Gérard de Villiers
prezintă

JUSTIȚIARUL

LICITAȚIE MORTALĂ ÎN ADEN

de Don Pendleton

Tineretul

Gérard de Villiers prezintă

JUSTIŢIARUL

Don Pendleton

LICITAŢIE MORTALĂ ÎN ADEN

V.1.0

În româneşte de Maria Măciucă

2002

Malko Productions – Paris,
Enchéres mortelles à Aden

© Gérard de Villiers,

Capitolul I

Mack Bolan îşi dădu repede seama că este urmărit. Cei care-l urmăreau erau la fel de puţin discreţi pe cât era golul lăsat în *ground zero* între siluetele zgârie-norilor ce se ridicau pe celălalt mal al lui East River. Îi zărise venind după el din clipa în care părăsise aeroportul *La Guardia.*

Aflat la volanul unui jeep Cherokee, Războinicul îşi croia drum în traficul din Queens, districtul cel mai populat din New York. Rula pe Jackson Avenue, îndreptându-se către nord, prin inima centrului comercial al cartierului. Prin faţa ochilor protejaţi de ochelari de soare, defilau vitrinele magazinelor: erau centre comerciale, bijuterii, restaurante, cafenele, construcţii dezordonat aliniate, înghesuite, prin faţa cărora se grăbeau pietonii, sub cerul întunecat şi ameninţător. Justiţiarul căuta cu ochii o alee potrivită intenţiilor sale, suficient de lungă, strâmtă, cu ieşire la celălalt capăt şi, mai ales, pustie.

Venise la New York să declare un război total. Sub impermeabilul larg avea arsenalul obişnuit: sinistrul Beretta 93-R stătea în tocul de pe umăr, în vreme ce Magnum 44 Desert Eagle era bine la şold. Pe bancheta din spate se afla o imensă geantă din pânză, ce conţinea un pistol-mitralieră Uzi, un M-16, echipat cu un lansator de grenade M-203, o mulţime de încărcătoare, cât şi grenade de toate tipurile – incendiare, fumigene, cu fragmentare – în cazul în care adversarul ar fost mai ostil decât era prevăzut. Dacă informaţiile sale erau corecte, *Cosa Nostra,* în parteneriat cu Mafia rusească, deţinea „catâri" ce transportau prin contrabandă material nuclear pe liniile aeriene, sub forma unor capsule înghiţite şi stocate în stomacul lor.

În afară de o balonare un pic grotescă, totul era simplu ca „bună ziua". Având în vedere importanţa mărfii puse în joc, Bolan avea toate motivele să se teamă de o confruntare de mari proporţii. Cu atât mai periculoasă atunci când Mafia va afla că se află FBI pe urmele ei.

În zorii zilei, înainte de a urca la bordul unui avion militar cu destinaţia *La Guardia,* Bolan fusese bine instruit de către Hal Brognola, numărul unu din *Justice Department*, cară, sub îndrumarea directă a preşedintelui Statelor Unite, conducea operaţiunile secrete ale Black Warriors Ranch, un grup ultrasecret de luptă contra terorismului.

Un anume Ali Fusein, un fanatic din gruparea Hezbollah, plecase de la Moscova cu un avion ce zbura direct către New York. Era însoţit de unul dintre locotenenţii săi. Prezenţa lui ridica numeroase întrebări şi, ca să nu se işte vreo problemă cu noii aliaţi ruşi, Bolan fusese trimis singur la faţa locului, avea misiunea să infiltreze inamicul şi să pună capăt operaţiunii în curs, indiferent care ar fi ea. Din nefericire, dispunea de foarte puţine elemente, dar membrii din Ranch erau dispuşi să-l ajute. Cu fiecare oră ce trecea, putea primi noi informaţii.

Deocamdată, Războinicul se găsea în situaţia neprevăzută de urmăritor urmărit. Înainte de a trece la lucruri serioase, era nevoie să afle cine îl supraveghea şi să se debaraseze de orice ameninţare posibilă.

El observa maşina Lexus de culoare neagră, ce rula la vreo cincizeci de metri în faţa sa. Trei terorişti palestinieni se aflau în interiorul ei. Aceşti bărbaţi constituiau prima verigă din pista pe care trebuia să o urmărească. Potrivit informaţiilor, aceştia transportau uraniu 235 şi 238, precum şi plutonium 239, ingrediente necesare pentru fabricarea unui reactor nuclear.

Încă o dată, vechiul său complice, Hal Brognola, îi pasa o afacere care, la prima vedere, nu avea prea mult de-a face cu propria lui luptă. Însă, de la 11 septembrie 2001, cărţile fuseseră larg redistribuite, iar conexiunile dintre mafii şi terorism nu mai constituiau un secret pentru nimeni.

Justice Department mărise de trei ori bugetul alocat şi îi ceruse lui Brognola să obţină aceste rezultate rapide.

Cum anume erau obţinute aceste rezultate şi cu ajutorul cui, asta nu avea nici o importanţă. De aceea, faptul că Mack Bolan era bărbatul cel mai căutat în Statele Unite nu mai constituia o prioritate.

America nu avea decât o singură obsesie: lupta împotriva terorismului.

Războinicul examină repede situaţia. Putea să-şi continue urmărirea în timp ce el însuşi era urmărit? Forţa specială a FBI pe care Bolan o avea la dispoziţie se afla în nord-estul districtului Queens, aproape de East River. Agentul special Brian Winfrey avea deja o echipă ce supraveghea un imens hangar, ce era obiectivul lor. Astfel, când Ali Fusein va ajunge acolo, ei îl vor aştepta gata să-l prindă în plasă. În cazul în care Bolan nu-şi va face apariţia.

Trecuse un an de când Biroul nu-l slăbise nici o clipă din ochi pe Fusein, atât la Moscova, cât şi la New York, în Liban, cât şi în

Palestina. Oricare ar fi fost concluziile oficiale privind accidentul avionului Airbus A 300, prăbuşit în Queens la 12 noiembrie 2001, FBI era convins că fusese vorba de un atentat provocat de nebunii lui Ben Laden în cârdăşie cu mafia rusească.

Traficul cu material nuclear provenit din fosta Uniune Sovietică făcut de mafia Usbek şi *Cosa Nostra,* precum şi cultura industrială de opium din Afganistan, ce îl îmbogăţeau pe molahul Omar, permitea lumii abjecte din *Organized Crime* să-şi întindă tentaculele, asemenea unei caracatiţe gigantic, asupra unor teritorii care până atunci fuseseră închise.

Bolan aruncă o privire în oglinda retrovizoare: în spatele lui berlina neagră cu patru uşi cu ferestre fumurii îl urmărea în continuare.

Mai exista cineva în afară de el care aştepta sosirea teroriştilor. Una din două: ori cei ce-l urmăreau pe Bolan aveau sarcina să se asigure că Lexus va ajunge fără probleme la depozit, ori vreo Familie rivală încerca să elimine un concurent supărător.

Războinicul ocoli un grup de case, iar celălalt vehicul se ţinu după el.

Imediat cum remarcase că are codiţă, îl contactase pe Winfrey. Agentul din FBI îl asigurase că nu trimisese pe nimeni ca să rupă filajul. Apoi îi atrase atenţia agentului special Mike Belasko că sarcina sa este să-i urmărească pe terorişti până la depozit şi să-l informeze din minut în minut asupra situaţiei. Drăguţul de Winfrey habar nu avea cine era în realitate agentul special Belasko...

Justiţiarul găsi până la urmă aleea pe care o căuta. Când intră pe ea, berlina neagră se luă după el.

Nu era un drum adevărat, ci mai degrabă ceea ce în SUA se numeşte o *back alee.* Era din pământ bătătorit şi plină cu tomberoane. Aleea separa două imobile din cărămidă şi era pustie. Dacă inamicul avea de gând să-l atace, Războinicul îi oferea o ocazie ideală.

Fără să mai piardă o secundă, opri maşina, îşi desfăcu fermoarul impermeabilului şi apucă Desert Eagle ce se dovedise a fi mult mai eficace în cazul geamurilor securizate.

Felul în care se deschiseră portierele din spate ale vehiculului advers confirmă presupunerile Războinicului. Cele două huidume ce se dădură jos nu prea semănau a sticleţi, cu bluzoanele lor de aviatori şi cu cagule negre pe cap... Iar puştile de asalt AK-47 pe care le aveau în mâini confirmau presupunerile sale.

Desert Eagle îşi dovedi performanţa. Cu o bubuitură trăsnet, doborî pe primul adversar la pământ în acelaşi timp în care o rafală automată făcea să sară bucăţi de cărămidă la câţiva centimetri de capul Justiţiarului. Celălalt adversar, ascuns după portiera din spate, era deja în poziţie de tir. Dar, odată cu primul tir, Justiţiarul deplasă ţeava armei înspre el, apăsă pe trăgaci, iar silueta dispăru ca la un stand de tir.

Chiar înainte ca cea de a doua victimă a lui Bolan să atingă solul, şoferul berlinei se hotărî să-şi folosească vehiculul pentru a-l face una cu pământul.

O căpăţână rasă apăru de pe bancheta de lângă şofer, cu un AK-47, ce intră imediat în acţiune. Primele gloanţe, de 7,62 mm, fură ineficace, însă un val de proiectile durui luneta jeepului lui Bolan. În timp ce gloanţele descriau pe sticlă pânze de păianjen şi sute de cioburi minuscule zburau în toate părţile. Bolan se ghemui la adăpostul portierei şi apăsă calm, pe trăgaci. Două ogive[1] de 44 sfârtecară grumazul asaltantului, smulgându-i capul.

Berlina scoase un zgomot infernal şi se năpusti cu intenţia clară de a-l strivi pe Războinic de propria maşină. Acesta mai trase încă trei focuri, iar parbrizul nefericitului atacant explodă în timp ce acesta se prăbuşea în spatele volanului cu o secundă înainte ca berlina să izbească jeepul. Caroseria se turti, iar ferestrele se făcură praf. Justiţiarul era deja în picioare şi alerga cu arma îndreptată spre berlina care se oprise din cursa ei nebunească, zdrobindu-se de un zid, într-o ploaie de scântei.

Bolan se uită în jur examină fiecare intrare, dar nu văzu pe nimeni. Nici măcar un curios. Era în New York, o metropolă agresivă, în care oamenii preferau să stea de-o parte.

În interiorul berlinei imobilizate, Războinicul nu găsi decât cadavre. Bănuia care era naţionalitatea lor şi nu mai întârzie.

Peste câteva minute numai, îşi reluă cursa ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Inamicul avea să fie înfuriat când îi va descoperi pe soldaţii morţi. Ţinând cont de mijloacele de care dispunea Mafia rusească, la care se adăuga turbarea de animal sălbatic ce se simte umilit, era de aşteptat o reacţie extrem de violentă din partea ei. Ticăloşii aveau să se răzbune semănând moartea în cele patru zări. Justiţiarul marcase lovitura de gong a unui spectacol sângeros, macabru şi nemilos.

*

[1] *Parte anterioară a unui proiectil (n. t.).*

* *

— Dumnezeule! Ce-i cu dumneata, Belasko? strigă Winfrey, când Bolan pătrunse în sala de observaţie. Trebuia să mă ţii la curent cu urmărirea, şi în loc de asta ai avut grijă să vezi dacă nu ţi-am pus codiţe? Inamicul a sosit de zece minute! Ai venit la o cafeluţă, sau ce? La două minute după terorişti au apărut în hangar trei tipi înarmaţi cu AK-47. În concluzie, situaţia riscă să ne scape de sub control.

Bolan îşi îndreptă privirea în altă parte, fără să răspundă. Era de acord că oricând se putea întâmpla o catastrofă. Cu M-16 la umăr, el se duse lângă fereastră. Echipa de supraveghere era instalată la etajul al treilea al unui imobil aflat peste drum. Depozitul era construit din cărămidă într-o zonă industrială. Justiţiarul ştia că Winfrey avea *snipers* postaţi sus pe acoperiş, în timp ce o echipă se afla într-un bloc mai la nord, gata să atace depozitul din spate.

Planul de atac era simplu şi direct. Prevedea ca asaltul să fie dat la intrarea principală, în acelaşi timp cu intrarea agenţilor FBI prin uşile laterale. Toţi aveau să poarte măşti şi să folosească o barieră de gaze lacrimogene.

Justiţiarul reperă maşina Lexus lângă intrarea principală, a hangarului. În spatele acestuia era şi un Saturn roşu. Cu siguranţă, era vehiculul în care sosiseră cei trei necunoscuţi.

Pe aleile din jur nu se observa nici un fel de activitate. În acea zonă, cele mai multe imobile erau abandonate sau cumpărate la preţuri de nimic de către persoane ce doreau să le renoveze cândva.

— La naiba, Belasko, nu-mi place deloc jocul pe care-l face *Justice Department,* făcu Winfrey. De luni de zile ne chinuim să-i prindem cu mâţa-n sac. Ali Fusein şi cei doi acoliţi ai lui au fost urmăriţi chiar din momentul în care au pus piciorul în ţară. Eu... în sfârşit, Biroul şi cu mine, habar n-avem ce învârtesc ăştia pe aici, dar voi ăştia, de la *Justice Department* ştiţi şi nu vreţi să ne spuneţi. Îmi dau seama foarte bine care este jocul nostru, Belasko. Este eternul refren „voi nu aveţi nevoie să ştiţi!” Ei bine, tot ce ştiu este că există o legătură clară între Mafia rusească şi cei trei băieţi din Hezbollah, căutaţi de toate poliţiile din lume, şi care au acces la oricât de mulţi bani, la paşapoarte false şi la vize, mai ceva decât CIA însăşi.

— OK, războiul dintre poliţii nu ne priveşte pe noi, Winfrey, îl întrerupse Bolan cu un ton sec. Tot ce ştiu e că este vorba de ancheta voastră şi că voi trebuie să-i urmăriţi.

Războinicul nu putea să-i spună că el unul nu era obligat să se mulţumească cu rolul de simplu executant ce pune cătuşele şi citeşte drepturile celor prinşi.

El aruncă o privire spre interlocutorul său, un bărbat cu trăsături dure şi păr cărunt, apoi îl întrebă:

— Spuneai că în depozit au intrat trei necunoscuţi?

— Sunt probabil nişte ucigaşi ai Mafiei ruseşti. Noi am reuşit să-i identificăm pe alţi doi vizitatori acum o lună şi era vorba de nişte pistolari periculoşi din Bringhton Beach.

Bolan ştia că Bringhton Beach era un cartier în care se instalase Mafia rusească. Era foarte dificil însă să se stabilească relaţiile dintre aceasta, teroriştii palestinieni şi materialul nuclear.

Un agent aşezat în spatele unui binoclu puternic ce era legat de o cameră de filmat, anunţă:

— Încercăm să verificăm numărul de înmatriculare al maşinii Saturn. Dacă nu este furată, am putea să-i identificăm repede pe cei trei necunoscuţi.

— Nu i-aţi mai văzut până acum? Nu aveţi nici un indiciu? întrebă Bolan.

Winfrey se postă lângă el. Războinicul văzu radio-emiţătorul din mâna lui.

— Dacă ştiam ceva, vă spuneam, îi aruncă şeful de operaţiuni ridicând binoclul la ochi. Ce e nasol cu ruşii este că nu pot fi infiltraţi din cauza barierei culturale şi a limbii lor nenorocite. Formează grupul cel mai paranoic şi xenofob din lume. Au o duritate implacabilă. Sunt mai răi chiar decât Triadele chinezilor. În Brighton Beach, nici unul dintre cetăţenii paşnici care locuiesc acolo, nu are curajul să spună ceva împotriva mafiei. Dacă mai punem la socoteală şi faptul că trădătorii dispar odată cu familiile lor cu tot, într-o baie de sânge faţă de care columbienii sunt copii de ţâţă – ne dăm seama că frica se răspândeşte ca un cancer. Oamenii se tem să crâcnească şi preferă să întoarcă capul. Când vor să elimine pe vreun nepoftit care şi-a băgat nasul în treburile lor, aduc ucigaşi din Rusia, cu acte în regulă. Băieţii îşi fac treaba, apoi se urcă în primul avion din *La Guardia* şi se întorc în ţara lor.

Bolan ştia deja toate acestea. Winfrey voia să-l convingă că îşi cunoaşte adversarii.

Brusc, uşa depozitului se deschise şi Războinicul se concentră asupra a ce se întâmpla în stradă.

El luă binoclul, îl reglă şi scrută chipurile celor trei ticăloşi care

tocmai ieşeau din depozit. Purtau scurte din piele neagră. Unul avea plete lungi până la umăr, altul avea o faţă cu trăsături la fel de ascuţite ca tăişul unui satâr, iar al treilea era un uriaş cu părul tuns perie şi alb ca neaua. Doi dintre ei purtau arme AK-47 şi duceau genţi din pânză neagră.

Lucrurile se accelerează, gândi Bolan. Era ceva absurd în felul în care cei trei terorişti se mişcau, uitându-se în jur cu aroganţă.

Radioul lui Winfrey dădu un semnal.

— Aici e Bilton, făcu o voce nervoasă. Se aud împuşcături în interiorul obiectivului.

— Genţile lor par să fie goale, remarcă un agent de lângă Bolan. Nu erau aşa când au venit cu ele. Oare ce s-o fi întâmplat?

Războinicul îl privi pe şeful de operaţiuni care se uita atent. Winfrey era vădit intrigat şi neliniştit. Bolan avu o intuiţie dezagreabilă. El îl auzi pe Winfrey cum îi ordonă lui Bilton:

— Ocupaţi-vă locurile. Aşteptaţi ordinele mele înainte de a trece la asalt. Dar ce naiba se întâmplă acolo?... Ia uitaţi-vă ce face nenorocitul ăla!

Huiduma cu părul alb întinsese degetul în direcţia lor şi zâmbea ca şi cum ardea de nerăbdare să le dezvăluie un secret celor care-l spionau.

— De unde ştie ticălosul ăla că suntem aici? strigă Winfrey.

— Bună întrebare, şopti Bolan, care, în momentul în care matahala se urcă în maşină, observă că ţine în mână o cutie mică neagră, cu un semnalizator luminos roşu.

Imediat strigă:

— Spuneţi-le oamenilor dumneavoastră să se retragă imediat!

— Ce?

Războinicul îi smulse radioemiţătorul.

— Bilton, aici Belasko. Vă ordon să vă retrageţi repede! Este o capcană. Aţi recepţionat? Retrageţi-vă!

În confirmarea lui Bilton se ghicea o umbră de ezitare.

— Iese cineva din hangar, spuse un agent. Este Fusein. Este rănit.

Bolan îl văzu pe terorist ţinându-se de pântece cu amândouă mâinile. Fusese împuşcat în pântece de undeva de sus, din cauza grabei sau pentru a-l face să sufere mai mult. În ciuda rănii, era mai grăbit să părăsească depozitul decât să împiedice măruntaiele să-i cadă pe jos.

Când Saturn demară, Bolan auzi din depărtare un zgomot caracteristic.

— La pământ! urlă el.

Capitolul II

Bolan se aruncă la pământ. Văzuse imensul bulgăre de foc ce cuprinsese faţada şi acoperişul depozitului. Agenţii FBI reacţionaseră cu o mică întârziere. Ei se aruncară în spatele birourilor într-o panică totală, vizibil şocaţi, când imobilul fu scuturat ca de o lovitură dată de un uriaş. Betonul tremură, iar Războinicul îşi acoperi faţa să se ferească de bucăţile de beton şi sticlă ce zburau cu viteză de meteoriţi.

Un val fierbinte însoţit de un huruit asurzitor de ciclon ce prăpădeşte totul în faţa sa mătură tot ce se afla în încăpere. Camere de luat vederi, telefoane, fax, aparate video şi cele câteva piese de mobilier, fură proiectate în ziduri de suflul exploziei ce nu se mai termina.

Cu urechile vâjâind şi cu o jumătate a feţei acoperită de un lichid cald şi vâscos, el se examină repede. În afară de două tăieturi la tâmplă şi la pielea capului, era întreg. Se ridică în picioare, îşi uscă faţa, apoi se întoarse spre cei trei agenţi din FBI care se uitau îngroziţi unul la altul.

— Toată lumea este OK? întrebă el.

Doi agenţi dădură din cap, tremurând ca frunzele. Cât despre şeful lor, acesta înjura de mama focului în timp ce se ridica nesigur în picioare, clătinându-se ca un beţiv.

Bolan luă radioemiţătorul şi încercă să-l contacteze pe Bilton. În cele din urmă, auzi o voce răspunzând:

— Da... da... Eu... Christoase... Tocmai...

— Verificaţi în ce stare sunt oamenii.

În timp ce Bolan aştepta răspunsul, el aruncă o privire pe fereastră. Peste tot erau numai ruine învăluite într-un fum negru şi gros. Cei trei terorişti folosiseră maximum de exploziv ca să provoace o asemenea catastrofă.

O asemenea deflagraţie ar fi putut să atingă ceva şi mai mortal: deşeurile radioactive.

Vocea lui Bilton se auzi din nou.

— Domnule, raportez că toţi oamenii sunt întregi şi aşteaptă ordinele.

— Părăsiţi imediat zona. Nimeni nu trebuie să se apropie de această stradă. Când spun nimeni, asta înseamnă că nici voi, nici civilii, NIMENI. Poliţiştii şi pompierii din New York sunt probabil pe drum şi vor primi ordine de la Winfrey. Toată zona trebuie

încercuită şi, pe o rază de trei blocuri, nimeni nu trebuie să pătrundă în perimetrul interzis. Mergeţi în zona de alături şi luaţi aceleaşi măsuri ca şi aici. Adunaţi toţi civilii pe care-i găsiţi şi evacuaţi-i. Ai înţeles, Bilton?

— Afirmativ, domnule.

— Rămâi pe recepţie pentru noi ordine. Am terminat.

— Ce se întâmplă, Belasko? Ce se afla în acest depozit?

Războinicul trase aerul adânc în plămâni.

Avusese motive speciale să nu dezvăluie celor din FBI anumite lucruri importante.

O echipă din Black Warniors Ranch îl urmărise de aproape în avion. Oamenii transportau cu ei salopete speciale de decontaminare care să-i apere de exploziile cu radiaţii. În câteva minute, ei vor fi la faţa locului, în echipament, cu documente care îi vor prezenta ca specialişti în atentate din *Justice Department.* Cu ajutorul detectoarelor, ei vor mătura toată zona să descopere urmele radioactive sau orice urmă de deşeu provenit din explozie. Dacă într-adevăr era vorba de aşa ceva, Bolan şi oamenii lui erau contaminaţi. În afară de faptul că aveau un efect ucigător, radiaţiile erau invizibile, fără gust şi fără miros, neputând fi detectate decât cu instrumente speciale. Dacă Hal Brognola îl folosise pe Bolan şi nu suflase nici o vorbuliţă lui Winfrey despre posibilitatea unei expuneri la radiaţii, era ca să evite orice panică. Motivul principal era că misiunea aceasta nu avea încă un răspuns precis. Nu exista încă o pistă sigură pentru a înfrunta inamicul. Justiţiarul nu avea nevoie de ajutorul poliţiei, de FBI sau de CIA. Cu atât mai puţin, de militari care să-şi vâre nasul în munca lui şi să-l calce pe bătături.

Trebuia să-l contacteze urgent pe Brognola ca să-i ceară să-l scape de toţi tipii ăştia care-l încurcau. Primise de la ei toate informaţiile de care avea nevoie. Avea deja o idee asupra identităţii celor care se aflau în spatele acestei afaceri, dar îi lipsea un nume, un punct de plecare.

Bolan scrută strada. Deodată văzuse ceva incredibil: din mijlocul dărâmăturilor se ridica o siluetă. Ali Fusein era încă viu! Cu revolverul M-16 în mână, Bolan se năpusti pe scări şi ieşi în stradă. Fu izbit în faţă de valul de aer fierbinte ce venea de la incendiul care mistuia ultimele resturi ale depoului, în afară de el şi de terorist, nu se mai afla nimeni.

Îl auzi pe Fusein cum geme. El se aplecă deasupra lui şi îşi dădu seama că nu mai trăieşte mult. Măruntaiele îi ieşiseră afară.

— Fusein! strigă el, scuturând muribundul de umăr.

Teroristul deschise ochii sticloşi, apoi tuşi scuipând sânge.

— Nu vei reuşi să-ţi atingi ţelul, Ali. Oamenii tăi te-au regulat. După ce au primit ce au vrut, te-au eliminat. Spune-mi, te rog, numele lor. Măcar un nume. Aşa le vei plăti cu aceeaşi monedă.

Nefericitul se asfixia cu propriul său sânge, dar reuşi să scoată câteva silabe.

— A, da... cu aceeaşi monedă... Nenorociţii... de ruşi... Smol...

— Un nume, te rog!

— Smolens... kov...

Bolan auzi paşi în spatele său. Apoi Fusein închise ochii pentru totdeauna. În spatele său, era Winfrey.

— Vreau ca acest bărbat să fie evacuat cu un helicopter la cel mai apropiat spital militar şi să fie autopsiat sub responsabilitatea dumneavoastră.

Winfrey păru că ezită o secundă, apoi dădu din cap.

— Căutaţi ceva în special?

— Nişte capsule ce conţin uraniu 238.

Maxilarul agentului din FBI păru că se dezarticulează, iar Justiţiarul zări privirea îngrozită a acestuia.

*

* *

Trei ore mai târziu, Bolan era în legătură cu Brognola. Prin intermediul satelitului. El îi raportă federalului tot ce se petrecuse la New York.

— S-ar zice că tocmai ai vizionat un film de oroare, observă bărbatul ce conducea *Justice Department.* Dacă se verifică intuiţia noastră, s-ar putea să avem de-a face cu o problemă de talie apocaliptică. E ca şi cum am lucra contracronometru. De când ai plecat la New York, am strâns o grămadă de informaţii. Am lucrat şi în legătură cu tipul al cărui nume ni l-ai dat, Smolenskov. Vom mai vorbi despre asta mai târziu. Vestea bună e că nu am găsit nici o urmă radioactivă, nici în hangar nici în zona din jur. Oamenii noştri au lucrat minuţios, poţi să fii sigur. Nici tu şi nici tipii din FBI nu aţi fost expuşi. Ali Fusein a avut mai puţin noroc. Tocmai am primit raportul autopsiei trimis de Winfrey de la Bellevue. Îl las pe Aaron să-ţi explice în detaliu.

Războinicul se afla singur în căsuţa în care se ascundea, situată într-un cartier rezidenţial din Brooklyn. Brognola făcuse o gaură serioasă în bugetul alocat pentru *Justice Department* ca să o cumpere. Era o casă izolată, amplasată undeva, la marginea unui grup de construcţii. Fiecare fereastră şi fiecare uşă era

legată la un sistem central de alarmă. Pentru a intra în ea, Bolan dispunea de un anume cod şi de chei speciale. În plus, avea şi codul de acces în pivniţa special amenajată sub salon, a cărei trapă era ascunsă sub mochetă. Dacă vreun inamic ar fi neutralizat sistemul de alarmă, un avertizor roşu i-ar fi anunţat pe cei din Black Warriors Ranch şi pivniţa ar fi fost inundată de o baie de acid care ar fi distrus tot echipamentul ascuns acolo: arme, aparatură şi documente. Bolan scoase din pivniţă o valiză cu materialul de transmisie prin satelit, cu fax integrat, şi o instală pe masa din bucătărie. Acolo aştepta acum raportul lui Aaron Kurtzman.

— Autopsia preliminară a lui Fusein arată că, dacă nu ar fi fost ucis de gloanţe, ar fi murit din cauza iradiaţiei puternice cu uraniu 238. Acelaşi uraniu ca cel confiscat de grăniceri acum două luni, în aeroportul I.F.K., găsit asupra unui rus care tocmai voia să ia un avion cu destinaţia Karachi. S-a descoperit că individul, pe nume Evgheni Kliminska, fusese un vechi ofiţer KGB. Pe timpul acela, rusul era unul din soldaţii unui *capo* din Brighton Beach.

— Despre Fusein ai mai aflat ceva?

— Nu am găsit nimic în stomacul lui. În orice caz, nimic radioactiv.

Bolan era conştient că este în criză de timp. Avea nevoie de un raport complet de la specialiştii, din Ranch.

— Expunerea la radiaţii se măsoară în *rems*, continuă Kurtzman. Nivelul de 600 rems este considerat letal. Fusein a fost expus la atâţia rems, încât ar fi trebuit să lumineze în întuneric. O persoană expusă timp îndelungat la asemenea radiaţii ar fi avut mai multe şanse de supravieţuire în mijlocul unui banc de rechini înfometaţi. Acest uraniu 238 se obţine prin arderea într-un reactor a uraniului 235. Este extrem de radioactiv şi uşor de recuperat de la orice reactor nuclear. Dacă te gândeşti la câte centrale se află răspândite în toată lumea, şi mai ales la acelea din vechile republici sovietice, îţi poţi da seama şi de numărul imens al maşinilor mortale stocate de ruşi în sute de depozite clandestine. Cu bani, logistică şi o motivaţie puternică, un terorist sau orice cartel al drogurilor poate avea o bombă. Ca să revenim la deşeurile în cauză, ele trebuiau transportate către un utilizator final, sau la un intermediar care are acces la un reactor şi cunoştinţe în materie. În acest caz, poate fi separat plutonium 239. Bineînţeles, este nevoie de tehnicieni şi de substanţe chimice diverse. În orice caz, este de notorietate

publică faptul că teroriştii de pretutindeni sunt amatori de plutoniu.

— Întrebarea care se pune acum este unde se află acest reactor, nu?

— Exact, făcu Kurtzman. Poate că se află undeva prin Rusia, chiar dacă marfa asta nenorocită este apoi trimisă în Karachi şi Somalia.

— Să lăsăm Somalia de-o parte. Nu cred că ar ajunge vreodată o putere nucleară.

— Nu sunt sigur de asta, amice. Faptul cert este că a apărut o treabă complet nouă în piaţa neagră a acestor materiale nucleare. În loc de a fi transportate în conteinere hiperprotejate, în vapoare, ele sunt transportate cu avionul de către „catâri", expunând pericolului iradierii persoane nevinovate.

— În plus, nici nu pot fi reperate de către detectoarele din aeroporturi cu ajutorul razelor X. Au fost descoperite cadavrele unor tipi, în care se afla uraniu U-235 şi U-238 şi chiar şi plutonium, recuperate dintre rămăşiţele unor avioane prăbuşite aparţinând companiei Aeroflot. Ştim din sursă sigură că nimeni din Aeroflot nu a suflat o vorbă despre asta celor din FBI. Asta ne face să credem că este cineva care are bani şi influenţa suficientă ca să înăbuşe la maximum afacerea asta.

— Mafia rusească, de exemplu... Deţine controlul asupra unei jumătăţi din ţară.

Era trist, dar adevărat.

— Dacă luăm în consideraţie faptul că aceşti „catâri" au deja un cancer osos avansat, putem deduce că toată afacerea asta durează de ceva timp.

— Ai perfectă dreptate, făcu Aaron Kurtzman. Cărăuşii au fost cu siguranţă plătiţi gras ca să manipuleze asemenea materiale periculoase. Nu e simplu să înghiţi capsule cu uraniu la fel cum fac cei ce transportă *coke* sau *hero.* Pentru o asemenea muncă trebuie să fi ori disperat ori sinucigaş ori un ignorant.

— Ritmul acestor transporturi a fost intensificat fără ca cineva să tragă un semnal de alarmă asupra riscurilor.

Kurtzman oftă.

— Exact. Ori ce-ai face, toate firele afacerii duc la Mafia rusească. Toate zborurile în care au fost depistaţi asemenea „catâri" erau cu destinaţiile: Karachi, Aden sau New York. Îşi achitaseră costul biletelor cu bani gheaţă...

— N-ar putea fi vorba doar de nişte amatori?

— Amatori sau nu, oricine poate să-şi dea seama că, fiind

vorba de suficient material nuclear fuzionabil, se poate obţine o bombă cu neutron de o putere de aproape o mie de tone. Este suficient ca să radă tot pe o rază de un kilometru şi jumătate. Ca să nu mai punem la socoteală pulberea radioactivă. Cu o asemenea *bombiţă* poţi volatiliza trei blocuri înalte dintr-un mare oraş american. Iar dacă ai şase sau şapte „minuni" de astea, poţi rade de pe faţa pământului chiar şi un orăşel.

— Ce rol au saudiţii în toată afacerea asta? întrebă Bolan.

— Aici iţele sunt mai încurcate. Am făcut un studiu de fond şi am ajuns până la un membru al familiei regale, prinţul Ali al-Aziz Kalbah. În ultimii doi ani, acesta a fost în exil în Yemen. Se pare că a ajuns atât de dependent de heroină, încât familia s-a văzut nevoită să scape de el înainte ca să izbucnească vreun scandal de proporţii. De fapt nu este un caz izolat. Dependenţa faţă de droguri este mult mai mare în ţările îmbogăţite de pe urma petrolului, decât în multe ţări occidentale. Cu buzunarele doldora de bani, tipii ăştia ajung să se plictisească şi nu ştiu cum să-i mai cheltuiască. În Arabia Saudită, drogaţii şi traficanţii de droguri sunt decapitaţi, dar de astă dată este vorba de un prinţ de sânge, care era prieten la cataramă cu prietenul nostru Osama Ben Laden.

Brognola interveni.

— Am primit o informaţie de la un agent CIA, care lucrează în Yemen. Mi-a spus că prinţul aflat în dizgraţie era foarte nemulţumit de faptul că a fost înlăturat din afacerile familiei care posedă o enormă cantitate de petrol. Înainte de a-şi găsi alinarea în fundul unei seringi, băiatul era moştenitorul a mai mult de optzeci de miliarde de barili de petrol brut. A fost văzut în Yemen în tovărăşia unui războinic somalez exilat şi el, generalul Akeem Assal. Acesta din urmă este căutat pentru crime de război şi alte atrocităţi săvârşite, de către Etiopia şi guvernul sudanez. Yemenul ocupă o poziţie net antioccidentală. Acolo există numeroase tabere de antrenament pentru toate rasele de terorişti. În timpul războiului rece, ţara era condusă practic de KGB.

— Asta face ca să se asambleze mai multe piese, în puzzle, dar încă nu ştiu unde ne duc toate şi ce dracu' caut eu în tot rahatul ăsta, remarcă Bolan.

— Ar mai fi şi alte piese în toată harababura asta, Striker, spuse Kurtzman. Prinţul este cunoscut pentru legăturile pe care le are cu o facţiune din Hezbollah numită *Fiii Adevăraţi.* După cum se ştie, saudiţii sunt gardienii celor două locuri sfinte

importante ale Islamului, Meca şi Medina. *Fiii Adevăraţi* sunt turbaţi că aceste locuri sacre sunt ocupate acum de necredincioşi. Aceştia vor ca familia regală să fie total înlăturată.

Erau nişte detalii suplimentare care trebuiau să fie digerate, se gândi Bolan. Trebuia să existe pe undeva o legătură.

— Dar Smolenskov?

— Asta este pista cea mai serioasă, făcu Aaron. Colonelul Vasili Smolenskov este un vechi membru al KGB. A aterizat în Brighton Beach acum zece ani şi are acolo un restaurant, precum şi diferite agenţii imobiliare. Proprietarul depozitului care tocmai a fost aruncat în aer este un bijutier din Brigton Beach. Cel puţin aşa reiese din acte. În realitate însă, nu există nimeni cu numele şi adresa menţionate acolo. Acum să revenim la acest Smolenskov. Trebuie să ştiţi că acest tip lucra în KGB pe vremea lui Yuri Drakovici, care astăzi este un *capo* în Brighton Beach. CIA are un dosar în legătură cu acest Smolenskov, ce datează din timpul războiului dus de sovietici în Afganistan. Colonelul avea un talent deosebit de a împrăştia gaze neurotoxice din avion ca să anihileze rezistenţa afgană. Tot el este bănuit că şi-ar fi creat propria reţea a opiumului în timpul războiului, iar cu banii adunaţi a devenit unul dintre cei mai duri piloni ai Mafiei ruseşti din Brighton Beach.

— Ar fi aşadar două săgeţi care converg în aceeaşi direcţie. OK, trimiteţi-mi toate dosarele privitoare la fiecare suspect. S-ar zice că am şi pâinea şi cuţitul pe masă. Încă ceva, Hal, ar fi posibil ca Jack să îmi dea o mână de ajutor? Sunt dintr-odată singur în toată afacerea asta.

Bolan făcea aluzie la Jack Grimaldi, vechiul său prieten, care devenise pilot de elită în Black Warriors Ranch. În lupta sa personală împotriva Mafiei.

— O să mă ocup de asta, promise Brognola. Vom încerca să-i identificăm pe cei trei suspecţi care te-au urmărit de la aeroport. Ai avut perfectă dreptate: este vorba de nişte ucigaşi cu simbrie, ruşi, veniţi în ţară cu acte false. Fii prudent, Striker. Se pare că inamicii noştri sunt la mare ananghie dacă au început să folosească asemenea nenorociţi care să tragă în oameni în plină stradă...

— Înţeleg.

— Ai găsit cheile de la maşină?

Brognola se referea la maşina de război pe care Bolan o vârâse în revizie completă şi care dormea liniştită în garajul ascunzătorii sale. Vehiculul cu pricina, deghizat într-un banal

automobil de familie, era blindat, avea geamuri şi pneuri rezistente la gloanţe şi era burduşit cu instalaţii de ultimă oră, nu numai de informatică, ci şi de atac.

— Nu-i nici o problemă, s-a rezolvat totul!

— Şi încă ceva. Directorul de operaţiuni din FBI mi-a acordat un răgaz de douăzeci şi patru de ore ca să te las să-ţi joci singur cărţile. În mod normal, ei nu-l pierd nici o clipă din ochi pe individul din Brighton Beach care te interesează pe tine. Acum s-au retras şi promit o cooperare completă. Cred că şeful cel mare din New York a dorit să-şi exprime în acest mod gratitudinea pentru că i-ai salvat oamenii de la moarte.

— Într-adevăr, asta da generozitate! Douăzeci şi patru de ore, ha! Mă face să plâng de fericire!

În acel moment, faxul începu să vomite valuri de hârtie cu primele documente, iar Justiţiarul întrerupse convorbirea.

Capitolul III

Lucrurile mergeau ca pe roate, dar Yuri Drakovici simţea că radarul său detector de catastrofe se activase. Nu degeaba reuşise el să supravieţuiască timp de două decenii ca agent activ al KGB-ului şi încă un deceniu sub semnul şantajului şi al crimei organizate. Ştia că nu trebuie să se culce niciodată pe o ureche, mai ales când se afla angajat într-o cursă pe viaţă şi pe moarte pentru a atinge culmile puterii. Din nefericire pentru un om care devenise regele Mafiei ruseşti din New York, cei doi fii ai săi păreau să aibă cu totul alte viziuni în privinţa vieţii. Erau decişi să-şi ducă traiul în trândăvie, desfrâu şi beţii, lăfăindu-se în banii câştigaţi de tatăl lor.

„Il capo”, cum îi plăcea să se autointituleze ca să-i maimuţărească pe concurenţii din *Cosa Nostra,* puse receptorul în furcă şi se uită la fiii săi. Primise nişte informaţii destul de alarmante şi trebuia să pună imediat la punct un plan de atac, dar mai întâi trebuia să rezolve problema cu progeniturile sale. Era ceva indispensabil. Chiar dacă va fi nevoit să facă un scandal de pomină ca să obţină atenţia lor.

Stăteau toţi trei aşezaţi în jurul imensei mese din mahon, în sala de recepţii a restaurantului său. Era o cameră spaţioasă, cu un bar modern ce se întindea de-a lungul peretelui din fund, o masă de biliard, un jacuzzi şi tot felul de detalii care încântau elita din Brighton Beach. În spatele uşilor duble din lemn de stejar, Drakovici auzea clienţii distrându-se şi bând votca sa în sălile restaurantului. Rumoarea vocilor ce vorbeau în ruseşte îi procura o senzaţie de confort.

Iuri Drakovici se uita fix la băieţii lui. Dacă nu ar fi simţit glasul sângelui, le-ar fi strivit mutrele neisprăvite de masă, le-ar fi băgat pe gât cu tot cu sticlă votca aia blestemată şi i-ar fi sugrumat cu fâşiile rupte din scumpele lor sacouri Armani. Era genul de tratament pe care obişnuia să-l aplice soldaţilor care nu-şi făceau datoria. Dar aici, cu propriii săi fii...

Drakovici îşi mângâie craniul pleşuv, pipăindu-şi cicatricele, mărturii ale unor lupte din trecutul său furtunos. El scutură din cap ca un taur furios, dar afurisitele progenituri se făcură că nu-l bagă în seamă. Simţi cum i se suie sângele la cap, pe măsură ce îl invada furia... Vladimir, fiul cel mare, era braţul înarmat al familiei.

În trecut, atât în ţara lor natală, cât şi în America, Vlad ar fi făcut moarte de om pentru tatăl său, iar Drakovici trebuia să admită că acest fiu era marea sa bucurie şi mândrie. Una dintre misiunile sale de rutină era să debaraseze restaurantul de tot felul de microfoane ascunse şi de ticăloşii care încercau să-i spioneze. Doar într-o singură săptămână – cea precedentă – Vlad găsise trei: un microfon sub tejgheaua barului, altul în magazinul cu bijuterii şi al treilea sub o masă din sala mare a restaurantului. FBI reuşise să infiltreze un om în echipa lor. Acum, din nefericitul acela mai rămăsese doar o grămăjoară de cenuşă undeva, într-o uzină dezafectată din Brooklin.

Drakovici îşi îndreptă privirea spre Gregor, mai mic cu doi ani decât Vlad. Acesta era creierul din spatele afacerilor de familie. La început, făcuse dovada că este capabil să ucidă dacă *era* nevoie, dar nu avea un talent special pentru asta. Îşi făcuse studiile la Moscova, fiind licenţiat în dreptul afacerilor şi în dreptul penal. În prezent, jongla cu cifrele mai multor zeci de societăţi – paravan şi supraveghea toate afacerile din străinătate ale familiei Drakovici. Amândoi fiii aveau părul închis la culoare, erau înalţi şi bine făcuţi. Moşteneau trăsăturile elegante şi cizelate ale mamei, Ana, de origine ucraineană. Bătrânul Drakovici simţi o împunsătură în inimă când îşi aduse aminte de soţia sa, moartă cu mulţi ani în urmă din cauza unor complicaţii pricinuite de alcoolism. Îl iubise la nebunie, dar tandreţea ei fusese strivită de singurătate. Soţul ei era atât de absorbit de munca sa şi de combinaţiile amoroase, încât nu mai avea nici o clipă de răgaz şi pentru ea. Fantomele trecutului îl torturau adesea pe bătrânul Drakovici.

Marele *boss* se scuturã de amintiri, strânse pumnii şi fălcile, dar fiii săi nu-i dădură nici o fărâmă de atenţie, ocupaţi cu băutura. „Sunt nişte porci, nimic mai mult!” se gândi el. Aruncă o privire scurtă către uriaşul cu capul ras care se afla la uşă, Boris Zarkov, şi la locotenenţii acestuia doi foşti membri ai unui comando de elită sovietic. Îi adusese special de la Moscova pentru misiunea pe care o executaseră în acea după-amiază.

Drakovici se sculă de la masă, în timp ce fiii săi mâncau cu poftă bucatele din faţa lor.

— Ăştia sunt fiii mei. Minunaţii mei fii! îi spuse el zeflemitor lui Zarkov. Priveşte-i, camarade, şi minunează-te de ce a făcut mirajul american din ei. Mirajul american înseamnă bani, băutură, femei şi muzică. Dacă nu bagă de seamă, în curând se vor sufoca. Priveşte-i! Au nevoie de multe proteine şi de tot

curajul pe care li-l dă votca pentru ca să poată să le satisfacă pe târfele lor.

Zarkov râmji, iar Drakovici surprinse o licărire de dispreţ în ochii negri ai ucigaşului.

— Da, frumoasă este viaţa noastră în ţara asta!

El trecu în spatele barului şi îşi luă o sticlă cu votcă.

— Uite ce e, am învăţat că libertatea se plăteşte cu mult sânge.

El văzu cum Vlad îl observă în timp ce mesteca. Părea amuzat. Gregor se răsuci pe scaun. Amândoi feciorii simţeau că toată discuţia asta are un anumit rost. Înţelegeau că ei erau cei vizaţi. Drakovici ridică sticla.

— Libertatea nu mi s-a dăruit aşa, pur şi simplu. Ea cere şi „responsabilitate”. O responsabilitate ce presupune o loialitate totală faţă de Familie şi de tovarăşi şi, în plus, zel şi disciplină atunci când este vorba de afaceri. Americanul mijlociu nu se teme de ziua de mâine, pentru că lumea lui este în ordine. Nu are un rival sau un inamic pregătit în orice clipă să-i tragă un glonţ în ceafă. Seara, îşi pune capul pe pernă liniştit şi poate să adoarmă cu burta plină. Cu noi însă, lucrurile stau cu totul altfel. Întotdeauna există pe undeva în jur, un câine gata să ne sară la beregată. Cum ne muiem un pic, cum uităm de „responsabilitatea” pe care o datorăm, există riscul să ne trezim că propriile noastre târfe ne vând şi ne sugrumă! Priviţi-vă numai, cum arătaţi!

Drakovici urlase ultimele cuvinte. Îşi văzu feciorii tresărind, cu furculiţele suspendate între farfurie şi gură, tocmai când credeau că furtuna a trecut.

— Sunteţi carne din carnea mea şi sunteţi cei mai buni, dar aţi devenit atât de neatenţi, încât şi prima târâtură v-ar putea despica burţile înainte chiar să vă daţi seama.

Drakovici azvârli sticla chiar spre capul lui Vlad. Acesta o văzu zburând şi abia avu timp să se eschiveze. Sticla se sfărâmă de zidul din spatele său. Primele cioburi căzdeau pe jos, când se deschide uşa. În încăpere dădură buzna doi soldaţi cu revolverele în mâini.

În timp ce şeful său tremura încă de furie, Zarkov ridică mâna şi le făcu semn să iasă. Ei se executară fără să comenteze.

Un urlet animalic se auzi din gâtlejul lui Drakovici, care apucă o altă sticlă pe care o agită către ceafa lui Gregor. Mezinul său se aruncă la podea, iar sticla traversă încăperea şi se opri în zidul opus. Yuri ieşi din spatele barului. El clătină din cap, zâmbi şi îşi

aranjă cămaşa cu palmele.

— Cel puţin, m-am uşurat constatând că şi-au păstrat reflexele de apărare, îi spuse el lui Zarkov izbucnind într-un râs homeric.

Era singurul care râdea acolo.

În sală se aşternu o tăcere grea. Gregor se ridică şi se aşeză la loc pe scaun, imitat de fratele său mai mare. Ar fi dat mult să se afla în cu totul altă parte.

Drakovici i se adresă lui Zarkov:

— Du-te cu oamenii tăi la depozit. Acolo vei întâlni trei „catâri" pe care trebuie să-i escortezi fără să-i brutalizezi până la aeroport. Sunt nişte „catâri" curaţi – cu alte cuvinte, nu s-au îmbolnăvit. Acolo să-l aşteptaţi pe colonelul Smolenskov, care vă va da alte instrucţiuni. Veţi primi cu toţii noi paşapoarte şi noi identităţi ca să vă întoarceţi la Moscova fără probleme. S-a făcut ce era necesar ca să aranjăm cu vameşii, aşa că nu vor exista probleme neprevăzute. Tovarăşi, aţi făcut treabă bună aici, aşa că vă mulţumesc din suflet. La Moscova veţi fi răsplătiţi cum se cuvine. Aşteptaţi noile ordine. Până atunci, fiţi gata. Să nu vă pună necuratul să vă daţi la fund prin cârciumi în sfânta noastră Rusie. Mai am încă multă nevoie de serviciile voastre. Rupeţi rândurile!

Zarkov făcu un semn şi gorilele părăsiră încăperea.

Drakovici li se adresă fiilor săi:

— Puteţi să spuneţi că sunt un paranoic, să mă acuzaţi că m-am ramolit cu vârsta, dar oare eu sunt singurul din încăperea asta care e îngrijorat de ultimele evenimente?

Vlad tuşi să-şi dreagă glasul:

— Tată, cu tot respectul pe care ţi-l datorez, începu el pe un ton nervos, trebuie să-ţi atrag atenţia asupra persoanelor care transportă combustibilul nuclear. Ţi-am vorbit deja de faptul că manipularea deşeurilor radioactive abia condiţionate, şi conteinerele neasigurate...

— Eu nu-ţi vorbesc de astea! Este adevărat că mi-ai împărtăşit temerile tale. Dar ce viaţă este o viaţă fără riscuri? Toţi cei care fac pe cărăuşii ştiu prea bine care este riscul. Pentru serviciile lor au primit sume fabuloase. Cei mai mulţi au interese „politice", sunt fanatici devotaţi unor cauze nenorocite pentru care sunt capabili să-şi dea viaţa. Am ştiut să mă folosesc de fanatismul lor şi pentru asta aveţi voi acum un regat la picioare, regat ale cărui bogăţii depăşesc şi cele mai nebuneşti visuri. Suntem aproape de ţintă. În clipa asta, în Aden ne aşteaptă trei cumpărători potenţiali, toţi trei, extrem de bogaţi. După cum ştiţi, articolul pe

care îl propunem va ajunge la cel ce va plăti cel mai mult. Trebuie să adaug că am avut grijă să elimin tot ce ar fi putut constitui o problemă în această operaţiune – cum au fost palestinienii din după-amiaza asta. Mai trebuie să vă amintesc că totul a început din timpul când tu, Vlad, erai încă un ţânc, iar tu, Gregor, nici nu te născuseşi. Sunt mai mult de douăzeci de ani de muncă! Pe sub nasul ruşilor şi al americanilor, am reuşit să introduc elemente nucleare într-o ţară care are acum posibilitatea să transforme uraniul şi plutoniul în bombe...

— Da, dar agenţii FBI şi CIA, şi mulţi alţii, sunt tot timpul după noi, remarcă Vlad. Şi aici, şi la Moscova.

— A, da, apropo de FBI. Tocmai voiam să vă spun că şi-au retras toate echipele de supraveghere din Brighton Beach.

Drakovici văzu nedumerirea din ochii fiilor săi.

— Este foarte ciudat, mai ales când se ştie că erau pe punctul de a-i prinde palestinienii... Dar nu ăsta-i cel mai curios lucru, l-am ordonat lui Dimitri şi echipei lui să-i urmărească pe arabi în cazul că îi urmăreşte cineva de la aeroport. Până acum nu am primit nici o veste de la ei. Tot ce ştiţi voi e să planificaţi operaţiunile, dar în timp ce eraţi ocupaţi cu ghiftuiala şi băutura, eu am fost cel care s-a ocupat de amănunte...

— Au fost cumva arestaţi? îl întrebă Gregor.

— Am pus o echipă să cerceteze tot traseul parcurs de ei şi i-am găsit aproape de East River. Adică am găsit doar ce a mai rămas din ei. Se pare că cineva a tras în ei. După dezastrul din maşini, nu s-a tras cu o armă federală standard. Omul meu din poliţia locală exclude posibilitatea unei intervenţii oficiale.

— Cine a fost, atunci?

Drakovici văzu cum se redeşteaptă interesul în fiii săi.

Vlad voia acum să răzbune moartea prietenului său, Dimitri. Reuşise să-i trezească din nou la acţiune...

— Voi face totul ca să aflu cine le-a făcut bucata. S-ar părea că nici prin gând nu v-a trecut că într-o bună zi s-ar putea să fiţi şi voi ţinta acestor ticăloşi. Imediat după ce vom fi pus la cale un plan de acţiune, îl voi suna pe Smolenski şi-i voi spune că veţi lua parte personal la următoarea misiune. Hai, terminaţi de mâncat, acum, făcu Yuri Drakovici, cu zâmbetul pe faţă.

Îşi făcuse numărul şi rămăsese acelaşi *maître du jeu* chiar şi în ochii progeniturilor sale...

*

* *

A spune că Brighton Beach era un soi de Brooklin cu o

promenadă pe terase pline de pescăruşi nu era departe de adevăr. Iar a spune că acea comunitate cu peste o sută de mii de emigranţi ruşi constituia o a doua patrie pentru *Mafia* era încă şi mai adevărat.

Justiţiarul se plimba pe promenadă singur. Pescăruşii zburau rotindu-se deasupra sa şi un miros sărat îi umplea nările.

Se lăsa seara, iar Mack Bolan era echipat de război. În aşteptarea celui care era singurul său susţinător, el îşi petrecuse ultimele ore studiind toate informaţiile privitoare la familia Drakovici şi punând la cale un plan de atac.

Simţind greutatea pistolului-mitralieră atârnat pe umăr pe sub lungul trenci, el privea o siluetă ce înainta spre el. Curând, bărbatul îmbrăcat cu un bluzon de aviator şi cu un pantalon închis la culoare se opri alături de el. Mack îi zâmbi călduros prietenului său. Era cel mai bun pilot pe care-l cunoscuse vreodată.

— Amicul Hal m-a pus la curent cu toată schema, făcu Jack Grimaldi fără nici un preambul. Este duşmanul mai multor Familii, dar mă tem că oamenii noştri vor deveni şi mai sălbatici odată ce se aprinde fitilul.

— Eu unul nu am subestimat niciodată inamicul, zise Mack.

— Departe de mine gândul ăsta. Sunt gata să te urmez oriunde vrei. Mă gândesc că ai deja un plan în privinţa amicilor noştri din Mafia rusească.

Bolan dădu din cap.

— Mi se pare că lui Drakovici îi cam place să se joace cu focul. Am auzit că mai multe prăvălii ale unor concetăţeni ruşi de condiţie modestă au fost incendiate. Bieţii oameni veniseră aici să-şi realizeze visul de-o viaţă, dar în mod cinstit. Când companiile de asigurări au anchetat şi au refuzat să plătească din cauza unor probe puţin evidente care să dovedească faptul că focul ar fi fost pus de o mână criminală, ghici cine s-a găsit să-i ajute pe aceşti nefericiţi?

— Nu este greu să-mi închipui, făcu Grimaldi. A, uite, ţi-am adus una din şmecheriile pe care mi le-ai cerut.

Bolan luă ceasul-cronometru, revizuit de amicul lor comun, Herman „*Gadget*” Schwarz, ce putea fi acum folosit ca aparat de măturat radiaţiile. El îl prinse la mână.

— Avem la dispoziţie mai puţin de douăzeci şi patru de ore ca să-l transformăm pe Drakovici în cenuşă, şi, mai ales, pentru a culegi câteva informaţii ca să putem lovi apoi mai sus, făcu el. Nu va fi vorba de o promenadă de plăcere.

Capitolul IV

Mack Bolan ştia din experienţă că ascunşi în spatele juriştilor, contabililor, bancherilor şi oamenilor de afaceri mai mult sau mai puţin corecţi, ce lucrau la lumina zilei, Mafia rusească era constituită în mare parte din foşti oameni din KGB şi din fostele echipe speciale de comando ale poliţiei din Moscova, numite Spetsnaz. Numeroşi militari şi agenţi de informaţii se treziră fără lucru în anii ’90. Ei erau profund dezamăgiţi de noua faţă a Rusiei şi se întrebau ce le va rezerva viitorul în afară de votcă şi ruble devalorizate. Calea cea mai atrăgătoare era să-şi vândă sufletul gangsterilor de înaltă clasă veniţi adesea din Sicilia sau din Calabria.

Se născură astfel nişte soldaţi la fel de redutabili şi nemiloşi, cei mai duri dintre duri. Pentru aceasta nu aveau de ce să fie compătimiţi de Războinic.

Potrivit informaţiilor primite de la Brognola, Familia Drakovici nu era diferită de celelalte. Yuri Drakovici nu plătea un mercenar dacă acesta nu avea în spate o îndelungată experienţă de soldat şi de ucigaş.

Cu aceste gânduri, Bolan găsi o alee întunecată unde să-şi lase vehiculul, la două blocuri distanţă de prima sa ţintă.

Era un cartier rezidenţial paşnic, cu construcţii frumoase şi grădini bine îngrijite, separate prin alei înguste ce păreau că duc în toate direcţiile. Se afla la periferia oraşului, departe de centrul cu viaţă nocturnă frenetică de pe Brighton Beach Avenue.

Justiţiarul coborî din TACOM, vehiculul său de război, deghizat într-un autoturism banal, activând sistemul închidere electronică. Efectuase deja o trecere în revistă a obiectivului său. Drumul era liber.

Agenţii care îl supravegheau pe Vasili Smolenskov, aveau un dosar voluminos despre fostul agent KGB transformat în bijutier. De asemenea erau cuprinse acolo date încă din perioada războiului dus de sovietici în Afganistan. Erau notate toate deplasările făcute de abjectul mafiot în Brighton Beach. El era principalul suspect într-un important trafic de pietre preţioase furate. Dacă Smolenski ar fi fost găsit cu un sac plin cu geme, ar fi fost ideal. Asta i-ar fi conferit o aură de curaj ce ar fi servit cauzei sale. Încerca să înceapă un război psihologic care să semene panică şi confuzie între mafioţii ruşi, obligându-i să se

uite încontinuu în urmă şi să ajungă să le fie frică şi de umbra lor. În acest timp, Războinicul avea să strângă laţul în jurul lor.

La urma urmelor, Yuri Drakovici ajunsese în vârful piramidei, lovind cu cruzime în stânga şi în dreapta şi neştiind ce e mila.

Era normal să aibă o mulţime de duşmani.

Din fericire pentru Justiţiar, Smolenski era un om al rutinei. Îşi închidea prăvălia în fiecare seară la aceeaşi oră şi se întorcea direct acasă, apoi suna o *call-girl.* După ce o termina de tăbăcit, chema un taxi şi o expedia ca pe o marfă. Potrivit informaţiilor primite de la FBI, casa lui era păzită de trei inşi înarmaţi.

Bolan era pregătit pentru acest număr. Dacă Smolenskov rămânea fidel obiceiurilor sale, Justiţiarul ar fi putut să intre şi să iasă fără prea mare tam-tam şi ar fi putut semna prologul unei tragedii simple, care ar fi obligat Familia Drakovici să iasă din rezerva sa şi să se arunce în gura lupului.

La prima trecere în revistă, Bolan observase un paznic ce moţăia într-un Ford Taunus. Din când în când, mai fuma câte o ţigară ca să-şi mai omoare plictisul. Destinul hotărâse să înlăture inocenţii din raza armelor sale. Bolan zări o blondă apetisantă, cu picioare lungi, care sărea într-un taxi. El aruncă o privire la ceasul său. Grimaldi trebuia să se pregătească să-şi joace rolul chiar atunci, în Brighton Beach Avenue. În acest caz, ora juca un rol esenţial.

Bolan ocoli la pas un grup de case. Sentinela nu se mişcase din loc. După o evaluare rapidă a împrejurimilor, văzu că la etaj era aprinsă o lumină, iar grilajul porţii era întredeschis. Totul se prezenta bine, dar Bolan ştia că trebuie să acţioneze repede.

El vârî mâna sub trend. Scoase Beretta 93-R din toc. Era echipată cu amortizor. Paznicul fuma, cu gândul aiurea şi cu capul sprijinit de portieră.

Bolan îi trase atunci un glonţ în cap.

*

* *

Vasili Smolenskov era cu burdihanul plin. Tot ce-i lipsea acum era o votculiţă, iar Helena – o *call-girl* trimisă de madam Zen din Brooklin – îi ţinuse companie. Acum era singur în camera lui şi omuleţul se gândi să-şi acorde un moment de bucurie. Voia să creadă că zărise o licărire de satisfacţie în ochii târfei. Desigur, licărirea putea fi explicată prin cei cinci sute de dolari şi pietricica cu care fătuca se procopsise la plecare... Ştia prea bine că asta era explicaţia. Diamantele erau cei mai buni prieteni ai femeilor – fie ele târfe sau nu. La vârsta lui, trupul nu era întotdeauna pe

măsura aspiraţiilor simţurilor, dar în acea seară, el se simţise plin de energie şi cu un apetit de zile mari. Asta explica şi marea sa generozitate.

În alte timpuri ar fi toastat în cinstea sa. Seara aceasta era însă nepotrivită pentru a se lăsa pradă euforiei. Marea operaţiune derapase complet şi era aproape de dezastru. Timpul alocat livrării, producţia mărfii şi vânzarea ei la licitaţie, toate fuseseră întârziate.

În timp ce închidea seiful încastrat în podea şi-l acoperi cu un covoraş, undeva la picioarele patului, avu brusc certitudinea că FBI descoperise totul şi îi supraveghea. Din cauza „catârilor" care mureau ca muştele la bordul zborurilor internaţionale, sau cădeau ţepeni în vămii, *Justice Department,* CIA şi Interpolul se alertaseră. Până atunci, oricine punea afacerea în pericol era eliminat. Totuşi acum se produsese ceva neaşteptat şi pentru ca să supravieţuiască imprevizibilului, trebuiau să se adapteze.

Smolenskov, Drakovici şi fiii săi se adaptau din mers. Erau chiar pe punctul de a-i repatria pe toţi suspecţii la Moscova, de unde erau originari, sau trebuiau să le asigure o protecţie mai bună. Era obligatoriu însă să se mişte iute dacă nu voiau să se trezească cu toţi sticleţii pe cap.

Ultimii „catâri" aşteptau doar ordinele ca să livreze marfa adusă din Moscova la o destinaţie ştiută doar de Smolenskov. Apoi... El aruncă o privire de îndrăgostit în săculeţul din mătase: diamantele erau fără defecte, iar unele dintre ele cântăreau până la patruzeci de carate. El estimă că valorau împreună cam zece milioane de dolari. Din nefericire, unul dintre cărăuşii pakistanezi era la curent cu activităţile sale de tăinuire a pietrelor furate şi avea pretenţia să fie plătit, jumătate, în bani lichizi, jumătate în pietre.

Talik Mushad avea cu siguranţă o femeie în Karachi şi voia să o impresioneze. Pentru Smolenskov era îngrozitor să se despartă chiar şi de o pietricică, dar ordinele lui Drakovici fuseseră clare. El aşeză săculeţul într-o valiză alături de un Glock de 9 mm. Când închise valiza auzi un zgomot ciudat ce venea de jos din hol. Alarmat, se repezi la fereastră, crezând că este victima unui raid al poliţiei. În stradă, totul părea normal – cu toate astea ceva nu era în ordine. Nu se vedea nici un semn de viaţă din partea lui Pavel, şoferul său, şi nici din partea gărzilor de corp.

Smolenskov se aplecă deasupra patului ca să zăvorască valiza când, în oglinda imensă din perete, văzu silueta impresionantă a unui bărbat ce apăru în camera sa cu un pistol automat în mână.

Rusul ezită. Tipul nu părea a fi copoi şi ce era şi mai rău, în ochii lui se vedea moartea.

Smolenskov mai văzuse şi alţii ca el şi nu se sperie cu una cu două. El încercă să deschidă valiza.

— Nu face asta, şopti necunoscutul cu un ton foarte calm.

Smolenskov trase o înjurătură. Nu putea să-şi recupereze arma. Musafirul său apăsă pe trăgaci şi un glonţ găuri pielea fină a valizei. Mafiotul nici nu tresări, dar încerca să deschidă cu mişcări lente valiza. Intrusul îi trosni un pumn în gură. Rusul văzu stele verzi şi trupul i se prăbuşi ca un sac cu cartofi. Deasupra sa văzu o mutră ameninţătoare.

— Dă-mi voie să te descotorosesc de povară.

Pe chipul rusului furia se amestecă cu oroarea atunci când necunoscutul luă săculeţul cu diamante şi îl vârî în buzunar. Ceva totuşi îl avertiza că nu este vorba de un simplu furt. După o secundă, era o certitudine.

— Să-i spui lui Yuri că sunt la curent cu „catârii” lui atomici. Să-i spui că în curând mă apropii şi de el.

După accent, străinul părea american... Cine era însă? Bărbatul în negru luă revolverul Glock şi făcu cale întoarsă spre uşă. Smolenskov îşi spuse că nu va uita acea figură. Netrebnicul îl umilise, dar făcuse imprudenţa să-l lase în viaţă. Curând avea să regrete.

— Treaba asta va deveni din ce în ce mai dificilă pentru noi, mai spuse necunoscutul înainte să părăsească încăperea.

Lui Smolenskov îi trebuiră mai multe minute ca să-şi revină. Reuşi să se redreseze în ciuda senzaţiei puternice de vomă care îl invadase.

Era complet depăşit. Acest „modus operandi” al adversarului său nu avea nimic în comun cu vreunul din serviciile americane. Încetul cu încetul, un gând îngrozitor se înfiripă în creierul său. Acel bărbat nu voia să-l aresteze. În realitate, Drakovici şi asociaţii săi aveau să fie condamnaţi la moarte, iar acel om era justiţiarul!

*

* *

De la început şi până la sfârşit, totul nu durase decât patru minute, nu mai mult. Dar Jack Grimaldi lucra contracronometru cu Mack şi conta fiecare secundă. El trebuia să-l contacteze pe Războinic aşa cum conveniseră.

Pătrunzând în cea mai întunecată parte a aleii, el se apropie de îngrăditură şi lăsă sacul gol de pânză să cadă jos. Din

depărtare, din Brighton Beach Avenue, se auzeau râsete şi muzică.

Escapada sa se desfăşurase ca pe roate, fiind nevoie doar de discreţie şi rapiditate, la adăpost de privirile curioşilor.

Focul de artificii pe care îl pregătea nu avea să înceapă mai înainte ca meşterii artificieri să se împrăştie. Deja era din ce în ce mai puţină lume pe străzi.

Reflexiile sale fură risipite de o senzaţie neplăcută, ca o mâncărime simţită între omoplaţi, ce îl avertiza că partea plăcută a serii se încheiase. Inamicul îl reperase şi acum îl urmărea. Ştia că Bolan trebuia să-şi fi terminat primul *round.* Acum, la mafioţi alerta fusese dată.

Curând caracatiţa avea să-şi scuipe toată otrava în stradă, zeci de asasini care mai întâi trăgeau şi apoi mai puneau eventuale întrebări.

Grimaldi îşi scoase Beretta 93-R din tocul de la umăr îi potrivi amortizorul, apoi o strecură la îndemână într-un buzunar, după ce poziţionă selectorul de tir în poziţia – rafală. În bandulieră avea un mini-Uzi tot cu amortizor de sunet, gata să împroaşte moartea.

Pilotul cercetă aleea în detaliu în spatele lui. Era complet pustie. Utilizase nişte cleşti puternici de tăiat grilajul ridicat de Drakovici ca să-i descurajeze pe curioşi. Dacă la acesta se adăuga frica pe care o inspira *capo* şi asociaţii săi celor din cartier, era destul de improbabil ca cineva să aibă curajul de a se apropia pe acea alee.

Grimaldi însă nu era oricine. Avea să demonstreze asta la timpul potrivit, atunci când va apăsa butonul detonatorului ce comanda cele cinci încărcături pe care tocmai le aranjase.

Avea să activeze dispozitivul imediat după încă un tur rapid prin împrejurimi ca să se asigure că nu era nici un civil pe afară. Pusese destul C-4 pe la porţi şi uşi ca să provoace uriaşe cratere şi să producă mari dureri de cap proprietarilor.

În timp ce trecea prin spărtura făcută în împrejmuire, pilotul cercetă strada, iar apoi puse la loc bucata de grilaj pe care o decupase. Era puţin probabil ca vreun soldat al lui Drakovici să cerceteze gardul mai îndeaproape, dar Grimaldi era pedant. Voia să facă treaba cu dichis. Amicul său Bolan avea să fie mândru de el. Justiţiarului nu-i plăcea să-şi amestece prietenii în lupta lui. Accepta să-i folosească în misiuni de supraveghere sau de apropiere, dar refuză să-i azvârle în luptă, iar Jack era încântat că, pentru prima oară, îl convinsese să-l lase să se amuze şi el

niţel.

Maşina lui staţiona pe o stradă din apropiere şi tocmai voia să se îndrepte către ea, când observă un tip ce venea către el, cu mâna vârâtă într-un bluzon din piele neagră...

Grimaldi îşi dădu seama că gluma s-a terminat. Crezuse că pericolul ar putea veni din spate dar nu bănuise că acesta ar putea fi atât de prompt. Cu mâna crispată pe Beretta, el auzi pietrişul scrâşnind în spatele lui şi simţi că-i cade cerul în cap. Sub violenţa şocului, se clătină, apoi se prăbuşi. O lumină albă îl orbi pe moment. Cum de se lăsase prins ca un copil? Disperarea, frica şi furia îl împiedicau să-şi piardă complet cunoştinţa. Singura şi ultima lui şansă se baza pe ideea că inamicii ar fi putut să-l mitralieze dar că nu au făcut-o în mod deliberat. Poate că mai întâi voiau să-l interogheze... în ciuda vâjâielii din cap, auzi o voce la ureche spunând cu un puternic accent rusesc:

— Cine te-a trimis? Vorbeşte!

Primi o lovitură violentă în coaste şi simţi că-i vine să vomite. El privi chipul întunecat şi apoi, mâna ucigaşului, ce îndrepta spre el un pistol-mitralieră.

Atunci fu momentul în care ucigaşul comise o mică eroare.

El întoarse privirea ca să-i spună ceva partenerei lui. Ţeava armei sale se deplasă suficient ca să-i permită pilotului să-l facă strecurătoare cu al său Beretta.

Fu rapid, sângeros, dar sinucigaş, şi Grimaldi ştia asta.

Gloanţele îi arseră buzunarele trenciului atunci când rafala durui pieptul mafiotului.

Rămânea însă în suspensie o întrebare crucială: câţi adversari se mai aflau în spatele său?

Profitând de semiobscuritate, el se rostogoli pe-o parte exact în momentul în care pistolul-mitralieră al celuilalt scuipă o rafală scurtă.

Ticălosul se clătină pe picioare şi ultimele sale gloanţe se opriră în cimentul şoselei, acolo unde, cu o clipă mai devreme, se aflase capul lui Grimaldi. Pilotul se redresă şi fu întâmpinat cu zgomot de tunet. O rafală dezintegră zidul ceva mai sus de capul său, dar Beretta era deja îndreptată spre ţintă. Ea scuipă trei ogive de foc drept în faţă şi-l nimeri pe pistolar în gâtlej, smulgându-i o jumătate din cap.

Grimaldi respiră adânc şi privi în jur. Strada părea goală şi liniştea oprimantă. Se debarasase de doi malaci, dar cu siguranţă mai erau şi alţii prin zonă.

Puse Beretta la loc în buzunar şi îşi continuă drumul cu paşi ce

ar fi vrut să fie ceva mai siguri.

Parcurse distanţa până la maşină într-un timp ce i se păru o veşnicie. Nu-i veni să-şi creadă ochilor când se văzu în vehiculul său blindat. Era un miracol că scăpase.

După ce vărsă venin, se mai uşură niţel şi îşi zise că Mafia rusească fusese zdravăn scuturată de Bolan, ca să mai fie capabilă să reacţioneze imediat. Acum, infractorii ştiau că puteau fi vânaţi în orice clipă. Acesta era şi planul lor: să facă raiduri fulger care să scoată şobolanii din găurile lor, ca să-i poată strivi fără milă.

Era simplu ca bună ziua.

Capitolul V

Pe Mack Bolan îl puse pe gânduri tăcerea lui Grimaldi, dar beeper-ul său începu să vibreze la şold. Se înţeleseseră să comunice astfel în cazul în care unul dintre ei era prea ocupat cu inamicul ca să poată utiliza comunicarea prin satelit.

Se scurseseră cincisprezece minute de când Războinicul îl vizitase pe Smolenskov. Întâi fu tentat să-l semnalizeze pe Grimaldi, dar se hotărî să mai aştepte – lipsa de noutăţi era de bun augur, îşi spuse el. Se mai învârti niţel prin cartier pentru a fi sigur că nu e urmărit, înainte de a reveni ca să vadă ce fel de reacţie stârnise intervenţia sa. Era de aşteptat ca după trecerea Justiţiarului, Smolenskov să se repeadă la telefon şi să-şi alerteze patronul în legătură cu ultimele evenimente.

Bolan spera ca Drakovici să-şi adune o parte din gorile şi să apară toţi acasă la Smolenskov, în plină linie de tir. Însă o bătălie generală în acest colţ liniştit din Brighton Beach nu era o idee bună. Smolenskov fusese prins cu valiza deschisă şi cu sacul plin cu diamante exact când pregătea o afacere grasă. Dacă era cazul, Bolan putea să-şi schimbe planul şi să vadă unde-l ducea acest fir.

Războinicul îşi luă telefonul portabil. El simţi ceva ciudat în glasul prietenului său.

— Vânător 2 către Vânător 1! Vorbeşte Vânător1!

Cu trei blocuri mai la sud de ţinta sa, Bolan rula în relanti, când observă o bruscă agitaţie ceva mai departe de el.

Trei automobile de lux tocmai frânau în faţa casei lui Smolenskov. Portierele se deschiseră violent şi din maşini săriră vreo doisprezece gealaţi. Erau bine echipaţi, iar Bolan putea să vadă că erau turbaţi de furie. Aşadar cavaleria sosise.

Când îi văzu pe ucigaşi cu armele lor AK-47 la vedere fără să se teamă că pot fi zăriţi, Justiţiarul îşi spuse că vecinii ştiau deja cine e Smolenskov şi ce-i poate pielea.

Ori nu le păsa de asta, ori se temeau de Mafia rusească ca de ciumă.

— Aici, Vânător 1. Unde eşti acum, Vânător 2? întrebă Bolan.

În timp ce asculta comunicarea, el era cu ochii la cele ce se petreceau în stradă. Îl văzu pe Smolenskov ieşind pe trotuar în întâmpinarea gealaţilor săi.

Fostul colonel KGB era extrem de agitat. Gesticula continuu

arătând spre limuzina sa, apoi spre casă. Un uriaş cu craniul pleşuv, pe care Bolan îl cunoştea ca fiind asasinul favorit al clanului Drakovici, pe nume Boris Zarkov, aruncă o privire în interiorul limuzinei, în timp ce trei soldaţi intrară în casă. Voiau să constate daunele. Datorită fotografiilor primite prin fax, Bolan îl recunoscu pe fiul cel mic a lui Drakovici. Gregor tocmai coborâse dintr-un Lexus. El îi strigă ceva tatălui său, apoi îi aruncă o geantă de marinar.

— Am livrat pachetele, spuse Grimaldi, dar am fost reperat. Contact cu inamicul. Succes fără mari daune. Părăsit zona. Mă îndrept către punctul B. Doi tipi răi au părăsit această lume ca să vadă dacă votca este mai bună la Scaraoţchi.

Aşadar, fuseseră reperaţi, îşi spuse Bolan. Era nasol, dar prevăzuse o ripostă rapidă din partea inamicului.

Soldaţii clanului erau în alertă. Drakovici era hotărât să lovească şi să afle cine îi era potrivnic. Smolenski îi dăduse un raport complet ce conţinea şi descrierea agresorului său.

Mica armată se pregătea să sară în maşini. Fără menajamente, Zarkov îl înşfăcă de braţ pe bijutier şi-l târî într-una din limuzinele luxoase, pe scaunul de lângă şofer. Motoarele se puseseră în mişcare, iar convoiul se urni în direcţia opusă punctului de observaţie al lui Bolan.

— Schimbare de joc, îl anunţă Războinicul pe Grimaldi. Găseşte punctul de atac C.

Instinctul îi spunea că va fi ceva nou. Îşi revăzu planul. Bănuia că micul convoi avea ca destinaţie un depozit din apropiere, o proprietate a clanului Drakovici. Din datele deţinute de FBI, se ştia că hangarul era un loc de depozitare şi de distribuire al narcoticelor venite din Columbia. Locul era declarat oficial ca societate de transport, specializată în maşini industriale.

Bolan bănuia că în depozit se afla cu totul altceva decât droguri.

— Vânător 2, înainte de runda a doua, mi-ar plăcea să-l prindem pe unul viu. Ne întâlnim dincolo.

*

* *

Vasili Smolenskov vedea că este tratat ca un lepros, dar în situaţia de faţă, treaba asta nu mai avea nici o importanţă. Trebuia să înghită mâlc toată umilinţa. Ce n-ar fi dat el să aibă un ţap ispăşitor peste care să-şi poată revărsa toată furia...

Puţin mai târziu, Gregor cu alaiul său intrau în biroul depozitului. Imediat storurile fură trase. Tânărul patron arunca

priviri asasine celor din jurul său. Acest jurist putred până în măduva oaselor era convins că toate nenorocirile petrecute recent, erau o lovitură planificată de un complice al rivalilor săi pentru a-i detrona familia! Evident, Smolenskov nu putea citi în mintea avocatului, dar era sigur că nu nutrea sentimente gingaşe. Afurisită treabă! Gregor nu-i adresase nici un cuvinţel până acum.

Privirea întunecată şi tăcerea acestuia nu-i miroseau deloc a bine... Dacă Yuri şi fiii săi îl bănuiau de trădare, atunci putea să-şi ia adio de la viaţă! Era ca şi mort!

Fostul colonel din KGB îşi aprinse o ţigară. Cuprinse dintr-o privire interiorul hangarului, ca şi cum s-ar fi aşteptat la noi nenorociri. În afară de conteinerele din oţel şi de cei trei însoţitori cu chipurile de cremene, nu văzu nimic special.

Cei trei cărăuşi pakistanezi îşi manifestau zgomotos nemulţumirea faţă de turnura pe care o luase afacerea. Gregor îi informase în legătură cu cele întâmplate lui Smolenskov. A doua tranşă a plăţii, care ar fi trebuit făcută în diamante, era clar compromisă. Trebuiau să se mulţumească cu bani gheaţă.

— Nu merge aşa, tovarăşe! urlă brusc Talik Mushad, iar vocea lui bubuitoare îl făcu pe bijutier să tresară. Încep să cred că eşti un tip care nu-şi ţine promisiunile. Noi ne riscăm viaţa pentru voi toţi. Ştiu foarte bine că suntem expuşi la radiaţii...

Pe o masă, se afla o sticlă plină pe jumătate cu votcă. Smolenskov îşi zise că n-ar strica un păhărel. Îl durea fix în cot de pakistanezi. Oricum, aveau conturi grase în bancă. Erau bine hrăniţi şi cazaţi în Brighton Beach, cu târfe la discreţie şi câte o săptămână de trai ca-n rai.

Smolenskov era chinuit de un gând ce nu-i da pace şi care se transforma treptat în paranoia. Simţea că agresorul său se afla afară cu o întreagă armată la dispoziţie! Văzuse deja moartea în faţă, şi dintr-un motiv neînţeles, scăpase cu viaţă. Simţea că americanul, îl folosea ca pion pe eşichierul său personal. Cu toate că afară erau şase pistolari în gardă, nervozitatea sa creştea continuu.

— Eşti atent la mine, Smolenskov, sau nu? Noaptea asta riscă să fie pe cât de lungă, pe atât de neplăcută...

Colonelul mai trase o duşcă bună de votcă, abia abţinându-se să nu-i tragă un glonţ în cap pakistanezului.

— Văd că este deja o noapte lungă şi scârboasă.

— Treaba s-ar putea agrava...

— Dacă încerci să mă ameninţi, ai face bine să-ţi ţii fleanca...

Să fiu în locul tău, aşa aş face.

— Tu nu eşti în locul meu, tovarăşe. Nu avem aceleaşi priorităţi. Pentru mine, cele mai importante lucruri sunt banii şi diamantele.

— Târfele voastre mai pot să aştepte niţel inelele de nuntă, nu?

Pakistanezul se uită cu ură la el.

— Dacă încerci să fii glumeţ, află că nu mă amuză deloc.

— Crezi că am chef de glume acum?

Atmosfera era din ce în ce mai încinsă.

Smolenski îl fixă pe pakistanez, până ce acesta întoarse privirea în altă parte.

Fostul colonel văzu că Gregor iese din birou şi vine către el. Era negru la faţă.

— Nu voi mai pierde timpul să întreb ce şi cine a făcut sau nu a făcut ce trebuia. Acum avem treburi urgente de rezolvat. Vreau să vă comportaţi ca nişte profesionişti care vă onoraţi angajamentele. Să fie clar. Dacă vreunul din voi nu înţelege asta, să ştie că-şi trăieşte ultima lui noapte.

Unul dintre soldaţi le înmânã pakistanezilor paşapoartele false. Smolenskov ştia că propriile sale documente erau perfecte.

Deodată, o explozie formidabilă aruncă în aer jumătate din zidul din fund. Smolenskov se aruncă la pământ în timp ce dărâmăturile zburau în toate părţile. El ridică încet capul şi zări prin spărtura imensă a zidului o siluetă pe care o recunoscu imediat. Americanul stătea drept cu o armă mult mai impresionantă decât un simplu revolver.

*

* *

După luarea de contact, Bolan şi Grimaldi se întâlniră nu departe de depozit, o construcţie de două niveluri, din cărămizi. Îşi lăsaseră maşinile într-o stradă învecinată, ideală pentru o retragere rapidă. Când ajunse la depozit, Bolan zâmbi în sinea lui văzând gealaţii ce patrulau de colo-colo. Evaluase bine situaţia. Banda se adunase la un loc.

După ce reperă iute locul, Războinicul făcu un plan de atac fulger. Două dintre vehiculele mafioţilor staţionau în faţa porţilor culisante, în dreapta clădirii, cu şase ţipi grupaţi lângă ele. Păreau destul de detaşaţi, nebănuind o vizită inoportună.

Bolan se îndoia că ar mai fi fost şi alţii înăuntru, dar, oricum, dispunea de explozibilul necesar. Îşi scoase trendul ca să se poată mişca mai repede şi îşi luă grenadele incendiare şi cu

fragmentare.

Cu combina M 16 / M-203 pe umăr, el se puse în mişcare fără să mai aştepte, urcându-se pe acoperişul unei făbricuţe aflate chiar în faţa depozitului.

Ştia că Grimaldi era pe poziţii, deasupra obiectivului, cu degetul pe trăgaciul propriei combine M-16 / M-203. Dacă lucrurile se desfăşurau conform planului, nemernicii de mafioţi vor alerga chiar în faţa liniei de tir a prietenului său. Acesta avea să tragă ca la bâlci.

Justiţiarul puse o încărcătură de plastic de mărimea unei monede pe clanţa unei uşiţe din oţel, la o distanţă de vreo treizeci de metri de locul în care urma să aibă loc explozia principală, apoi se îndepărtă ca să se adăpostească după o gheenă de gunoi. Apoi apăsă pe contactul declanşator. Poarta fu azvârlită în interiorul hangarului, iar el se avântă prin deschizătura plină de fum.

Conta pe faptul că inamicul avea ochii în altă direcţie. Asta era de fapt surpriza.

Bine înţepenit pe picioare, Justiţiarul îşi îndeplinea sinistra misiune. Cu M 16 în poziţie de automat, el scuipa un foc devastator asupra inamicilor.

Aceştia se refugiară cum putură în spatele unei movile de lăzi şi conteinere metalice. Asta nu fusese prevăzut. Intrase acolo fără să ştie numărul exact al adversarilor şi topografia locului.

Din spatele lăzilor se auziră înjurături furioase. Prin fumul gros, Bolan văzu doi malaci cu puşti de asalt. Când cei doi se întoarseră către el, îi mătură cu o scurtă rafală.

Motoarele începură să huruie. De unde se afla acum, Războinicul nu putea să vadă vehiculele care erau ascunse după mormanul de conteinere.

El se repezi înainte când, în faţa sa, apăru o huidumă cheală, care acţiona un AK-47. Era marele Zarkov, care nu putea lipsi de la serbarea cu artificii!

Justiţiarul însă avu timp să se retragă după un conteiner. Văzând cum zidul din spatele său este ciuruit de proiectile de 7,62 mm, înţelese că trebuie să se pună în mişcare şi să-i ocolească pe pistolari, altfel dădea de dracul.

El se aventură în mijlocul ticăloşilor mizând pe panica creată de primul foc. Văzu însă că îşi subestimase adversarii.

Trebuia să se mişte. De afară, Grimaldi, aştepta să poată vorbi. Trebuia să gonească vânatul în bătaia puştii acestuia.

Când se pregătea să iasă de după ultimul său refugiu, Bolan îl

văzu pe chelul uriaş chiar acolo, în faţa lui. AK-47 scuipă foc, plumb şi moarte.

Capitolul VI

Când auzi explozia, Grimaldi ştiu că e timpul să intre şi el la tăvăleală. Iute văzu că nu era treabă de glumă. Lipsit de micul zid de susţinere al acoperişului uzinei şi amplasat chiar în faţa forţelor inamice, el puse degetul pe trăgaciul armei M16, cu selectorul de tir pe poziţia „automat” şi, cu calm, apăsă.

Unul dintre barosanii ce păzeau Taurus-ul, zbură peste capota maşinii. Datorită becurilor ce luminau intrarea în hangar, pilotul vedea destul de clar siluetele adversarilor săi. Ştia că are de-a face cu profesionişti în arta ucisului şi că reacţia va fi promptă.

Cu armele AK-47 şi AKM în mâini, ei se împrăştiară repede, refugiindu-se în spatele vehiculelor şi a conteinerelor pentru gunoi. Ştiau că dacă rămâneau grupaţi ar fi fost o ţintă prea uşoară. Unul dintre pistolari avu prezenţă de spirit să tragă în proiectoarele ce luminau faţada.

Curtea fu învăluită de întuneric, iar Grimaldi nu-i mai zări pe inamici.

Puse în lansatorul M-203 o grenadă de 40 mm, luă la ochi Taurus-ul şi expedie teribilul proiectil. O minge de foc se înălţă în văzduh dezmembrând vehiculul şi proiectând un gealat în zidul depozitului, ca pe o ghiulea umană. Incendiul declanşat astfel lumină locul ca ziua. Acum putea zări adversarii cu lux de amănunte.

El văzu imensa poartă culisând, apoi din interior se auzi un concert de arme automate, de urlete şi blesteme, dar şi de motoare ce demarau. Abia îi aştepta să iasă ca şobolanii speriaţi. El îi aştepta afară cu tot protocolul.

Pilotul apăsă pe trăgaci şi trase la întâmplare o ploaie de proiectile. Imediat veni răspunsul. Zidul din spatele lui fu găurit în formă de evantai. Erau profesionişti, ştiau deja din ce parte venea pericolul.

Taurus-ul ardea ca o forţă, dar Grimaldi văzu cum un tip încercă să deschidă portbagajul ca să scoată ceva ce semăna cu un lansator de rachete. Recunoscu forma unui RPG-7, când huiduma se întoarse cu faţa spre el.

Pilotul ştia ce va urma. El se aruncă cu burta la pământ, încercând să se îndepărteze cât mai mult de fostul lui ascunziş. Câteva secunde mai târziu, pe zidul de lângă el se căscă o gură neagră la numai trei metri distanţă.

Cu urechile ţiuind, pilotul introduse o nouă grenadă în lansator. El calculă în gând distanţa, expunându-se ploii de gloanţe care curgea continuu. Grenada zbură direct spre Lexus. Imediat acesta se dezintegră în mii de fragmente incendiare. Alţi doi ucigaşi plătiţi se carbonizară în interior. Nu mai rămăseseră decât doi în funcţiune, dar erau cât zece. Nu-şi permiteau băieţi să chiulească.

Ca să complice şi mai mult situaţia, alţi doi malaci ieşiră din hangar ca să-şi ajute colegii din avangardă. Grimaldi se menţinu ascuns şi alergă până la cealaltă extremitate a acoperişului, la adăpost de gloanţele inamice. În aparenţă, planul lor părea spulberat, dar încă putea încerca să distrugă vehiculele ce aveau să părăsească depozitul. Era obligat să facă asta ca să deschidă un al doilea front şi să-i uşureze treaba lui Bolan.

Spera din tot sufletul ca Bolan să iasă cu basma curată din hangar.

*

* *

Bolan trăgea la întâmplare ca să-şi acopere intrarea. Era o încercare destul de riscantă ce necesita o viteză extraordinară, curaj şi voinţă de fier. Adversarii trebuiau eliminaţi înainte ca să poată înţelege ce se întâmplă cu ei.

În timp ce făcea faţă la o replică puternică şi rapidă, Mack Bolan ştiu că orice clipă de ezitare putea să-i fie fatală.

El auzi o explozie afară şi înţelese că Grimaldi întrebuinţa grenade mijlocii. În felul acesta îi mai scutura un pic pe ticăloşi. Acum aveau să se mişte, prinşi între două fronturi. Problema capturării unui mafiot în stare de funcţionare era în acel moment secundară. Bolan se confrunta acum cu problema propriei supravieţuiri.

În stânga sa, el reperă o deschizătură între două şiruri de conteinere metalice. El plonjă cu o mişcare disperată şi se adăposti după acea barieră precară, exact în momentul în care Zarkov trăgea înspre el o rafală lungă de foc automat. Gloanţele şuierau sinistru în jurul capului lui. Războinicul nu avea decât o secundă ca să scape din capcană. El reperă un nou culoar, se strecură acolo şi rămase imobil. Ştia că viaţa îi atârna de un fir de păr, dar n-avea încotro.

Când chelul uriaş apăru din nou în raza lui vizuală, el apără pe trăgaci înainte de acesta. Ogivele de 5,56 mm ale lui Bolan nu-şi atinseră ţinta, dar îl obligară pe rus să se ascundă.

Atunci Bolan scoase o grenadă cu fragmentare, îi trase inelul

şi o aruncă uşurel în spatele lui, în acelaşi. Timp în care el se furişa pe culoarul dintre două conteinere. Exista posibilitatea ca mafioţii să treacă la contraatac.

O ploaie de gloanţe se abătu în locul din care tocmai plecase. I se păru că aude dinspre curte o nouă explozie. Rezultatul nu se lăsă mult aşteptat: auzi un ţipăt, apoi şuvoiul de gloanţe ce curgea către el se opri brusc. În secunda următoare, Războinicul ocoli conteinerul şi se debarasă de o grenadă chiar în clipa în care matahala chelioasă dădea colţul ca un nebun. Bolan văzu ochii holbaţi ai lui Zarkov în clipa când grenada cu fragmentare explodă la picioarele lui.

Stând la adăpost în timp ce aşchiile de metal ucigaşe umpleau văzduhul, Bolan vârî un încărcător cu treizeci de cartuşe în puşca sa de asalt. El părăsi apoi ascunzătoarea şi ţâşni drept înainte în fumul exploziei. Dacă uriaşul era acolo, ar fi fost mort. Bolan ştia că riscă enorm lăsându-se aşa descoperit dar adrenalina îi inunda arterele şi simţea că reuşise să domine inamicul. El aşteptă un pic în stare de alertă, pândind orice mişcare.

Nimic nu se mişca însă. Iar Zarkov nu se arătă nici măcar când Bolan, încovoiat, înconjură conteinerul în spatele căruia se adăpostea, în direcţia oamenilor care urlau şi a maşinilor cu motoarele ambalate la maxim. O nouă explozie cutremură noaptea şi lumina ei orbitoare îl făcu să închidă o clipă ochii.

Bolan îşi dădu seama de haosul ce se crease. Uriaşul era acolo dând ordine. Scăpase cu viaţă aşadar. Justiţiarul nu-şi mai pierdu timpul încercând să înţeleagă cum putuse matahala să scape de grenada ucigaşă. El îl zări apoi pe Gregor Drakovici care se strecura pe bancheta din spate a luxoasei limuzine, în vreme ce doi trăgători deschideau calea trăgând în aer cu AKM-urile lor.

Vehiculul ce-l transporta pe Gregor demară într-un scrâşnet de pneuri, îndreptându-se direct spre epava fumegândă din mijlocul curţii.

Suita operaţiunilor fu momentan întreruptă de un incident violent care se petrecea aproape de vehiculul rămas în hangar. Trei bărbaţi, cu chip măsliniu, se luaseră la bătaie cu doi soldaţi. Aceştia din urmă încercau să-i oblige pe cei trei să intre în maşină. Unul dintre ei ducea un sac, pe care Mack Bolan îl văzuse mai devreme. Era sacul lui Smolenskov, care nu putea fi zărit nicăieri. Cei trei bărbaţi erau cu siguranţă „catârii”, îşi zise Războinicul. Cum încăierarea nu se termina, Zarkov interveni:

— Urcaţi imediat în maşina asta nenorocită, ori vă zbor creierii!

Ucigaşul fusese neatent o jumătate de secundă, iar Bolan nu putea să piardă acest prilej. El apăsă pe trăgaci şi aruncă o grenadă de 40 mm în vehiculul în care era atâta îngrămădeală.

Grenada nimeri din plin. Războinicul îşi zise că după aşa o explozie nu mai rămăsese nici unul în viaţă. În praful şi fumul din jur, el îl zări deodată pe Zarkov. Prăbuşit la pământ. Era vizibil rănit, dar nu murise.

Ei drăcia dracului! Animalul ăsta nu mai crapă odată! îşi zise Bolan. El îl zări cum se pune pe picioare, ameţit, dar capabil să înjure de mama focului în ruseşte.

Cu un gest reflex, Justiţiarul apăsă iar pe trăgaci. Sub rafală, uriaşul se mai ţinu o clipă în picioare, apoi se prăbuşi, zvârcolindu-se în convulsii. Încă o rafală, şi suferinţele îi fură curmate definitiv.

În curte, se sculau în picioare alţi doi mafioţi care reuşiseră să scape cu viaţă din uriaşa explozie. Cu feţele însângerate, păreau nişte fantome în lumina incendiului. Erau nişte ţinte perfecte. Grimaldi îl doborî pe unul înainte ca Bolan să-l termine pe al doilea.

Reîncărcându-şi M-16, Războinicul îşi roti arma în toate direcţiile. Mirosea îngrozitor a sânge şi cordită. El îl chemă pe Grimaldi:

— Vânător 2, care este situaţia?

— Aici totul e limpede. Nici o mişcare. Lichidare definitivă, Vânător 1. Din nefericire, a scăpat o maşină. Şeful lor a reuşit să scape.

Gregor Drakovici reuşise să fugă. Nu mai avea nici un rost să mai zăbovească aici.

— Adună materialul în TACOM şi vino aici.

— Sunt deja în drum. Ne întâlnim peste două minute.

Justiţiarul făcu un tur al câmpului de luptă, verificând dacă mai rămăsese vreun supravieţuitor. Lângă uşă, găsi unul care gemea. Vizibil în agonie, el ridică ochii înspre Războinic. Erau plini de ură şi durere. Explozia îi sfârtecase pieptul şi chipul. Bolan se lăsă într-un genunchi lângă el. Muribundul reuşi să bâiguie:

— De ce? Cine eşti tu?

Bolan îl privi fără să clipească.

— Să zicem că nu sunt de la Crucea Roşie. Amicii tăi rusnaci au stricat toată afacerea, iar tu nu mai poţi salva nimic. Dă-mi o informaţie şi-ţi voi alina suferinţele.

Bărbatul spuse bâlbâindu-se:

— Ruşii... Moscova... ne-au trădat... Colonel... Tubbat...

Bolan îşi notă în minte numele.

— Te ocupai cu transportul deşeurilor de uranium sau de plutoniu?

— Noi... la Moscova... Ruşii... nu plătesc... expun pe oamenii noştri la iradiere... Mincinoşii... Nenorociţii...

Era tot ce putu să obţină. Bărbatul începu să scuipe sânge, se asfixie, horcăi şi îşi trimise sufletul în iad.

Fără să mai arunce vreo privire în urmă, Justiţiarul se duse la întâlnirea cu Grimaldi.

*

* *

Era o bătălie câştigată, dar războiul abia începea. Inamicul era în derută neştiind ce să creadă, dar nu trebuiau să-l lase să respire. Înainte de a termina cu Brighton Beach, mai trebuiau să facă o vizită.

Grimaldi conducea TACOM-ul. Din depărtare se auzi urletul sirenelor care se apropiau, în timp ce ei părăseau depozitul. Bolan îi împărtăşi prietenului său sumarele informaţii scoase de la „catârul” muribund.

— Aşadar, ştiu că cel puţin unul dintre fiii lui Drakovici trebuia să plece cu avionul spre Moscova împreună cu trei „catâri”, observă Jack. Bătrânul Drakovici este creierul afacerii şi toată gaşca se va uni ca să se apere. Ce plan ai? A început să fie prea cald aici, în Brighton Beach.

Grimaldi avea dreptate. Timpul le era măsurat. Foarte repede, FBI va fi la curent cu războiul lui contra Mafiei ruseşti. Iar Winfrey şi şefii lui nu trebuiau să fie nişte genii ca să-şi imagineze că acel răstimp de douăzeci şi patru de ore cerut de el, nu avusese altă motivaţie, decât că el, Mack Bolan, voia să termine cu clanul Drakovici într-un stil deloc convenţional, dar cu mult mai eficace. Atunci răgazul de libertate acordat avea să se curme.

— Bine, făcu Justiţiarul. Acum îl vom vizita pe Boss. După ce i-am masacrat armata, îi datorăm acest lucru.

*

* *

— Nu vei merge la nici un depozit, auzi? Te duci direct la aeroport şi pleci imediat cu fratele tău.

Era de necrezut ce aflase, dar având în vedere evenimentele petrecute în ultimele ore, nu avea nici un motiv să se îndoiască de spusele fiilor săi. El nu intrase în panică. Fuseseră asediaţi de un inamic misterios care părea hotărât să elimine Familia şi să distrugă visul pentru care luptaseră până atunci.

Yuri Drakovici simţea că inamicul fără nume şi chip avea să vină la el. De fapt, el reprezenta o ţintă uşoară în timp ce se afla în restaurantul lui, înconjurat doar de garda personală.

În adâncul sufletului său, chiar dorea să dea ochii cu acel adversar. Ca să se termine coşmarul.

Toată viaţa sa se înfruntase cu moartea şi cu distrugerea. Poate tocmai acest lucru îi dădea un al şaselea simţ, o anume intuiţie care îi şoptea că sfârşitul era aproape.

Dar fie ce-o fi, voia să se asigure că fiii săi vor scăpa cu viaţă şi se vor afla la adăpost în Rusia. Succesul operaţiunii conta mai mult decât orice. Dacă îi era scris să moară în acea noapte, cei puţin cei doi moştenitori ai săi aveau să continue munca începută de el.

— Calmează-te! urlă el la telefon. Şi fă ce ţi-am spus. Vei merge la aeroport. Te urci în jetul nostru personal care este gata de decolare, cu rezervorul plin. Avem o operaţiune în curs de derulare şi asta-i mai presus de orice. Mă auzi? Mai presus de orice! Este prea mult bănet în joc. Ascultă-mă bine acum! Informaţiile de care ai nevoie ca să conduci afacerile Familiei se află într-un seif din casa noastră de la ţară.

El dictă combinaţia de cifre a seifului.

— Indiferent de ce se va întâmpla, tu vei conduce această operaţiune până la capăt. Clar?

O tăcere apăsătoare se lăsă la celălalt capăt al firului. Apoi Vlad şopti cu o voce ciudată şi distantă:

— Nu-mi place deloc ce aud, papa. Eu ar trebui să fiu acum lângă tine...

— Taci şi ascultă-mă! îi tăie vorba bătrânul Yuri. Dacă mi se întâmplă ceva, tu vei conduce afacerile Familiei.

— Nu-mi place deloc treaba asta, papa, insistă Vlad. Vin imediat acolo şi...

— Nu! Dacă nu-mi dai ascultare, nu te voi ierta niciodată. M-ai înţeles, Vlad?

Tăcerea de la celălalt capăt al firului păru că nu se mai termină.

— Vlad!

— Bine. Voi face ce-mi ceri.

— Contactează-mă de cum ajungi la Moscova, zise Drakovici.

El închise telefonul. Ura incertitudinea din ultimele sale cuvinte. Se întoarse către Serghei Vurailev şi îl întrebă:

— Câţi oameni avem în restaurante?

— Treisprezece.

— Bine că nu sunt superstiţios, făcu bătrânul mafiot.

În acel moment, se deschise uşa şi apăru un soldat, fost comandant în Spetsnaz, Constantin Iurabov. Pe faţă i se citeau stupoarea şi confuzia.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Drakovici care îşi aprindea o ţigară.

Gardianul spuse bâlbâindu-se că venise un bărbat care-i spusese că vrea să vorbească cu şeful.

— Şi ce-i cu asta? Dumnezeule, ce ţi-a mai spus?

— A spus că trebuie să închideţi restaurantul în seara asta. Şi că trebuie să trimiteţi toţi civilii acasă. Dacă nu faceţi aşa, dumneavoastră veţi fi... A spus că vă va...

Drakovici asculta cu ochii ieşiţi din orbite. Era absolut de necrezut. Avea de-a face oare cu un nebun scăpat de la ospiciu? Ori tipul acela avea c... nu glumă!

El, Yuri Drakovici, care avea la picioarele sale poliţişti americani, judecători şi avocaţi. El, care era stăpân în Brighton Beach, şi pe care toată lumea îl privea cu respect.

Cum de îndrăznea ticălosul acela să-l hăituiască de parcă ar fi fost un animal? Şi asta, pe propriul său teritoriu, de parcă ar fi fost un rahat de câine. Asta nu era doar lipsă de respect, ci un adevărat sacrilegiu!

Era hotărât să-şi răzbune morţii, să-şi spele onoarea şi să-şi ofere plăcerea de a asista la spectacolul morţii acelui american. O moarte care va fi lentă şi plină de chinuri...

— Ticălosule! urlă el.

Se ridică în picioare şi se apropie cu paşi mari de rastelul cu arme, ascuns după un dulap cu vase din porţelan.

— Să vină! Lasă-l pe câinele ăla să vină aici! Trimite-i pe toţi clienţii acasă şi pe toţi cei care nu fac parte din Familie. Vom vedea dacă are boaşe atât de mari, precum vrea să pară!

Drakovici urla şi înjura ca un birjar, amestecând divinitatea, toată omenirea şi pe mamă-sa chiar. El alese din rastel un HK-11, o mitralieră uşoară cu gloanţe de 7.62 mm.

Luă un încărcător circular cu optzeci de cartuşe şi-l introduse în armă.

— Lasă-l să intre pe nenorocitul ăla, m-ai înţeles? Vreau să-l privesc drept în ochi înainte de a-l ucide!

Capitolul VII

Bineînţeles, ei erau aşteptaţi, dar telefonul dat ceva mai devreme nu avea alt scop decât să-i facă să reacţioneze şi să comită eroarea de a se regrupa.

Asta ar fi permis un raid rapid şi cu consecinţe extreme.

Mack Bolan ştia din experienţă că în situaţiile în care se adunau laolaltă mai mulţi răufăcători, există şansa de a se mai omorî şi între ei.

Ascuns în unghiul unei alei din spatele restaurantului, cu Uzi gata de luptă, Justiţiarul pândea cu ochii ţintă la santinela ce păzea ieşirea de urgenţă. Singur, cu puşca de asalt AKM agăţată pe umăr, mafiotul bătea pasul pe loc, nervos, uitându-se în toate direcţiile, iar Bolan fu nevoit să se retragă repede ca să nu fie reperat.

După ce stabiliseră planul de atac, Grimaldi şi el făcură o recunoaştere a întregului cartier din perimetrul în care se afla *Bear's Head.* Restaurantul lui Drakovici era vizibil gol şi numai un bec lumina imensul perete de sticlă. Războinicul putea să simtă mirosul familiar lui, cel al fricii nemernicilor cuibăriţi acolo, ca al animalelor prinse în cursă. Nu cunoştea numărul lor, dar el şi pilotul erau pregătiţi să înfrunte o mică armată. Dispuneau doar de o forţă de atac devastatoare. Trebuiau să ia iniţiativa şi să lovească mai puternic decât inamicul.

Deja întunericul se lăsase peste oraş şi străzile erau practic pustii.

Justiţiarul estimă situaţia în momentul în care sentinela îşi concentră atenţia asupra celeilalte extremităţi a aleii. Uşa de serviciu a restaurantului era deschisă larg ca o invitaţie. El putea să parieze că marele boss, era deja cu nervii la pământ, iar oamenii săi, la fel. Numărul acestora se diminuase substanţial, iar afacerile lor murdare primiseră o lovitură fatală. Două depozite erau ruină, iar poliţia scotocea acum printre dărâmături. Tot ce voiau acum mafioţii era ca starea aceasta să se termine oricum ar fi.

Exact asta dorea şi Bolan.

Punându-şi banduliera pe umăr, el scoase revolverul Beretta 93-R, echipat cu amortizor, şi îşi verifică ceasul. Grimaldi, cu al său M-16/M-203 în mână. Tocmai intra pe aleea principală.

Ţinând revolverul cu amândouă mâinile, Bolan îl aţinti asupra

sentinelei care nu bănuia nimic.

Bărbatul se întoarse din drum. Când Bolan îi expedie o ogivă Parabellum de 9 mm drept în cap. Când sentinela se prăbuşi, Bolan se puse în mişcare. Sări peste cadavru cu arma îndreptată câte ieşirea de serviciu.

Ghemuit în spatele uşii, el aruncă o privire în interior. În fundul coridorului, o lampă arunca o lumină lugubră. Era linişte, dar Războinicul nu se lua după aparenţe. El vârî Beretta în tocul de piele, apucă pistolul-mitralieră Uzi de pe umăr şi intră pe culoar gata să ucidă pe oricine i-ar fi ieşit în cale. Nu zări nici o cameră de luat vederi în zonă. Când ajunse la capătul culoarului, rămase nemişcat ca să vadă ce se întâmplă pe culoarul perpendicular. Acesta din urmă ducea înspre bucătării, iar celălalt, în sala mare a restaurantului.

Acolo văzu doi mafioţi cu puşti de asalt, ascunşi după mese. Era clar că tipii se aşteptau la un atac dinspre intrarea principală.

Războinicul se uită din nou la ceas. Peste câteva secunde, Grimaldi avea să atace din acea parte.

El luă o grenadă cu fragmentare, îi trase inelul şi o aruncă în mijlocul sălii. Zgomotul făcut de proiectil în momentul în care căzu pe podea îi alertă pe inamici. Se auziră strigăte, dar Justiţiarul era deja în mişcare. El tocmai se pregătea să tragă o lungă rafală de gloanţe, când o voce începu să urle din spatele unei uşi.

— Ieşi o dată la lumină, ticălosule! Arată-te!

În clipa exploziei, Bolan era la adăpost. Rafale de armă automată făceau găuri mari în uşa pe care ieşise.

*

* *

Grimaldi alerga spre intrarea principală, când auzi un strigăt din spatele ferestrelor, urmat de formidabila explozie. Aşadar Bolan acţionase. Acum era rândul lui să marcheze. Deschise uşa cu o lovitură de picior şi trecu pragul gata să-i mănânce din calea sa pe toţi cei care i s-ar fi împotrivit.

Mirosea îngrozitor a sânge şi cordită. Sări peste două cadavre atinse din plin de explozie. În lumina cernită putu să desluşească mai multe siluete. Erau gorile înarmate ce stăteau pregătite să întâmpine adversarul din direcţia opusă locului în care se afla el. Fără să încetinească paşii, pilotul trase o rafală de proiectile 5,56 mm, atingând două ţinte. Atunci zări alţi doi pistolari lângă bar. Ruşii înjurau şi strigau, neştiind în ce parte să fie atenţi şi căutând cu disperare un inamic în carne şi oase.

Grimaldi puse punct incertitudinii balansând în aer o grenadă de 40 mm cu M-203. El era deja cu burta lipită de podea când explozia asurzitoare distrugea jumătate din bar şi sfârteca pe cei doi pistolari. Urletele lor de durere răsunară în încăpere.

La rândul său, Mack Bolan împroşca foc pistolul-mitralieră Uzi, evitând zona în care se afla pilotul. Prin fumul compact, câţiva mafioţi încercau să se împrăştie şi să se refugieze după mesele răsturnate. Inamicul era derutat, dând semne de panică. Pilotul introduse în M-16 un nou încărcător, apoi se strecură în spatele unui stâlp acoperit cu oglinzi. Mai multe gloanţe pulverizară sticla, iar Grimaldi scoase o înjurătură când simţi ploaia de cioburi ce-i ciuruia obrajii. Îşi descărcă furia golind toată încărcătura asupra a trei inamici ce păreau că dansează înainte de a se prăbuşi ca nişte marionete dezarticulate.

Din nou, Grimaldi auzi vacarmul asurzitor al ripostelor, fără să ştie de unde vin. Imediat însă, văzu o uşă ce se deschise brusc, chiar în faţa sa. Un bărbat înalt, echipat cu un AK-47 apăru în cadrul ei şi începu să tragă o lungă rafală în sala de restaurant.

Trăgătorul îl obligă pe Grimaldi să se refugieze din nou în spatele stâlpului, în timp ce gloanţele ciuruiau de zor totul în jur. Pilotul se asigură cu un nou încărcător. Trebuia să treacă iar la acţiune. Dacă rămânea blocat acolo, intra în raza de acţiune a grenadei cu fragmentare pe care avea să o arunce Bolan.

*

* *

— Haide, afurisitul, arată-te! Să luptăm ca nişte bărbaţi!

Imprecaţiile ajungeau la urechile lui Bolan, în mijlocul vacarmului teribil. El nu vorbise niciodată cu şeful din Brighton Beach, dar ştia că Yuri Drakovici se afla undeva în fundul încăperii, hotărât să ducă până la capăt ultima sa bătălie.

Justiţiarul auzi ţăcănitul unei noi arme automate. Nu ştia de unde ieşise posesorul acesteia, dar era clar că reuşise să-l blocheze pe Grimaldi în celălalt capăt al imensei săli. Scoase atunci penultima sa grenadă, trase inelul şi o aruncă. În momentul când sfera metalică atinse solul, Bolan trăgea inelul ultimei grenade. Se adăposti şi aruncă o privire acolo unde fusese cândva uşa. Acolo văzu un chip ce exprima turbare şi furie absolută. De astă dată, îl recunoscu pe Yuri Drakovici.

Capo stătea lângă intrarea într-un mic salon, apăsând pe trăgaciul unei mitraliere cu încărcător circular, împroşcând cu gloanţe pereţii, fără să-i mai pese de nimic.

Bolan balansă grenada cu fragmentare prin spărtura în zid,

chiar în clipa în care se auzi ultima explozie ce cutremură clădirea. Se auzi un prelung ţipăt de agonie şi nu fu nevoit să se mai uite ca să vadă că pistolarul ce-l ameninţa pe Grimaldi era pulverizat. Nu mai putea ameninţa pe nimeni acum.

Când şi ultima grenadă explodă, Bolan mai aşteptă câteva secunde, timp în care nenumărate fragmente de metal ciuruiau totul în jur, deschizându-i calea. El se repezi prin zidul spart. În atmosfera saturată de fumul acru, îl zări pe Grimaldi, aplecat asupra unui trup însângerat. Doi tipi se clătinau ceva mai încolo. Aceştia nu fuseseră atinşi din plin fiind ascunşi în spatele unei mese răsturnate. Erau ameţiţi şi însângeraţi, dar încă periculoşi.

Bolan şi Grimaldi deschiseră focul în acelaşi timp. Sub tirul încrucişat, primul mafiot se prăbuşi în jacuzzi, urmat imediat de partenerul lui. În jurul lor se ridică o imensă jerbă de stropi însângeraţi. Bolan mătură spaţiul cu arma sa şi descoperi chipul contorsionat al lui Yuri Drakovici. Protejat de o uşă groasă din lemn de stejar, reuşise să scape cu viaţă, dar cu multe răni.

Rusul nu abandonase lupta. El se îndreptă ţintă către Bolan, urlând o groază de obscenităţi, în timp ce mitraliera acestuia din urmă scuipa o rafală.

Lunga carieră a şefului uneia dintre cel mai importante Familii de mafioţi ruşi se încheiase.

Bolan şi Grimaldi inspectară prudenţi clădirea. Nu mai era nici o mişcare. Nici un semn de viaţă, nici un geamăt.

— Să ieşim prin spate, făcu Bolan. Trebuie să luăm avionul.

Restul operaţiunii avea să se desfăşoare la sediul central al acestei combine a corupţiei şi ticăloşiei.

Grimaldi nu trebuise să pună întrebări. Înţelegea că războiul avea să continue la Moscova.

Capitolul VIII

Igor Pavlovka nu putea să sufere căldura, mirosul pestilenţial şi zgomotul ce domneau în Aden. Imensa poluare îi agresa în permanenţă toate simţurile, iar focul său nu putea fi stins decât de mirosul sângelui vărsat de duşmanii săi.

Acest fost ofiţer din KGB îşi petrecuse un sfert de secol XX în ceea ce fusese în acea vreme Republica Democrată Yemen. În prima perioadă crezuse că va reuşi într-o bună zi să se obişnuiască în acel infern al oraşului-port. Nu putuse însă şi, cu siguranţă, nu va putea niciodată.

Poate că era mai bine. Asta îl ţinea în formă, gata de acţiune. Când statul arab se debarasase de prietenii marxişti şi se aliase cu nordul Yemenului pentru a crea Republica Yemenită, Pavlovka fusese constrâns să-şi ia tălpăşiţa, ca de altfel întreaga armată de consilieri militari sovietici şi ofiţeri KGB. Părăsiseră ţara, aşteptând ca situaţia să se mai relaxeze.

În curând, afacerile au fost reluate. Spionii şi corupţii de toate naţiile se întorseseră acolo. Între timp, zidul Berlinului căzea şi în Rusia mijeau zorii unei noi ere democratice. Cei mai mulţi răufăcători erau foşti ofiţeri KGB sau Spetsnaz, care nu puteau accepta ideea de a intra în şomaj. Mafia rusească, în plină înflorire, se insinua oriunde putea.

Talente deosebite erau astfel utilizate în schimbul unor recompense băneşti ce depăşeau cu mult modestele lor salarii de pe vremea comunismului.

Cu douăzeci de ani în urmă, ei puseseră în mişcare un mecanism ale cărui forţe puteau fi îndreptate acum într-o direcţie opusă. Pavlovka şi noii lui asociaţi din Karachi, Moscova şi Statele Unite erau acum arhitecţii unui eveniment ce avea să-l lase în umbră chiar şi pe celebrul Ben Laden. Acel eveniment va atrage atenţia lumii spre Yemen. Puţin le păsa lor dacă această ţară putea deveni astfel catalizatorul unui mare război în Orientul Mijlociu. Atunci ei vor fi plecaţi. De acolo şi stabiliţi într-un loc sigur. Vor fi oameni bogaţi şi respectabili şi vor putea să-şi cheltuiască banii, în vreme ce în acele coclauri, oamenii se vor măcelări între ei transformând ţările lor în mormane de ruine fumegânde.

Pavlovka luă de pe masă sticla cu votcă şi-şi umplu o stacană. Privi cu indiferenţă AK-47 ce atârna la umărul yemenitului, pe

lângă pumnalul cu lama curbată, vârât într-o teacă neagră. Era nelipsita *jambiya.*

Se spunea că în ţară se aflau peste şaizeci de milioane de arme de foc. El contribuise din plin la acest fapt. Traficase de toate: de la AK-47 şi grenade, până la Stingers.

Era de apreciat că aici, oricine putea să umble înarmat până-n dinţi fără să fie luat la întrebări de autorităţi. Cât despre străini, situaţia nu era deloc diferită. Tot ce era de făcut era să ungi osia acolo unde era nevoie.

Arma sa AKM era aşezată pe o măsuţă rotundă să fie la îndemână. Mai avea şi un revolver Makarov de 9 mm, precum şi un pumnal de comando pus la şold. Nu era la fel de impozant ca o *jambiya,* dar Pavlovka dăduse dovadă că ştie bine să-l mânuiască.

Sharif. Yemenitul cu chipul brăzdat de cicatrice, dădea semne de nerăbdare în liniştea ce părea că nu se mai termină. Era o linişte care, în cele din urmă îl făcu să explodeze.

— Tovarăşe Pavlovka, n-ai putea să-l sfătuieşti pe prinţ să renunţe la heroină şi să ia mai bine *qat*? În Aden, există o mulţime de case bune în care poţi să mesteci frunzele halucinogene, într-o atmosferă rafinată, cu mai puţine consecinţe ca heroina. Sau să se mulţumească doar cu votca pe care o aduci prin contrabandă. Prinţul are un comportament mai mult decât dezgustător, iar patronul meu nu mai poate să-l suporte. S-a săturat să fie atât de dependent de Alteţa Sa regală. După cum ştii, musulmanii nu au voie să consume băuturi alcoolice.

Pavlovka ridică din umeri.

— Ce crezi că s-ar întâmpla dacă autorităţile ar descoperi că eşti un important traficant de narcotice, de whisky şi de votcă? continuă Sharif.

Pavlovka bodogăni ceva înainte de a mai bea o duşcă. El se scula în picioare. Era un ditamai zdrahonul, înalt de 1,98 m. El îşi scutură pletele lungi, împroşcând în jur cu sudoare.

— Te sfătuiesc să nu-ţi baţi joc de noi, făcu Sharif, furios. Eu am venit aici, tocmai ca să te pun în gardă. Rabiya este în culmea furiei. Riscă să fie prins, şi asta, din cauza prinţului tău neisprăvit. Nenorocitul acela a devenit extrem de greu de suportat. Face scandal şi creează panică în oraş, bate noaptea pe la uşile oamenilor şi îl deranjează pe Rabiya în afaceri. Toţi arabii ăştia saudiţi sunt extrem de nesuferiţi. Pentru asta, creşterea riscului va atrage şi ridicarea tarifelor.

— La cât?

— În problema asta trebuie să discuţi între patru ochi cu şefu'. Rabiya are multe iscoade în Aden şi în alte părţi. I-a intrat în cap că tu şi lacheii tăi moscoviţi, adică mafioţii, v-aţi apucat de afaceri mari aici, în Yemen. Ar fi suficient să comunice această informaţie la Ambasada Americană, care este strâns legată de CIA. Or, nu cred că ţi-ar plăcea ca CIA să-şi bage nasul în combinaţiile tale oneroase, nu?

Pavlovka înghiţi găluşca, dar preferă să tacă.

— Te-aş sfătui să ai o explicaţie cu Alteţa Sa, ca să nu i se mai adreseze lui Rabiya. Şi să nu-i mai trimită pe cap pe prietenii săi din Hezbollah. Rabiya îi va da ce vrea prin intermediul meu, *hero, coke*, cu condiţia ca tu să accepţi noile tarife. Evident, banii trebuie să fie plătiţi în „verzişori", nu în banii maimuţelor.

Pe Pavlovka, îl cam obosise toată această conversaţie. Se uită la ceas.

— O. K. Atunci rămâne la ora 14. Este o casă de *qat* lângă King Solomon Street.

— Cunosc locul.

— Este suficient de şic pentru stăpânul tău?

— Cred că da. Ne întâlnim la ora 14. Să nu întârzii.

— Îmi pare rău că situaţia a luat o asemenea întorsătură.

Yemenitul se răsuci pe călcâie şi plecă repede spre ieşire. Cu mâna pe clanţă, el spuse deodată:

— Încearcă să faci în aşa fel încât să nu mai fie nevoie să ridice preţurile. O primă în dolari ar putea contribui la aranjarea situaţiei.

Când rămase singur cu gărzile de corp, Pavlovka spuse cu glas răsunător.

— Pot să vă asigur, că nu va fi decepţionat.

El se apropie de bufet, deschise un sertar şi scoase de acolo un telefon portabil. Era echipat cu o staţie de emisie-recepţie, ce-i permitea să contacteze Moscova direct, formând un număr protejat. El privi la ceas. Apelul pe care îl aştepta de mai multe ore întârzia să sosească. Era ceva ce nu mergea cum trebuie. Instinctul său îl avertiza că e ceva putred la mijloc. De la Moscova nu primise nici un semnal, dar asta era de bine. Cel puţin aşa îi plăcea să creadă. Cu un presentiment neplăcut, el îşi turnă o porţie zdravănă de votcă. Simţea că ziua avea să fie lungă.

*

* *

Cu AKM atârnat pe umăr, Pavlovka părăsi camera sa de hotel,

în faţa căreia lăsă o gorilă de pază. Fu urmat de două gărzi înarmate cu AK-47 până la uşa de la celălalt capăt al culoarului, pe care o deschise fără să bată mai întâi.

Doi terorişti din Hezbollah săriră în picioare în acelaşi timp, înjurând de mama focului.

— Nu ştii că trebuie să baţi la uşă? făcu unul cu numele Mohamed.

— Hai, valea! Dispăreţi imediat de aici. Amândoi!

Pavlovka citi în ochii lor întunecaţi îndărătnicie amestecată cu o umbră de ezitare. El puse mâna pe puşcă şi o îndreptă către unul din ei, în poziţie de tragere.

— Nu faceţi bine că mă obligaţi să repet ordinul, făcu el. Prinţul nostru nu va fi prea mulţumit dacă pierde o afacere grasă din cauza a doi idioţi.

Cei doi se consultară din priviri şi părăsiră camera aruncând uitături ucigaşe. Oamenii lui Pavlovka îi însoţiră afară.

Când uşa se închise în urma lor, rusul avu nevoie de ceva timp ca să-şi obişnuiască ochii cu lumina slabă din încăpere.

Într-un colţ mai retras al camerei, pe o canapea albă, el văzu o siluetă descărnată. Îşi reţinu cu greu o exclamaţie de dispreţ în faţa acelui bărbat. Avusese tot ce îşi putea visa un om, bogăţie şi putere, dar pierduse totul.

Cu greu îşi putea închipui cineva că acea epavă ce zăcea în faţa lui, numai piele şi os, cu pantofii şi cu lenjeria murdare, era un prinţ ce valora cel puţin cincizeci de milioane de dolari.

Punându-şi arma în bandulieră, Pavlovka luă un scaun. El îl puse lângă epava umană, scoase o sticlă cu votcă dintr-un buzunar al pantalonului şi se aşeză. Făcu un inventar sumar: seringa hipodermică, garoul, lingura şi săculeţul plin cu pudră albă erau toate pe noptieră. La lumina lumânării ce ardea la capul prinţului Ali al-Aziz Kalbah, Pavlovka îl văzu pe acesta că deschide ochii, cu un surâs straniu pe buzele albe. Bărbatul plutea într-un paradis artificial.

— Tu... protectorul meu rus, tovarăşul meu... ce vis frumos... eliberatorul meu...

Prinţul clătina din cap, complet dus.

Fără să spună vreo vorbă, rusul luă în fugă o porţie zdravănă de tărie şi o pulverizăpe faţa lui Kalbah.

— În picioare, drepţi! lătră el.

Prinţul bâigui ceva, un fel de insultă, se întinse, apoi îşi atinse obrajii cu palmele. Ochii săi aruncau fulgere de mânie.

— Unde sunt banii noştri? făcu Pavlovka.

Kalbah fu scuturat de un frison. Părul şi barba, crescute până la umeri, erau lipite de sudoare. Pramatia regală puţea ca un porc. Pavlovka îşi dădu seama că în cameră era mai cald decât dincolo. Mirosul pestilenţial combinat cu căldura îl făcu să urle:

— Banii!

— Păi, ţi-am spus doar. Trebuie să sosească... Din Elveţia...

Prinţul încercă să se sprijine într-un cot.

— Ştii doar ce mi s-a întâmplat. Sunt un paria, un prinţ ce putea fi acum rege. Aş fi putut fi şeful suprem al lumii arabe! Şi încă mai pot ajunge! urlă el, înainte de a da drumul unui şuvoi de insulte în limba lui.

— Bine, bine. Ar trebui să moşteniţi câmpiile petroliere din Khawahr. Asta, da, lovitură. Scutiţi-mă de povestea asta bună pentru babe plângăreţe. O ştiu pe de rost...

— Şi în plus de asta, optzeci de miliarde de barili. Toate erau ale mele. Ale mele!

— Şi aţi dat cu piciorul la toată averea asta pentru ce? Pentru otrava asta...

— Ce ştii tu? chelălăi Kalbah. Eu sunt un descendent direct al casei Sa'ud! Iar tu nu eşti decât un găinaţ venit din Rusia...

— Deocamdată, datorită mie nu sunteţi un hoit. Aşa că tacă-vă fleanca şi atenţie la ce spun. De două luni sunt ameţit cu tot felul de poveşti de adormit copiii. Am de gând să vă las baltă cu lacheii voştri cu tot. Puţin îmi pasă mie de minciunile cu care i-aţi îmbrobodit pe amicii din Hezbollah. Trebuie să fie tare fraieri să creadă că veţi fi în stare să aruncaţi în aer locurile sfinte din Meca şi Medina. Pe moment, aflaţi, ratat nenorocit şi scursură de hazna ce sunteţi, aflaţi că am mari probleme. Omul pentru care lucrez vrea neapărat să ştie dacă mai faceţi treaba sau ba. Ei, ce ziceţi?

Arabul tăcu. Părea profund impresionat de discursul lui Pavlovka. Insultele acestuia îl afectau profund.

— Este greu să adun aşa de repede douăzeci de milioane de dolari, spuse el. Tata a îngheţat trei din conturile mele. Ce am în Elveţia este tot ce mi-a mai rămas...

— Ar fi de dorit să nu fie şi ăsta blocat.

— Asociaţii mei vor lua avionul... în ce dată suntem azi?

Pavlovka îi spuse, apoi adăugă:

— Cred că vă daţi seama că douăzeci de milioane de dolari nu vor fi suficienţi...

— Da, da, făcu prinţul. Vânzarea la licitaţie... şi restul. Sunt convins că pe somalezi şi pe pakistanezi nu-i ameninţi cum faci

cu mine!

Pavlovka luă săculeţul plin cu drog. În ochii arabului se ivi un fulger de panică.

— Eu nu-i ameninţ pentru că nu sunt nişte drogaţi afurisiţi şi pentru că au dovedit că sunt solvabili.

Prinţul încercă să arboreze o atitudine autoritară, dar efectul fu jalnic.

— Tu ai venit la mine, nu eu am venit să te rog, făcu el o ultimă încercare de reabilitare.

Cam ăsta era adevărul, gândi Pavlovka. Tocmai acum când planul era aproape de reuşită, bossul său făcuse o listă de potenţiali cumpărători, care să aibă banii, mijloacele şi hotărârea de a şi utiliza ceea ce cumpără.

El ştia că întotdeauna va exista un anumit număr de terorişti, de dictatori, de carteluri ale drogurilor care salivau numai cu gândul la perspectiva de a cumpăra ce le oferea ei. Bineînţeles, odată cu trecerea timpului, lista se redusese la cei mai serioşi cumpărători, care erau capabili să liciteze la sume fabuloase.

Cu cât ora fatidică se apropia, venea timpul unui război între participanţii la licitaţie. Era timpul ca prinţul să decidă dacă intră în competiţie sau lasă mână liberă celorlalţi. Pavlovka trase fermoarul săculeţului cu *coke,* scoase nişte pudră albă şi o împrăştie cu nepăsare pe noptieră, ştergându-şi apoi degetele de haina prinţului.

— Acum, ascultaţi-mă bine. Sus, în picioare!

Prinţul clătina ca ameţit din cap. Rusul îl încurajă cu o scatoalcă în falcă.

— O să treceţi la dezintoxicare ca să fiţi treaz în timpul licitaţiei. Altfel, prietenii vă vor lăsa cu buzele umflate şi vor umfla toţi banii din Elveţia...

— Nu se poate. Am toată încrederea în ei. Vor şi ei ce vreau eu.

— Asta mai rămâne de văzut... Faceţi ce vreţi cu viaţa dumneavoastră. Personal, mie puţin îmi pasă dacă crăpaţi din cauza blestematului de drog. Asta va rămâne deocamdată la mine, făcu el vârând săculeţul în buzunar şi sculându-se de pe scaun. Îl păstrez până ce am oferta dumneavoastră. Dacă stricaţi afacerea, arunc totul la budă. Trebuie să vă spun. Alteţă, că acum am alte probleme, create tot de dumneavoastră. Ştiu că vă doare fix în cot, dar acum trebuie să plec ca să rezolv porcăria în care m-aţi vârât.

— Te referi la Rabiya?

— Da, la Rabiya. Furnizorul de vise al Alteţei Voastre. În vreme că plutiţi în cele mai înalte sfere şi uitaţi de nedreptăţile vieţii, amintiţi-vă că licitanţii noştri vor sosi aici peste două zile. Dacă nu aveţi banii...

Pavlovka se îndreptă către uşă fără să termine fraza.

— Vor avea nenorociţii ăia de bani! strigă prinţul speriat. Nu pot să dorm fără drogul acela! Ce mă voi face dacă voi avea nevoie de el?

Pavlovka îi aruncă peste umăr un zâmbet plin de cruzime.

— Voi, arabii, sunteţi buni de făcut plecăciuni şi tot felul de salamalecuri. Ştiţi unde e camera mea. Nu? Ei bine, în zilele următoare veţi fi obligat să faceţi multe plecăciuni...

Rusul ieşi din cameră urmărit de blestemele prinţului saudit.

*

* *

Sub geaca subţire, Pavlovka avea un revolver Makarov de 9 mm, cu amortizor. Serghei şi Alexi erau mult mai bine înarmaţi, pentru orice eventualitate.

În momentul în care pătrunse pe uşa din spate a casei unde se consuma *qat,* Pavlovka îi dădu patronului suma convenită mai devreme, iar acesta îi dădu lui Serghei un sac din pânză.

— Camera pe care o căutaţi este în fundul culoarului, pe stânga, spuse el.

Pavlovka străbătu culoarul şi, la lumina slabă îl recunoscu pe Sharif care făcea de gardă în faţa unei uşi. Acesta se uită la ceas încruntat:

— Ai întârziat.

— M-am oprit să cumpăr un cadou pentru patronul tău. Ţi-aduci aminte de darul menţionat de tine, de mica primă?

Sharif păru deodată încurcat şi, deşi rămase încruntat, îi conduse pe cei trei ruşi în interiorul unei încăperi mici.

Acolo se aflau Sharif, un alt yemenit pe nume Mohammed şi un al treilea bărbat. Avea un barbişon şi părul era lung şi negru. Cei trei erau aşezaţi la o masă rotundă. Rabiya, cu spatele la perete, bea cu înghiţituri mici dintr-un pahar umplut cu un lichid negru. Avea un aer rece şi absent. Până să înţeleagă ce se întâmplă fu prea târziu.

Cei trei foşti ofiţeri din Spetsnaz îşi scoaseră revolverele Makarov şi începură să împroaşte plumb de cum păşiră pragul camerei.

Pavlovka auzi zgomotul înfundat al detonaţiilor. Văzu cum Sharif primeşte două gloanţe în gât. Dublul impact îl proiectă

îndărăt şi pe zidul din spatele lui se ivi o dantelărie roşie în timp ce el se prăbuşea mort pe podea. Celălalt yemenit încercă să apuce puşca-mitralieră din bandulieră, dar două proiectile îi perforară fruntea împiedicându-l să-şi ducă gestul până la capăt.

Cu o mână, Pavlovka prinse o latură a mesei. El o împinse către perete, prinzându-l pe Rabiya la mijloc.

Strivit de perete, traficantul de droguri deschise gura ca să tragă aer în piept. Pavlovka îi vârî revolverul sub bărbie în timp ce Serghei punea marele sac alături.

Fără să scoată o vorbă şi fără nici o ezitare, el apăsă pe trăgaci de două ori. Sângele stropi zidul în spatele arabului. Craniul lui era sfărâmat. Serghei, cu *jambiya* lui Sharif în mână, îl prinse pe traficantul mort de chica neagră şi ridică pumnalul.

*

* *

Cu sacul de pânză într-o mână. Pavlovka dădu buzna în camera prinţului. Gardienii acestuia rămaseră încremeniţi când îi văzură pe cei doi zdrahoni ruşi ce îl însoţeau. Pavlovka se apropie de drogat şi îi azvârli sacul în braţe. Prinţul făcu ochii mari, neînţelegând ce se întâmplă.

— Deschideţi sacul! porunci Pavlovka.

— Dar ce vrei să...

Rusul repetă ordinul. Cu gesturi încete, prinţul desfăcu cordonul care lega sacul la gură. Aruncă o privire în interior şi, cu ochii măriţi de groază, văzu cum din sac se prelinge sânge pe picioarele sale.

— Rabiya nu ne va mai supăra, prinţe! Mai aveţi la dispoziţie două zile! Ori faceţi rost de bani, ori dispăreţi din ochii mei.

În timp ce se întorcea să plece din cameră, Pavlovka auzi strigătele de stupoare ale gardienilor ce se uitau în sacul cu sinistrul dar. Un val de blesteme şi înjurături se auzi din urmă. Dar rusul nu mai voia să suporte slăbiciunea prinţului. Hotărârea sa era luată.

Când se întoarse în camera sa, îl găsi pe sublocotenentul său Alexander Mariov în faţa calculatorului portabil.

— Un moment, acum soseşte.

Era vorba de apelul aşteptat de Pavlovka. El îşi puse nişte căşti la urechi.

— Da? zise el.

Se auzi vocea familiară a lui Vasili Smolenskov, vechiul său camarad şi asociat în afaceri. Pavlovka simţi că ziua aceea era plină de nenorociri.

— Tovarăşe, mă tem că s-a ivit o mare problemă. *Boss*-ul e mort!

Capitolul IX

— Nu-mi miroase deloc a bine, Striker, mormăi Grimaldi. Am afurisita aia de mâncărime între omoplaţi, pe care o simt ori de câte ori sunt urmărit de cineva.

Mack Bolan se uită la limuzina neagră ce rula la o sută de metri înaintea lor. În interior se aflau trei gărzi de corp şi bărbatul urmărit de ei. Grimaldi, care conducea o berlină închiriată, se uita în toate direcţiile şi menţinea o anumită distanţă faţă de maşina din faţă.

În acea clipă, Bolan fu obligat să admită că, la fel ca şi prietenul său, resimţea din plin efectele voiajului transatlantic, la care se adăuga tensiunea şi agitaţia nervoasă ce precedau lupta.

Trecuseră multe ore – mult prea multe – de când aterizaseră pe o pistă izolată, situată la nord de aeroportul internaţional Ceremetievo. Pierduseră o groază de timp cu formalităţile şi cu asimilarea unei mari cantităţi de informaţii trimise de Brognola.

În acelaşi timp, Bolan ştia prea bine că adversarii se regrupau şi pregăteau următoarea mişcare. Potrivit şefului de la *Justice Department,* micul aeroport particular unde se afla staţionat aparatul de zbor Learjet cu care sosiseră, era proprietatea comună a celor din CIA şi FSK. Era un nou exemplu al relaţiilor ce existau acum între Vest şi Est, se gândi Bolan.

Justiţiarului îi era greu să accepte asta, dar era o realitate: de când Zidul căzuse, CIA şi noua versiune a KGB-ului lucrau mult împreună în problemele terorismului internaţional şi, în plus, împotriva pericolului reprezentat de proaspetele forţe ale mafiilor din Est.

Bărbatul care-i primise la coborârea din avion nu le inspira deloc încredere.

Căpitanul Mihail Puşkin, de la Serviciul Contraspionaj nu-i ajutase deloc. Toate informaţiile primite de la el le erau deja cunoscute. Ştiau că familia Drakovici se bucura de protecţie din partea poliţiei ruse la fel de coruptă ca şi poliţia americană...

Cu toate acestea, fie că le plăcea sau nu, erau acum pe pământ rusesc, decişi să intre într-un război total dacă era nevoie.

Pentru a primi undă verde să opereze în Rusia, Brognola trebuise să negocieze cu cel mai important segment al contraspionajului rus şi cu reprezentantul CIA-ului de la

Ambasada Americană.

— Minunatul căpitan din FSK s-a manifestat de parcă n-ar fi avut habar de toată povestea asta cu „catârii” nucleari. Sau de parcă îl durea în cot... în plus, l-a scos basma curată pe Drakovici cu neamul lui cu tot, spunând că e un tip respectabil şi, în consecinţă, de neatins. Tipul ăla ne crede tâmpiţi!

Grimaldi avea dreptate, îşi zise Războinicul, nepierzând din ochi limuzina ce se îndrepta spre sud, pe lângă râul Moscova. El întoarse capul să se uite prin lunetă, iar Jack exclamă zâmbind:

— Fii liniştit. Am eu grijă de codiţe... Deocamdată nu suntem urmăriţi.

Aşa se părea. Era însă bine să nu se încreadă prea mult în aparenţe.

Justiţiarul era convins că oamenii din FSK erau la curent cu operaţiunea montată de Drakovici. Ştiau şi din care centrale nucleare erau sustrase deşeurile nucleare, pentru a construi un reactor nuclear. Un trafic care stătea în gât contraspionajului rus şi preşedintelui Puţin.

Bolan şi Grimaldi se aflau singuri în această afacere extrem de delicată, după cum le spusese mai devreme Mihail Puşkin. Căpitanul din FSK precizase de asemenea că feciorii Drakovici nu erau acuzaţi de nici o crimă pe pământul american şi că nu exista nici un mandat internaţional, aşa că nu puteau fi extrădaţi. Desigur, puteau fi interogaţi în legătură cu cele întâmplate în ultima vreme în Brighton Beach, dar nici nu se putea vorbi de a-i priva de libertate şi de a-i scoate cu forţa din ţara în care s-au născut.

Treaba asta însă îi convenea mai mult Războinicului. Calea legală le era închisă categoric aşa că puteau folosi metoda forte, adică metoda preferată a lui Bolan.

De altfel, atât Bolan cât şi Grimaldi îşi aduseseră cu ei jucărioarele lor preferate. Aici FSK închisese ochii. Le părea rău că n-au putut aduce şi vehiculul de război TACOM cu ei. Prietenia ruso-americană avea limitele ei... Totuşi, în portbagajul berlinei, se afla un mic arsenal ce le oferea tot ce-şi puteau dori cei doi justiţiari pentru a porni un război împotriva clanului Drakovici.

Singurul fir pe care-l primiseră de la Puşkin era deocamdată adresa lui Vasili Smolenskov. Căpitanul rus insistase chiar ca ei să-şi înceapă cercetările de la acest punct. Adresa era bună, era deja verificată, dar insistenţa lui Puşkin era mai mult decât suspectă...

După două ore de pândă în faţa imobilului fostului agent din

KGB, avură noroc să vadă cum pasărea îşi părăseşte cuibul. Dacă şi restul informaţiilor primite de la Brognola erau fiabile, Bolan putea să tragă concluzia că Smolenskov se îndreaptă către un local de noapte ce aparţinea fraţilor Drakovici. Bineînţeles, căpitanul din FSK putea fi un corupt nenorocit, iar mafioţii să fie deja preveniţi...

— Cred că suntem de acord în ceea ce priveşte situaţia, îi spuse Bolan prietenului său. De aceea lucrăm noi doi singuri, fără să-i spunem nimic amicului nostru, Puşkin.

— Suntem noi singurii dar nu puteam face abstracţie de necunoscut şi de ceaţa în care ne aflăm.

Cu o oră mai devreme. Războinicul primise o ultimă informaţie de la Brognola. Mai mulţi angajaţi ai companiei Aeroflot, un bagajist, doi funcţionari vamali şi un membru din conducere decedaseră în ultimele zile în condiţii suspecte. În acelaşi timp, nici un „catâr" nu fusese detectat în aeroporturile internaţionale, dar atât Brognola, cât şi Bolan nu credeau în morţile naturale.

Ca să poată nimici inamicul, cheia se afla aici, la Moscova, şi ei trebuiau să afle unde erau expediate mărfurile nucleare. Toate echipele din Black Warriors Ranch erau în priză zi şi noapte, ca să afle ceva, orice detaliu menit să-i pună pe o pistă bună.

Până atunci trebuiau să se descurce cum puteau.

Limuzina neagră se opri chiar în faţa unui club.

Ştiau că localul se numeşte *Drake* şi era locul preferat de elita moscovită, pe cât de bogată, pe atât de dornică să-şi cheltuiască banii. Grimaldi îşi făcuse o idee precisă despre acest gen de local. Era o cloacă plină de mafioţi şi gorilele lor, de prostituate de lux, dar şi de o mână de afacerişti care veneau să discute cu seniorii crimei locale.

Grimaldi parcă maşina la douăzeci de metri distanţă de „selectul" club. Bolan văzu un tip ce ieşi din local şi se îndreptă către limuzină. El deschise portiera. Din limuzină coborî Smolenskov. Fostul KGB-ist fu imediat încadrat de doi *baby-sitters* ce veniseră cu el în maşină. Doi portari, la mare ţinută, aveau grijă de clienţii obişnuiţi ai localului. Erau de fapt soldaţii clanului Drakovici. Era greu să treci prin filtrul lor, mai ales dacă primiseseră semnalmentele Justiţiarului...

— Bine, eu o să scutur crăcile, să vedem ce ne cade în poală, făcu Războinicul.

— Dacă pică...

— Tu ai să fii primul care află.

Aruncând o ultimă privire în spate, el nu zări nimic ieşit din

comun în trafic. Coborî din maşină. Afară era extrem de răcoare. Cu toate astea. Bolan simţi un val fierbinte de adrenalină în corp. Armele ascunse sub geacă erau singurul confort de care avea acum nevoie. În buzunar, Justiţiarul avea pregătit un „mic cadou” pentru Smolenski, cu ocazia întoarcerii acestuia în ţară.

*

* *

Le fusese întins un os, iar ei muşcaseră. Americanii erau hotărâţi să fie cu ochii în patru.

Căpitanul Mihail Puşkin ordonă sergentului Zilaya Dodev să parcheze maşina în cotul făcut de o alee, la câteva zeci de metri de *Drake.* Când şoferul său – un as al filajului – stinse farurile şi întrerupse contactul, Puşkin observă pe bărbatul atletic care se recomanda Belasko, şi care se îndrepta către localul de noapte. El părea relaxat şi nu dădea nici o atenţie portarilor.

Puşkin îşi zise că tipul ăsta îi este total antipatic şi, ca să se asigure, îşi pipăi Makarov-ul de 9 mm, de la subraţ.

Dacă era nevoie, putea să se folosească de două puşti de asalt AKM, ce aşteptau în portbagaj.

Stând în aşteptare, el reflecta la situaţia de faţă. Odată cu desfiinţarea KGB-ului, el alesese o cale foarte personală făcând dovadă de o mare viclenie şi prudenţă. Când foştii săi camarazi părăsiseră ţara, el a hotărât să nu părăsească vasul care începuse să se scufunde, fără să piardă contactul cu bărbaţii importanţi şi puternici ce aleseseră altă ţară.

Când Puşkin vorbea de anumiţi ofiţeri KGB plecaţi din ţară, el ştia că ei plecaseră să ungă angrenajele grelei maşinării ale unui imperiu criminal. La început, pe vremea când cei din familia Drakovici se lansau deja în afaceri, Yuri contactase un mare număr de oameni, dar puţini dintre cei ce activau în FSK acceptaseră să devină ochii şi urechile celei ce avea să ajungă organizaţia cea mai criminală din Rusia.

Istoria Rusiei era plină de suferinţă şi moarte. Când ţara se eliberase de sub greaua carapace comunistă, Puşkin îşi dăduse seama imediat că lucrurile nu se schimbaseră deloc, că totul rămăsese exact ca înainte. Supravieţuiau doar cei mai puternici. Aceştia aveau bani, aveau armata şi hotărârea necesară. Exista în continuare penuria alimentară, criminalitatea şi corupţia, fără a mai socoti şomajul, alcoolismul, problemele drogului şi a sinuciderilor în sânul maselor. Nici măcar simple elemente ale civilizaţiei, ca instalaţiile sau încălzirea locuinţelor, nu funcţionau normal.

Noua Rusie făcea parte dintr-un coşmar. Şi în aceste condiţii, era de preferat să trăiască în umbra mafiei ruseşti, să se îmbogăţească protejând pe marii corupţi, furnizându-le toate informaţiile utile pentru a fi feriţi de primejdie. Era mult mai bine decât să intre direct în armata mafioţilor şi să trăiască cu frica în suflet că va pieri de un glonţ în cap, tras de o mână anonimă.

Mihail Puşkin încercă un uşor sentiment de deprimare la gândul că se lăsase prea uşor corupt. Dar mortul de la groapă nu se mai întoarce. Trecuse deja multă vreme de când primea îndemnizaţii lunare de la un intermediar între el şi Drakovici. Întotdeauna visase să devină bogat.

Aşa mergea viaţa în Rusia.

Numai că acum, şeful cel mare era mort. Fusese ucis de nişte necunoscuţi în restaurantul său din Brighton Beach. Puşkin se întreba dacă nu cumva această dispariţie bruscă nu avea să-i schimbe existenţa. Avea oare să rămână alături şi de fiii bătrânului Yuri?

Iar acum, ca lucrurile să se complice şi mai mult, apăruseră şi cei doi americani, pretinzând că sunt agenţi din *Justice Department,* cu care superiorii săi îi ordonaseră să coopereze.

Trebuia să se joace de-a şoarecele şi pisica, dar nu se temea de tipii aceia. Cu siguranţă, nu veneau ei în Rusia ca să-i interogheze pe alde Drakovici sau Smolenskov, aşa cum ziceau. Nu semănau deloc cu agenţi speciali din *Justice Department* şi nici din vreo altă agenţie americană.

Aveau ceva foarte rece şi dur în ochii lor... Mai văzuse el asemenea ţipi pe vremea KGB-ului. Ar fi fost în stare să parieze pe un milion de dolari – pe care nu-i avea – că venirea lor acolo era relaţionată cu ultimele evenimente din Brighton Beach.

El îl observă pe celălalt american care se recomandase Jack Grisham. Acesta supraveghea clubul cu un aer nonşalant, sprijinit cu spatele de caroseria maşinii.

Puşkin ştia că în acel moment fraţii Drakovici se aflau în biroul lor, din fundul clubului, iar că Smolenskov fusese chemat la *Drake* în chestiunea traficului nuclear. Acest gunoi ştia totul despre operaţiunea aceasta. De fapt, chiar KGB-ul îl însărcinase cândva cu controlul şi supravegherea tuturor siturilor de blocaj a armelor nucleare – precum şi cu deplasarea unor cantităţi în cadrul unor campanii de dezarmare. KGB avea ofiţeri ce lucrau permanent în centralele nucleare ruseşti.

Când KGB-ul îşi încetă existenţa, bebeluşul său a fost pasat la FSK.

La început nu i-a fost deloc uşor să selecteze oamenii capabili din centrele pe care autorităţile erau hotărâte să le închidă. Cei care refuzau banii şi ameninţau că vor vorbi nu mai mureau de bătrâneţe. Sfârşeau cu un glonţ în cap.

Atunci, numai atunci, afacerile au început să se mişte cu adevărat.

— Nu credeţi că ar trebui să încercaţi să mai sunaţi?

Pierdut în reflexiile sale, Mihail Puşkin tresări ca sculat brusc dintr-un coşmar.

— Hm. O clipă, Dodev. Am trimis deja două mesaje. Cred că sunt prinşi într-o reuniune importantă. Îi mai las încă puţin.

— Dar ce vor să facă americanii? Dacă acel Belasko are de gând să le întrerupă reuniunea ca să-i ia la întrebări pe cei doi băieţi Drakovici şi pe Smolenskov, s-ar putea să dăm de bucluc...

— Dacă vrei să rămâi cu mine, Dodev, va fi nevoie să-ţi foloseşti mai mult cerebelul. Tocmai din motivul ăsta i-am adus pe sticleţii ăia aici. Asta şi vreau. Să iasă un bucluc! Un simplu telefon nu i-ar fi convins pe ai noştri. M-ar fi considerat un paranoic şi un tâmpit. Dacă americanii sunt într-adevăr ceea ce pretind că sunt atunci oamenii noştri trebuie să-i cunoască îndeaproape. De foarte aproape.

— Aş putea să te întreb, tovarăşe, ce pot fi în realitate ăştia doi, dacă nu sunt din *Justice Department?*

Puşkin clătină din cap, enervat.

— Ia mai scuteşte-mă de tovarăşeala ta! De zece ani s-a terminat cu tovărăşia! Cât despre întrebarea ta, am aşa o presimţire că vom afla repede de tot răspunsul.

*

* *

Smolenskov intră în biroul spaţios, împreună cu gorilele sale. Cei doi fraţi se certau între ei. După ce tatăl lor murise, certurile dintre Gregor şi Vlad erau ca cireaşa de pe tort.

— Sunt convins că americanii vor să ne interogheze în legătură cu masacrul din restaurant! spuse Vlad. Vor să ne bage în sperieţi cu tot felul de ameninţări. Tu eşti jurist. Mă bazez deci pe arta ta ca să-i ameţeşti. După câte ştiu, nu au nici o probă că am comis vreo crimă în ţara lor.

— Puţin îmi pasă mie de americani! făcu Gregor. Aranjez eu cu ei. Ce mă preocupă acum cel mai mult este să-l repatriem pe tata şi să-i facem o înmormântare decentă. Acum tu vii şi-mi spui că tata te-a numit şef după el, adică eu sunt doar un ţăran şi operaţiunea în curs trebuie să se încheie repede şi satisfăcător.

În afară de semnătura tatei pe hârtiile astea, nimic nu dovedeşte că sunt veritabile.

— Ai grijă ce spui, Gregor! L-am iubit pe tata la fel de mult ca şi tine, poate chiar mai mult. Şi niciodată nu i-am înşelat încrederea.

— Asta ce vrea să însemne?

— Înseamnă că nu o singură dată mi-am riscat viaţa vărsându-mi sângele pentru Familie.

Smolenskov încercă să nu se amestece în această dispută puerilă. Zborul lung de la New York contribuise la accentuarea stării de enervare cu care plecase spre Rusia. Era în stare să facă moarte de om. În plus, p drum îl ajunsese din urmă ştirea morţii şefului său. Acum trebuia să adune cioburile, să se ocupe de duşmani, dar să pună la punct ultimele detalii ale operaţiunii în curs de desfăşurare.

Mânat de urgenţa situaţiei, Smolenskov se hotărî să ia frânele în mâini.

— Ajunge!

Cei doi fraţi înlemniră stupefiaţi. În ochii lor se vedea o condamnare la moarte.

— Aşa onoraţi voi memoria părintelui vostru? Comportaţi-vă ca nişte adevăraţi bărbaţi, ca nişte soldaţi, pentru numele lui Dumnezeu! Avem o operaţiune importantă de dus la bun sfârşit şi de rezolvat probleme serioase. Acum, ascultaţi-mă cu atenţie, amândoi. Peste câteva zile, când voi putea intra în contact cu anumiţi diplomaţi, voi aranja repatrierea rămăşiţelor pământeşti ale lui Yuri. Autorităţile americane vor încerca să oprească cadavrul ca să vă oblige să vă întoarceţi acolo şi să depuneţi mărturie, dar rezolv eu şi treaba asta. Eu, care am fost prietenul lui cel mai apropiat, confidentul şi partenerul său în afaceri, nu aştept decât un singur lucru de la voi: să-l răzbunaţi aşa cum se cuvine.

El făcu o pauză, ca să dea mai multă greutate vorbelor sale, înainte ca să facă un semn către documentele din mâna lui Vlad.

— Acum, vreau să mă uit la astea.

Fratele cel mare ezită. El măsură din priviri gorilele lui Smolenskov, apoi mormăi:

— Oare e cazul să discutăm despre treburile personale de faţă cu ei?

Smolenskov încleştă din dinţi, înăbuşindu-şi furia. În cele din urmă, el făcu un semn către cei doi zdrahoni. După ce aceştia părăsiră camera, el merse direct la birou şi smulse hârtiile din

mâna lui Vlad.

Acesta sări imediat ca ars.

— Oi fi fost tu prietenul cel mai apropiat al tatei şi l-ai ajutat chiar să pună pe picioare organizaţia, dar eu sunt unicul moştenitor al tuturor afacerilor sale. Iar braţul meu drept este Gregor – nu tu. Aş vrea ca totul să-ţi fie clar!

Smolenskov adresă un zâmbet straniu celor doi fraţi şi lăsă hârtiile pe birou. Yuri bătuse singur la maşină ultimele sale hotărâri şi tot el le semnase. Smolenskov era uimit de faptul că el îl cunoştea cu mult mai bine pe bătrânul Drakovici decât propriii săi fii. Nu se îndoia câtuşi de puţin de autenticitatea testamentului. Semnătura lui Yuri Drakovici era suficientă ca să-l autentifice.

— Ştiu perfect ce cuprinde documentul ăla. Tatăl vostru l-a revăzut împreună cu mine înainte să-l bată la maşină. Eu sunt în măsură să autentific testamentul pentru că eram acolo când l-a semnat.

Vlad îl privi cu ură şi neîncredere.

— Ce?

— Înainte ca să faceţi atâta tărăboi, ştiţi măcar despre ce e vorba acolo?

Tăcerea ce urmă fu elocventă.

— Bineînţeles că habar n-aveţi. Sunt numele – codificate – alte tuturor contactelor, unde şi cum pot fi utilizate ca să poată fi finalizată operaţiunea în curs de desfăşurare. Vlad, uită-te la pagina 3. Dacă nu eşti convins, îţi arăt eu...

Smolenskov văzu cum chipul fiului cel mare oglindeşte confuzia.

— Vezi numele scrise acolo?

— Da, şi ce-i cu ele?

— Reprezintă PALs.

— Ceee?

— *Permissive Action Links,* codurile de acces ce permit utilizarea armelor nucleare.

În prezent, Smolenskov ştia că cei doi fraţi sunt numai ochi şi urechi.

— A! Văd că aţi început să înţelegeţi. Ca vechi ofiţer KGB, cunosc foarte bine că în ţara noastră există încă mai mult de treizeci de mii de arme nucleare stocate peste tot, cu toate că i-am convins pe americani că avem doar douăzeci de mii. Pe vremea când voi eraţi încă nişte copii, una din misiunile noastre era să asigurăm supravegherea mai multor situri de acest fel. Eu

şi tatăl vostru am avut sarcina să controlăm închiderea a două centrale nucleare pe care sovieticii nu le mai puteau menţine din motive financiare. A fost nevoie să scăpăm de mari cantităţi de deşeuri nucleare. Cum bine ştiţi, anumite zone sunt un dezastru ecologic. Cernobîlul este locul cel mai cunoscut. Într-una din centralele noastre exista o cantitate imensă de deşeuri ce puteau fi tratate. Recuperarea lor era extrem de delicată. Atunci am avut ideea de a angaja muncitori care să ne ajute în treburile cele mai periculoase ale operaţiunii. Le-am arătat cum pot fi recondiţionate acele deşeuri în conteinere din oţel. Am reuşit să demontăm un reactor. În afară de profitul enorm obţinut de la amatorii din lumea a treia, eu şi tatăl vostru am conceput un plan ca să devenim grupul cel mai puternic, cel mai bogat din lumea crimei organizate.

— Cum anume?

— Simplu. Nu pot exista bogaţi fără să existe şi săracii. Pentru ca o mână de oameni să huzurească, trebuie ca mulţi să sufere. Este o lege elementară a naturii. Noi voiam să facem parte din minoritate. Şi pentru a fi cei mai puternici, trebuia să dispunem de puterea nucleară!

— Ce spui?

— Nu, nu este ce crezi tu. Trebuia să continuăm ceea ce ştiam să facem cel mai bine.

Smolenskov făcu o pauză, apoi continuă înflăcărat:

— Am utilizat toate contactele pe care le deţineam în mafii şi în grupările teroriste. Am pus la punct o reţea de „catâri”. Cunoaşteţi deja detaliile procedurii... Aceşti oameni erau plătiţi şi fiecare spera să câştige şi mai mult la sfârşitul operaţiunii. Acum, ascultaţi-mă cu atenţie. Priviţi numerele înşirate pe pagina 3. Este bine să le memoraţi. Ştiu că sunt un SS-20, o rachetă balistică de distanţă medie, cu trei capete nucleare independente, cu o putere cuprinsă între o sută cincizeci şi trei sute de kilotone. Aceste rachete pot fi transportate de un vehicul cu şenile şi pot ţinti la patru mii de kilometri distanţă. SS-20 se află acum într-un depozit din Karachi. Este păzit de unul dintre oamenii-cheie ai acestei operaţiuni, colonelul Tubbat.

Smolenskov tăcu în timp ce fraţii Drakovici studiau pagina 3 cu frunţile încruntate.

— Acest SS-20 nu este decât prima rachetă dintr-o serie în curs de fabricaţie. Am vorbit cu oamenii mei aflaţi acolo. Piaţa este pregătită deja pentru prima vânzare.

Era vădit faptul că Vlad nu aprecia prea mult turnura

evenimentelor.

— S-ar spune că tata ţi-a acordat o mare încredere. Sper că n-ai de gând să ne faci vreo figură...

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că ai putea dori să fii singurul care moşteneşte totul.

Smolenskov se sufoca de indignare.

— Dacă aş fi în locul tău, aş fi mai atent la ce naiba spun, băieţaş. Dacă nu duceţi operaţiunea până la capăt, şi dacă aveţi impresia că vă puteţi mulţumi doar cu un gunoi de câteva milioane pentru traficul vostru de mizerie, vă sfătuiesc să citiţi şi pagina 5.

Cei doi citiră pagina indicată, în vreme ce colonelul reproducea din memorie:

„*Voi trebuie să continuaţi operaţiunea. Dacă nu vă veţi achita de obligaţiile ce reies din contractele în care sunt eu angajat, Vasili Smolenskov va trece la îndeplinirea sarcinilor şi va face în aşa fel ca totul să se desfăşoare după cum a fost prevăzut, fără voi.*”

Colonelul aşteptă ca fiii să termine de citit.

— Văzându-vă feţele, s-ar zice că citiţi pentru prima dată aceste foi. Cum aşa, Vlad? Nu ai avut atâta curiozitate să citeşti pagina 2, în care puterea a fost pusă în mâinile tale? Nu i-ai dat fratelui tău, juristul, să citească şi el?

Tăcerea lor jenată era mai grăitoare decât orice răspuns.

— Păi, nu am avut timp, zise Vlad. Cred că poţi să înţelegi asta. În ultimele zile am fost prins până peste cap. A trebuit să consolidez câteva sectoare din afacerea noastră, în Statele Unite şi aici, la Moscova. Am fost obligat să recrutez noi soldaţi ca să compensăm pierderile din New York.

— O, bineînţeles. Atunci, la treabă. Învăţaţi pe dinafară toate codurile PAL, apoi ardeţi documentul: Şi nu vă mai uitaţi aşa la mine! făcu Smolenskov când îl văzu pe Vlad încleştând maxilarele.

Brusc se auzi ţârâitul telefonului celular care se afla pe birou. Vlad răspunse:

— Da?

Smolenskov îl văzu cum se schimbă la faţă.

— Ce spui?

Confuzia făcu loc fricii, când întâlni privirea colonelului.

— Descrie-mi-l!

Smolenskov simţi un fior rece pe şira spinării.

— Să nu vă mişcaţi de acolo! strigă Vlad cu o voce spartă.

El mai ascultă câteva clipe, apoi zise:

— Nu, să nu faceţi nimic!

Când fiul cel mare închise telefonul, Smolenskov văzu aceeaşi expresie de turbare pe care o văzuse adesea pe chipul lui Yuri.

— Au sosit aici! spuse tânărul.

— Ce tot vorbeşti acolo? făcu neîncrezător colonelul.

— Da. Americanii au sosit aici, la Moscova! urlă noul stăpân. Iar dementul care l-a ucis pe tata este pe punctul de a pătrunde în clubul meu!

Capitolul X

În club domnea o atmosferă zgomotoasă, iar fumul putea fi tăiat cu cuţitul. Mack Bolan privi în jurul său, reperând în primul rând pe mafioţii de serviciu, cu costumele lor de mii de dolari ce-i făceau să semene cu marii gangsteri din anii ’30. Erau acolo vreo zece din aceştia, deşi puteau fi şi mai mulţi în acea învălmăşeală. Bolan înainta cu precauţie căutând să aibă lângă el clientela şi evitând să se întâlnească cu oamenii de ordine.

Locul era imens, decorat extrem de ţipător, în auriu, argintiu, piele şi teck. De o parte şi de alta a ringului de dans, erau două baruri lungi. Erau foarte uşor de identificat mutrele tipice ale marilor escroci şi ticăloşi certaţi cu legea. Aveau acolo o întreagă armată. Gorile cu chipuri de ucigaşi erau peste tot. Răspândite în mod strategic. Pe sub hainele lor fin croite, se vedeau umflăturile caracteristice. Unii dintre ei aveau căşti în urechi ca să poată comunica între ei.

Rezemat de o tejghea, Războinicul privea cu dezinvoltură în jurul lui. Nici urmă de Smolenskov sau de băieţii Drakovici. Probabil că stăteau retraşi într-un birou mai ferit, unde puteau vorbi de afaceri.

O parte a planului său consta în lăsarea unui mesaj barmanului – un mesaj care trebuia să întărâte adversarul, să-i clatine încrederea şi să-i vâre frica în oase. Obiectivul final era să-l răpească pe Smolenskov. Asta nu mai era o chestie de rutină. Voia să-l interogheze şi să-l folosească drept momeală pentru fraţii Drakovici. Adoptând această tactică nu dădea dovadă nici de simplicitate şi nici de fineţe, dar timpul era împotriva lui şi nu avea de ales.

Războinicul vârî mâna în buzunar şi scoase un săculeţ din catifea neagră pe care îl puse pe tejghea. Chipul barmanului se întunecă atunci când Bolan îl întrebă:

— Vorbiţi engleza?

Zâmbetul pe care i-l adresă barmanul cu aspect de măcelar semăna mult cu o declaraţie de război.

— Bineînţeles. Suntem aici într-o ţară nouă. Avem mulţi clienţi americani.

Bolan făcu un gest spre săculeţul de catifea.

— Am aici un cadou pentru Vasili Smolenskov.

— Pentru cine?

— Nu am timp să mă amuz cu jocul ăsta stupid, tovarăşe. Spune-i lui Smolenskov că are un cadou de la prietenul lui american. Am făcut o călătorie destul de lungă ca să-l aduc. Va înţelege el. Ce mai aşteptţi?

Barmanul ezita.

— Şi ce câştig eu din treaba asta?

Bolan scoase o bancnotă de o sută de dolari SUA.

— Ascultă, *tavarişci.* O să vorbesc cu Vasili mai târziu. Ştiu că acum este ocupat. Te descurci tu ca să primească darul meu chiar acum, de acord?

Rusul luă bancnota din mâna lui Bolan şi dădu din cap.

— Pentru banii ăştia, consideră că treaba e făcută. Bei ceva?

— Nu. Noapte bună.

Bolan ştia că trebuia să dispară repede, când îl zări pe Smolenskov dând buzna pe o uşă. Pe faţa lui se citea furie şi nelinişte. Cineva îl prevenise. Fostul colonel, urmat de doi pistolari şi feciorii Drakovici îşi croiau drum prin mulţimea din local. Cu toate simţurile în alertă, Justiţiarul se pregătea să se folosească în caz de necesitate de Magnum Desert Eagle.

În clipa când ajunse la uşă, Războinicul se pomeni în spatele unui grup de cheflii veseli care făceau un tărăboi monstru. El ieşi după ei afară pe trotuar şi se amestecă în şuvoiul trecătorilor, pierzându-se în întuneric.

*

* *

Smolenskov încerca să se liniştească. Misteriosul asasin american se afla aşadar la Moscova şi venise la club ca să-i provoace. Ei bine, putea să se creadă un cowboy dacă aşa îi plăcea, dar nu va mai pleca de aici cu viaţă, îşi zise el. Iar ultimele sale clipe vor fi interminabile şi îngrozitoare...

Urmat de cei doi fraţi, el străbătu clubul. Dacă îl va vedea pe nemernicul de american, îl va recunoaşte negreşit. Niciodată nu avea să-i uite ochii aceia teribili ce păreau să-i pătrundă în cele mai adânci tainiţe ale sufletului.

— Calmează-te! făcu Vlad.

El continua să caute, dar locul era prea mare şi era prea mult fum şi prea multă lume.

— Mă ocup eu de treaba asta! făcu Vlad.

El începu să dea ordine prin staţia de radiorecepţie. Probabil că soldaţii săi aflaţi afară aveau să fie alertaţi.

Fostul ofiţer KGB-ist continua să se îndrepte către ieşire, căutând cu disperare un indiciu.

— Colonele Smolenskov! Domnule!

Îl striga barmanul care agita un săculeţ negru.

— Ce naiba ai acolo?

Barmanul ezită, presimţind că aducea veşti proaste. Putea să se trezească cu un glonţ în cap.

Colonelul îl lăsă să-i transmită mesajul, apoi, cu dinţii încleştaţi, smulse săculeţul şi-l deschise. Avea o bănuială privind conţinutul lui. Când scoase dinăuntru imensul diamant, rămase ca blocat.

— Ăsta e un nebun de legat, şopti el ridicând diamantul în dreptul ochilor. O caută cu lumânarea! Las’ că-i arăt eu lui, distracţie...

El simţi o mână pe umăr. Era Vlad.

— Unul din portari crede că l-a reperat pe omul nostru, făcu el.

— Vlad, Gregor, ascultaţi-mă bine! strigă Smolenskov ca să acopere muzica. Operaţiunea noastră ne obligă să plecăm imediat din Moscova! Sunaţi-l pe Suganov. El va pune toţi soldaţii pe urmele nebunului. Oferă-i o recompensă celui care ne va aduce capul lui şi oferă şi mai mult celui care îl va prinde viu. Noi avem lucruri mai urgente de făcut.

El se întrebă dacă cei doi îl înţelegeau.

— S-a înţeles?

— Nu! Eu am să-l ucid pe ucigaşul tatălui meu! răcni Vlad. O să-l omor cu mâna mea. Du-te-n... mă-tii, Smolenskov! Asta este loialitatea ta?

— Dacă ar mai fi fost viu, tatăl tău nu ar fi avut decât o singură prioritate: să ne consacrăm numai reuşitei operaţiunii. Asta este loialitatea mea. El ţi-ar fi spus să amâni ceasul răzbunării pentru altă dată, când va sosi momentul. Lasă-i pe soldaţi să se ocupe de nefericitul ăla. Ne aşteaptă un Antonov în afara oraşului. Am dat toate dispoziţiile înainte să vin aici. Trebuie să plecăm urgent la Karachi. Acum vă sugerez să ieşiţi prin spate, să vă urcaţi în maşinile voastre şi să mă aşteptaţi la aerodrom. Ştiţi unde se află, nu?

— Da. Acolo unde tata avea un elicopter particular şi al doilea jet al lui. Undeva la sud de Ogal.

— Exact. Sunteţi hotărâţi să ascultaţi ultimele dorinţe ale răposatului vostru tată?

Pentru Smolenskov sosise momentul adevărului.

Cei doi fraţi se consultară din priviri. Ezitau.

— Ei, bine? Nu avem timp de pierdut!

— Foarte bine, plecăm, făcu în cele din urmă Vlad.

— Şi tu, Gregor?

— Accept. Dar vreau să am certitudinea că ucigaşul tatii e mort. Dacă aud vreodată că nu eşti cinstit cu noi...

Smolenskov spuse:

— Vei fi răzbunat, amice. Ai încredere în mine. Acum, să mergem!

Ofiţerul aşteptă ca cei doi să plece către ieşirea din spatele clubului. Încadrat de cei doi bodyguarzi ai săi, el se îndreptă către ieşirea principală. Se gândi la maşina lui şi simţi cum i se accelerează pulsul. Dacă ticălosul de american îl aştepta afară, avea un lung drum de parcurs. Foarte lung.

*

* *

— Avem o problemă, îi spuse Bolan lui Grimaldi, aşezându-se la volan.

— Avem mai multe probleme, Striker! aruncă o privire în spatele nostru.

Justiţiarul privi în oglinda retrovizoare.

— Drace! De unde au apărut cei doi?

— Habar n-am. L-am reperat când ai părăsit maşina. Este imposibil să ştim ce hram poartă.

— O.K. Dă-mi cheile, trebuie să deschid portbagajul.

— Pot să-l deschid de aici.

Cu atât mai bine, îşi spuse Bolan. Astfel, motorul va continua să meargă.

Fără să mai piardă o clipă, Războinicul plecă după geanta cu artilerie grea.

Chiar în clipa aceea, el văzu cum unul din cerberii de la intrarea în club se uită în direcţia lui. Smolenskov, care apăruse în uşă, îl reperă imediat şi dădu un ordin scurt, apoi se îndreptă către maşina lui aflată la câţiva paşi.

Bolan apucă Desert Eagle. Trei mafioţi veneau către el. În acea secundă, nu era nimeni în spatele acestora, iar el ştiu că era cea mai bună ocazie. Voia să evite ca proiectilele teribilului 44 Magnum să ucidă vreun nevinovat. Ticăloşii erau rapizi, dar Justiţiarul nu le dădu nici o şansă. Grimaldi, care văzuse şi înţelesese ce se întâmpla, intră în scenă deschizând portiera şi aţintind revolverul Beretta către unul din urmăritori.

Primul proiectil plecă nimerind un mafiot în piept, în timp ce tipul se prăbuşea pe caldarâm, se auziră strigăte din toate părţile, iar trecătorii începură să alerge înnebuniţi de panică.

Grimaldi doborî un alt pistolar sfărâmându-i ţeasta, în timp ce

al treilea mafiot încerca disperat să-şi descarce Makarovul la întâmplare.

În mijlocul ţipetelor şi împuşcăturilor, Bolan auzi un scrâşnet de pneuri. Văzu cum Smolenskov fuge iar Zil-ul gonea în zigzag pe şosea, trecând ca un bolid prin zona de tir. Bolan auzi cum gloanţele îi loveau maşina închiriată, stârnind norişori de scântei. O ogivă şuieră pe la urechea lui. El scăpă de gloanţele inamicilor refugiindu-se după o camionetă.

*

* *

Puşkin nu-şi putea crede ochilor. La un moment dat îl văzuse pe tipul cu numele Belasko, spunându-i ceva colegului său, apoi portbagajul fu deschis şi, înainte să înţeleagă ce se petrece, cei doi începură să-şi descarce artileria în soldaţii lui Drakovici în plină stradă!

El îl auzi pe Dodev cum înjură, dar nu puteau face nimic, doar să privească. La Moscova, erau destul de frecvente asemenea scene de violenţă. Oraşul era bine garnisit cu tot felul de ticăloşi şi caracatiţa mafiei îşi întinsese tentaculele peste tot. Bandele de tâlhari se răfuiau, iar rivalităţile între grupuri se soldau cu o mulţime de morţi. Era faptul divers cotidian.

Americanii acţionau împreună ca o maşinărie bine unsă şi pusă la punct, observă Puşkin. Curând doi soldaţi mafioţi fură scoşi din joc. Cel de al treilea, se duse repede şi el. Atins de un glonţ, el făcu o stranie piruetă şi se prăbuşi cu faţa în jos.

În haosul trecătorilor care fugeau speriaţi în toate direcţiile, Puşkin aproape că uitase de Smolenskov.

Zil-ul lui Smolenskov trecu prin faţa sa cu un huruit asurzitor, înghiţind pământul.

— Ce face, ce s-a întâmplat?

Puşkin observă că în vocea lui Dodev era panică şi enervare. El însuşi nu ştia precis ce să facă, până îl văzu pe Belasko dispărând în maşina lui cu un sac imens în mână.

Grisham ocoli berlina în stare de catastrofă, ce bloca circulaţia şi fu recompensat de un val de claxoane şi de scrâşnet de pneuri.

Toată această demonstraţie de forţă confirma cele mai rele presimţiri ale lui Puşkin. Cei doi pretinşi agenţi nu erau de la *Justice Department.* În realitate, ei veniseră la Moscova ca să-l ucidă pe Smolenskov şi pe fraţii Drakovici. Dacă ar fi reuşit, autorităţile ar fi deschis o anchetă la scară înaltă, care putea să ajungă şi la el. În afară de acest pericol potenţial, risca să-şi

piardă patronii, şi în consecinţă, adio remuneraţie. I-ar fi trebuit apoi ani de zile ca să găsească în interiorul mafiei un filon aşa de interesant.

Când maşina lui Grisham trecu prin faţa sa, Puşkin mormăi:

— Urmăreşte-i. Şi pregăteşte-te pentru ce-i mai greu!

Capitolul XI

De când plecase din club, Vlad Drakovici era cu telefonul celular la ureche. Se petreceau evenimente din ce în ce mai greu de înţeles. Nici una din noutăţi nu era în sensul dorit de el. Iar în suflet i se strecurase un gând extrem de neplăcut. Dacă nu reuşea să stăpânească situaţia, încălca dorinţele tatălui său, iar Familia avea să fie detronată de un clan concurent.

Familia Drakovici deţinuse controlul absolut vreme îndelungată şi avusese un lung drum de străbătut până să ajungă cea mai puternică din Rusia. Aşa că era înconjurată de o mulţime de inamici, care de care mai plini de ură şi de amărăciune.

Avea de gând să-şi înece supărarea cu câteva votculiţe. Băutura îl va face mai puternic. Trebuia să pună capăt crizei ce ameninţa să-i distrugă pe toţii. Nu-şi putea permite nici un fel de slăbiciune în faţa fratelui său, şi nici în faţa acelui ticălos de colonel.

În primul rând luase legătura cu omul lui din cadrul FSK, cerându-i un raport asupra situaţiei.

Puşkin îl informase în legătură cu atacul armat şi cu fuga lui Smolenskov din club, atunci când americanii au ucis trei mafioţi în faţa clubului.

Vlad Drakovici îi ordonă agentului său din FSK să-i urmărească pe yankei şi să-l ajute pe Smolenskov să scape de ei.

Dorea cu orice preţ să scape de ei. Bineînţeles că ar fi fost mult mai bine să-i prindă vii, ca să-i căsăpească pe-ndelete, cu un lux de suferinţă. Aşa ar putea să dea un exemplu tuturor celor cărora le-ar trece prin cap să le mai joace vreo festă. Tot ce dorea acum, era ca cei doi blestemaţi să crape!

Puşkin nu mai avea nici o informaţie nouă. Îi spuse numai că cei doi ar putea să folosească pentru retragere micul aerodrom al CIA şi al FSK, din nordul Moscovei. Drakovici îşi spuse că o ambuscadă organizată acolo ar rezolva problema.

Aşa că îl sună pe Ivan Suganov, braţul musculos al Familiei la Moscova. Îi ordonă acestuia să adune cât mai mulţi oameni şi să se ducă la aerodrom. Dacă-i căsăpea pe americani, trebuia să şteargă orice urmă.

Vlad îi oferi o recompensă enormă pentru cei doi americani, morţi sau vii. Dacă-i aducea legaţi fedeleş, se mai adăuga şi un

bonus substanţial.

La sfârşit, Drakovici îl sună pe Smolenskov. Convorbirea cu el fu destul de încordată, pentru că fostul KGB-ist era în culmea agitaţiei. Vlad ştia că având numai doi bodyguarzi cu el, Smolenskov era o pradă uşoară pentru nemernicii ăia care-l urmăreau. Chiar dacă Smolenskov îi stătea ca un ghimpe în coastă, nu-şi putea încă permite să-l piardă. Fără contactele lui, operaţiunea risca să fie anulată, iar potenţialii cumpărători să se întoarcă împotriva lor.

Cu toate acestea, colonelul nu era total indispensabil. Vlad reuşise să scoată de la el informaţiile necesare pentru ca să-l găsească pe colonelul Tubbat la Karachi şi să continue operaţiunea dincolo de Pakistan.

Fostul colonel îi furnizase elementele cheie pentru a putea continua operaţiunea şi fără el. Acum toţi se aşteptau ca între licitanţi să se ducă un război sângeros în Yemen.

Yemenul de sud, care fusese comunist, era în mâna Familiei. Bătrânul Yuri şi Smolenskov petrecuseră mult timp acolo să înarmeze şi să antreneze terorişti.

Vlad încheie discuţia spunându-i lui Smolenskov:

— Tu cunoşti oraşul, iar ei, nu. Spune-i şoferului tău să scape de ei, sau prindeţi-i într-o cursă cu ajutorul lui Puşkin care îi filează. Ce naiba, sunt doar doi. Iar voi sunteţi cinci.

Acum, noul şef de clan era aşezat pe bancheta din spate a limuzinei Zil, copleşit de gânduri negre, încerca să înţeleagă ce se petrece şi să se întrebe ce va urma. După Zil venea o maşină plină cu soldaţi. Confortul era relativ, pentru că nu era pe deplin sigur că şase oameni ai săi ar putea face faţă în cazul unui atac, în cazul în care Smolenskov i-ar fi adus pe nebunii aceia pe urmele lui...

Dar cine naiba erau tipii aceia? se întrebă el dând o stacană de votcă pe gât. Nu aveau nimic din agenţii obişnuiţi ce acţionau legal. Păreau mai degrabă nişte vânători de recompense, nişte ucigaşi profesionişti, care se comportau de parcă voiau să radă de pe faţa pământului Familia Drakovici.

— Nu ţi se pare straniu că ticăloşii ăştia au apărut imediat după sosirea noastră la Moscova? îl întrebă Gregor în cele din urmă pe fratele său. Ce zici, ai încredere deplină în Smolenskov?

Vlad se întoarse către el. Scoase testamentul din buzunar şi îl flutură în aer.

— Nu avem ce face, Gregor. Chiar dacă nu-mi place de mutra lui, a fost mâna dreaptă a tatii în toţi anii aceştia. Fie ce-o fi,

trebuie să continuăm ce a început bătrânul. Să fim bine înţeleşi: aş da orice să pot să revin la vechea noastră afacere: cluburile, restaurantele, traficul de arme, jocurile de noroc, târfele, drogurile, viaţa uşoară din New York...

El văzu grimasa de pe chipul fratelui său.

— Suntem bogaţi pentru că am fost mai buni decât alţii, cei mai buni când a fost vorba de asasinate, corupţie, şantaj. Sper că nu te-ai ramolit prea mult făcând numai contabilitate...

— N-am chef acum să mă cert cu tine. Asta nu mă împiedică să consider că toată afacerea asta pusă la cale de cei doi babaci este nebunie curată. Ştiu prea bine despre ce este vorba şi ştii şi tu. Să fabricăm arme nucleare ca să le vindem celui mai bun ofertant...

— ... şi să câştigăm într-o singură zi cât în zece ani, ai putea să spui, nu?

— Nu-ţi pasă că vom fi cândva vinovaţi de declanşarea celui de Al Treilea Război Mondial?

— Nu e vorba de asta! Sunt atâtea rachete trimise în Orientul Mijlociu sau în ţările în curs de dezvoltare, încât oricum nu mai contează. Ceea ce e important acum este să fim uniţi până la capăt ca să devenim cei mai bogaţi între toate mafiile. Acesta este. Viitorul, nu?

El îl observa cu atenţie pe Gregor care îşi feri privirea.

— Gregor!

— Mai am de ales?

Vlad lăsă întrebarea fără răspuns.

— Nu, nu ai de ales. Nici unul dintre noi nu are de ales. Asta este regula jocului, frate dragă. Ori câştigăm la cacialma, ori spunem „pas” – ceea ce este tot una cu a ne vinde pielea.

*

* *

Bolan îşi dădu seama că sunt prinşi la mijloc. În timp ce Grimaldi se menţinea la o distanţă de treizeci de metri de ţinta lor, Războinicul observase că Zil-ul nu făcea nici o manevră ca să fugă şi continua să ruleze calm cu optzeci de kilometri pe oră.

Bolan bănuia să Smolenskov aşteaptă momentul propice ca să-i atace, cu o ripostă rapidă şi decisivă. Faptul că Puşkin rula la o sută de metri în spatele lor nu făcea decât să confirme bănuielile sale.

Agentul din FSK nu semnalizase deloc cu farurile şi nu manifestase intenţia de a-i obliga să tragă pe dreapta.

Bolan zărise cu claritate chipul lui Puşkin în maşina ce staţiona

la intrarea în străduţă, când Grimaldi pornise în urmărirea lui Smolenskov. Tipul din FSK ştia prea bine ce se întâmpla şi, dacă se luase după ei, nu era doar de florile mărului şi nici ca să îi ajute.

După vreo douăzeci de minute de drum, nu se mai arătase nici o altă maşină în această cursă. Erau cinci mafioţi contra lor. Opoziţia nu era disproporţională, iar Bolan se aştepta ca efectivele să se înmulţească brusc.

Vehiculul din frunte, cel cu Smolenskov, îi atrăgea către sud-estul Moscovei. Bolan era convins că bătrânul colonel KGB avea un plan anume şi că în curând va da cărţile pe faţă.

Războinicul îşi dădu curând seama că erau conduşi în afara oraşului. Treceau printr-o zonă industrială pustiită, apoi intrară pe o autostradă, iar după zece minute se aflau în plin câmp deschis.

— Am impresia că suntem luaţi de fraieri, remarcă Grimaldi ce privea în oglinda retrovizoare.

— Afirmativ. Dacă văd cu claritate, tipii ăştia vor încerca să ne prindă între două focuri.

Bolan avea deja pregătit revolverul-mitralieră Uzi, încărcat. El aşeză altul pe genunchii lui Grimaldi.

— Nenorocitul ăla de Puşkin, l-a alertat pe Smolenskov, făcu întunecat pilotul. Mă întreb până la ce punct FSK este băgat în combinaţie.

— Hal nu credea că vom risca să ne lăsăm în grija ăstora. Acum, cel puţin ştim cu cine avem de-a face. Puşkin, dacă e în horă, va merge până la capăt. Nu-şi poate permite să ne lase în viaţă, acum când vede că ştim că este omul Drakovicilor.

— Te-ai gândit că Smolenskov ar fi putut chema şi mai multe ajutoare?

— A avut destul timp la dispoziţie şi pare să ştie perfect unde ne duce. Cunoaşte regiunea ca-n palmă, spre deosebire de noi. La naiba, mi-ar fi plăcut să-l prindem viu. Dacă nu reuşim, riscăm să pierdem o grămadă de timp şi deocamdată el este singurul fir pe care-l avem.

În acest stadiu al misiunii lor, americanii aveau nevoie de informaţii, mai mult decât nişte cadavre suplimentare pe lista sinistrei lor vânători.

Grimaldi acceleră şi se apropie de Zil. Acum, limuzina înainta cu viteză maximă printre interminabilele şiruri de depozite. Zona era slab iluminată şi locul părea demult pustiu. Înfruntarea avea să se producă curând.

În faţa lor, limuzina neagră frână brusc derapând cu zgomot, apoi se strecură într-un nou canion de hangare imense, fără stăpâni. Pilotul reuşi să vireze într-un nor de praf şi să-i dea de urmă.

Dar surpriză! Maşina era întoarsă cu faţa, cu farurile îndreptate din plin către ei.

— Sari din maşină! urlă Bolan ferindu-şi ochii de lumina orbitoare.

El deschise portiera şi ţâşni afară chiar în clipa în care cei din Zil deschideau focul cu armele lor automate.

Cu Uzi în mâini, Războinicul ateriză la pământ. Simţi că violenţa şocului îl sufoca, dar continuă să se rostogolească ca să se poată adăposti după o uriaşă benă de transport. Gata să tragă, Războinicul evaluă situaţia într-o clipită. Maşina lor era ciuruită de gloanţele ruşilor, care nu observaseră că era goală... Dintr-odată Bolan îl zări pe Grimaldi care se adăpostise după un vagonet.

Berlina, rămasă fără şofer, se apropia într-o viteză nebună şi, chiar înainte ca ea să intre în Zil, Bolan văzu o a treia siluetă ieşind din spatele acestuia.

Fără să ezite o clipă, Bolan şi Grimaldi deschiseră focul. Cu o precizie mortală, cei doi mafioţi fură scoşi din competiţie. Capcana părea că se întoarce împotriva autorilor ei. În lumina unicului far al limuzinei rămas întreg, Bolan distinse cu claritate chipul colonelului Smolenskov. Fostul colonel era în picioare cu privirea rătăcită, iar arma lui era abandonată pe pământ.

Totul se petrecuse atât de fulgerător, încât Bolan uitase o clipă de Puşkin. În curând, farurile maşinii ce-i urmărea iluminară întregul *no man's land.* Războinicul se răsuci şi văzu cu claritate cum de după portierele maşinii lui Puşkin apar siluete înarmate.

După o secundă, maşina se opri şi din ea săriră doi bărbaţi cu puşti de asalt. Canaliile vândute din FSK începură să tragă.

Gloanţele şuierară pe deasupra capului lui Bolan. Puşkin şi Dodev contaseră pe un moment de surpriză şi de neatenţie din partea lor. În curând, văzură că riposta le dezminţea presupunerile.

O furtună de ogive de 9 mm se abătu asupra lor, ciuruind portierele în spatele cărora cei doi pistolari se ascundeau. Imediat fură transformaţi în două mormane de carne însângerată.

Incidentul nu durase mai mult de câteva secunde. Bolan văzu cum Smolenskov, după un moment de stupoare se apleacă să-şi

recupereze arma de pe jos. Cu o rafală, Războinicul îi nimeri automatul şi-l scoase din raza de acţiune a colonelului.

— Las-o baltă, Smolenskov! strigă Bolan în timp ce-şi încărca din nou Uzi.

El scoase de la brâu cătuşele şi se îndreptă către colonel.

Capitolul XII

Ivan Suganov simţea că destinul unui întreg imperiu era acum pe umerii săi.

De când primise telefonul lui Vlad Drakovici, în urma căruia alertase trupele şi se îndreptase către aerodromul din apropierea Moscovei, simţea cum creşte în el o dorinţă de putere, cu totul nouă. Dacă îi reuşea lovitura aceasta, avea să fie momentul său de glorie. Un val de frică amestecată cu respect va străbate atât organizaţia mafiotă a lui Drakovici, cât şi celelalte Familii mafiote din Moscova. Numele lui Ivan Suganov va fi celebru, va fi pronunţat cu frică şi consideraţie. Cei zece ani de când ucidea pentru Familia Drakovici nu-i aduseseră nici o glorie şi nici un avantaj real.

Desigur, câştigase bani frumuşei, dar nimic în plus. Era doar un om de serviciu.

Oare câţi bărbaţi şi câte femei ucisese el pentru bătrânul Yuri Drakovici? Punând la socoteală soldaţii celorlalte Familii, informatorii poliţiei, câţiva oameni de afaceri care crezuseră că nu au nevoie de protecţie, cifra atingea pragul de două sute de persoane.

Cu toate astea, lovitura ce se pregătea pentru acea noapte avea să fie cea mai grozavă din sinistra lui carieră.

Faptul că noul şef al Familiei, tânărul Drakovici, apelase la serviciile sale, era o ocazie perfectă ca să câştige prestigiul visat.

În momentul în care cele două Zil-uri se opriră, marea poartă se deschise larg. Cu AKM-ul în mâini, Suganov se dădu jos din maşină, uitându-se la cei doisprezece oameni ai săi ce coborau şi ei. Cu armele AK-47, puştile Dragunov şi lansatoarele de rachete APG-7 pe care le scoteau din portbagaje, erau capabili să declanşeze şi să câştige un adevărat război. Aşa că eliminarea a numai doi inşi, oricât de bine înarmaţi, era pentru ei floare la ureche.

Pentru această misiune, Suganov îşi alesese cu grijă fiecare om. Erau cei mai buni soldaţi care dăduseră dovadă de mare curaj nu în puţine ocazii, aşa că nu se tocmise la bani cu ei.

Cu banii primiţi ca plată pentru această misiune putea în sfârşit să-şi cumpere mult râvnitul local de noapte la care visase dintotdeauna.

Deocamdată trebuia să-şi păstreze sângele rece. Din ghereta

de pază se ivi un bărbat în uniforma verde a FSK, înarmat cu un AK-47. Suganov înaintă spre el. Ştia că este aşteptat de un om de legătură.

— Dar dumneata nu eşti tovarăşul Ptomkin!

— *Niet.* Ptomkin este reţinut în altă parte şi va veni mai târziu. Am primit însă ordin în problema dumneavoastră. Fiţi fără grijă.

Suganov era încântat că nu va mai avea de dat socoteală căpitanului. El cercetă cu privirea locul şi evaluă punctele de atac şi zonele de apărare. Puse la punct o strategie. Instinctul său de ucigaş era ascuţit la maximum. Terenul de aterizare era încadrat de o pădurice. Nu era vorba de un aerodrom impresionant: o pistă orientată est-vest, câteva elicoptere într-un parching, iar la mai puţin de un kilometru distanţă, trei hangare. La nord, se înălţa turnul de control, ce constituia o platformă ideală pentru o echipă de *snipers.* Un puternic proiector direcţional ar fi putut ilumina zona, orbindu-i pe inamici.

După un control atent, văzu că tot ansamblul era protejat de o împrejmuire metalică înălţată cu sârmă ghimpată. Către sud, la vreo doi kilometri depărtare, Suganov zări un Boeing 747 care decola într-un zgomot asurzitor de pe aeroportul internaţional Ceremetievo. El îşi spuse că dispozitivul său de luptă este perfect adaptat pentru ce avea de gând să facă.

— La raport! ordonă Suganov.

Locotenentul din FSK luă poziţie de drepţi.

— Totul este pregătit. Agenţii CIA, care staţionau în zonă în mod normal, au fost chemaţi de unul dintre prietenii noştri, sub pretext că ambasada lor riscă să fie ţinta unui atac terorist. Nu vor putea reveni mai devreme de două ore.

Aşadar, vor putea dispune de timp suficient.

— Cei doi agenţi americani au plecat la Moscova de acum douăzeci de ore. Alte informaţii nu am mai primit de la căpitanul Puşkin.

— Fiţi pregătiţi pentru orice. Unde se află avionul lor?

— În hangarul din mijloc. Ei au o cartelă magnetică. Asta este unica posibilitate de a deschide porţile. În caz de deschidere forţată se pune în funcţiune un sistem de alarmă, legat direct cu Ambasada Americană.

Suganov clătină din cap cu un aer dezgustat.

— Cine ar fi crezut că CIA va lucra împreună cu KGB? S-a întors lumea cu fundu-n sus. Singura consolare e să ştiu că nici una din părţi nu are încredere în cealaltă.

Aşadar era imposibil să saboteze avionul, se gândi el. Dar nu

avea nici o importanţă, din vreme ce pasagerii lui urmau să plece în saci de plastic.

Suganov asculta distrat raportul agentului din FSK. Acesta îi spunea că până a doua zi nu era anunţată nici o aterizare pe acest aerodrom. Ştia deja toate acestea. Tipii aveau o berlină neagră a CIA-ului, fără blindaj, cu ferestre securizate. Mai rămâneau două puncte neelucidate: nu ştia când se vor întoarce americanii şi ce fel de arsenal aveau...

El luă un plic cafeniu din buzunarul mantalei şi i-l întinse locotenentului, care îl deschise şi-i cercetă conţinutul.

— Ai să numeri după aceea. Uniforma pe care ţi-am cerut-o se află în interior?

— Da. Mai aveţi nevoie de ceva?

— Nu. Poţi să te retragi!

Suganov începu să dea ordine peste ordine. În cinci minute, el îşi instrui echipa. Fiecare ştia ce are de făcut.

Dacă ei nu reuşeau. Atunci nimeni nu putea să o facă, iar Vlad Drakovici nu ar mai fi avut nici o speranţă pentru viitor.

*

* *

Luând în consideraţie cele cunoscute deja de Bolan, versiunea evenimentelor relatată de Smolenskov şi povestea acestuia despre „catâri” i se păru destul de veridică. Pe măsură ce prizonierul său vorbea, anumite chestii începură să se lege între ele.

Acum, ei se îndreptau către nordul Moscovei. Conducea Grimaldi. Berlina lor luase ceva buşeală. Nu mai avea farurile din faţă şi Zil-ul le turtise o aripă.

Înainte să plece din antrepozite, studiaseră o hartă şi stabiliseră un traseu rapid până la aeroportul militar.

Dacă fusese dată alerta şi semnalmentele lor erau cunoscute aveau să se confrunte cu un baraj de poliţie, cel puţin. Aşa că era necesar să plece cât mai iute din oraş.

Până acum, lucrurile se desfăşuraseră cu bine. Poate chiar prea bine. Justiţiarul se aştepta de la un moment la altul să dea de bucluc.

Ascultând de cel de-al şaselea simţ şi de bănuielile sale, Războinicul montase combinele M-16/M-203, una pentru el şi una pentru Grimaldi. Înainte să plece din antrepozite, amândoi şi puseseră nişte salopete negre, în care strecuraseră câte trei grenade cu fragmentare şi încărcătoare de rezervă pentru armele lor.

Uşurinţa cu care Smolenskov „se spovedise” nu le inspirase deloc încredere. Acesta le spusese cu lux de amănunte, cu cifre şi detalii, fără să trebuiască să-l forţeze. Era clară situaţia. Omul ştia că undeva îi aşteaptă o armată de ucigaşi care îi va vâna.

Rusul nu voia decât să câştige timp.

— Dacă v-am înţeles eu bine, Drakovici, oamenii săi şi dumneavoastră aţi demontat reactoare, aţi recuperat deşeuri radioactive şi aţi expediat părţile constituente pentru ridicarea unei uzine de retratare a acestora, fără ca autorităţile să aibă habar.

— Chiar aşa. Ne-au trebuit vreo douăzeci de ani pentru asta, dar am reuşit. Vă spun adevărul curat. Acum, voi aveţi armele...

— Iar eu văd lucrurile un pic altfel. Am impresia că mă minţiţi omiţând deliberat anumite lucruri...

— Păi, dacă nu vedeţi clar, cumpăraţi-vă ochelari...

— Sarcasmul nu te aranjează deloc, *tovarăşe.* Te sfătuiesc să-ţi aduci aminte de tot căci s-ar putea să ne pierdem răbdarea.

Ei se uitară lung unul la celălalt. Bolan nu văzu însă nici un semn de frică în ochii rusului.

— Nu este nevoie să vă spun că, atunci când am început să ne gândim la afacerea asta, în URSS era la putere KGB-ul. Era instituţia cea mai puternică din ţară. Noi aveam acces la rezervele nucleare şi la codurile tuturor rachetelor. Noi trebuia să supraveghem reactoarele nucleare. Ca agenţi speciali, aveam codurile necesare pentru utilizarea armamentului sofisticat, inclusiv rachetele balistice intercontinentale. Dacă am fi vrut, am fi putut să facem să dispară zeci de SS-20.

Această afirmaţie şi, mai ales modul în care vorbea Smolenskov, cu ochii plini de mândrie şi aroganţă, îl cutremură pe Bolan. Un fior rece îi străbătu trupul.

Va trebui să verifice mai târziu chestiunea privind rachetele SS-20.

— Este chiar aşa de greu pentru voi să credeţi că putem face trafic cu arme nucleare?

Bolan scutură din cap.

— Ceea ce mă preocupă în toată povestea asta este să aflu cine este implicat în ea şi, mai ales, cum de aţi reuşit să păstraţi secretul atât de multă vreme. Se ştie că odată ce un reactor este stins, are loc o fusiune radioactivă în combustibilul său. Timp îndelungat, totul este mult prea fierbinte ca să poată fi manipulat. Demontarea unui reactor cere timp şi o expertiză tehnică amănunţită. Chiar şi cu costume de protecţie, există un

mare pericol de contaminare. Asta ca să nu mai vorbim de pericolul constituit de transportarea deşeurilor nucleare. Numai cu câţiva „catâri” ar fi nevoie de mulţi ani ca să se poată transporta materialul necesar pentru alimentarea reactoarelor. Când s-a făcut autopsia celor morţi în avioanele sau în aeroporturile din Statele Unite, s-a văzut că doi dintre ei înghiţiseră capsule cu uraniu. Este simplu de făcut un calcul. Două sute de capsule sunt necesare pentru a umple un tanc de trei metri şi cincizeci de centimetri. O capsulă singură furnizează energie ca o tonă de cărbune. Or. Pentru a aprinde un reactor, e nevoie de câteva sute de tone...

Ochii lui Smolenskov străluciseră de mândrie.

— Am reuşit asta! Poate că nu contează cum anume am procedat.

— Bine, să admitem că ai dreptate. Aş vrea însă să ştiu mai mult, Smolenskov. Ceva care vă va permite să trăiţi câteva ore în plus.

— De acord. Eu nu am fost de acord cu folosirea „catârilor” şi a teroriştilor. Ştiam că toţi se vor contamina şi vor muri. Dar Yuri se grăbea să-şi ducă proiectul la bun sfârşit şi să aibă succes. Aşteptaseră prea multă vreme asta, iar şansele noastre în ultimii ani erau din ce în ce mai precare. Când vreunul din cărăuşi se îmbolnăvea, îi dădeau bani şi-l expediam undeva departe, promiţându-i îngrijiri medicale şi o viaţă de miliardar... în realitate, nu trăiau decât puţin timp.

Rusul începuse să se repete. Trăgea de timp cât putea. Bolan însă aştepta răbdător. Era convins că până la urmă, ofiţerul va scuipa şi bucata cea mai grasă.

— Te referi la prietenii prinţului saudit care au murit în Somalia?

Smolenskov păru o clipă derutat. Îşi reveni însă repede, căznindu-se să găsească un răspuns.

— Exact. Eu unul aş fi vrut să scap de ei pe loc şi să mă debarasez de cadavre.

— Ce amabil din partea dumitale.

— Ar fi avut o soartă mai bună decât să moară în chinuri. În plus, eu l-am avertizat pe Yuri că era periculos să-i lăsăm să recondiţioneze substanţele radioactive.

— La fel de periculos ca şi utilizarea companiei Aeroflot. De ce nu foloseaţi companiile particulare?

— Yuri folosea deja liniile aeriene regulate pentru transportul a mari cantităţi de droguri provenite din Extremul Orient. Aeroflot-

ul era în mâinile lui şi ale Familiei de mulţi ani, aşa că riscul era minim. De altfel, o mare parte din materialul nuclear şi din părţile constituente destinate construirii unei uzine au fost transportate prin propriile noastre mijloace, utilizând spaţiile aeriene şi rutele strict rezervate pentru VIP-urile din KGB. Yuri a reuşit să asigure o circulaţie perfect sincronizată, astfel încât capsulele cu uraniu 238 să fie în mod continuu livrate pentru o funcţionare perfectă.

— Iar când „catârii" voştri au început să cadă ca muştele, aţi înţeles că operaţiunea poate să fie descoperită.

Bolan sonda terenul din aproape în aproape. După reacţiile lui Smolenskov, se vedea clar că acesta mai ascunde ceva.

— Am impresia că încerci să câştigi timp, Smolenskov, spuse Bolan.

Sosise momentul să schimbe tactica. În ochii rusului licări o undă de teamă, când îl văzu că scoate imensul 44 *Magnum Desert Eagle.*

— Ori spuneţi tot. Ori terminăm aici.

Rusul tăcea cu fălcile strânse şi cu ochii scânteind. În cele din urmă el lăsă capul în jos şi spuse:

— De acord, de acord. De fapt, asta nu mai are nici un fel de importanţă. Este vorba de Yemen. Acolo erau duse toate. În Yemenul de Sud, cel comunist. Acolo unde eram consideraţi ca nişte regi.

Aşadar, asta era. Chiar aşa, Bolan simţi că adevărul era încă departe. Justiţiarul era însă convins că prizonierul său va sfârşi prin a mărturisi ultimele elemente de care mai avea nevoie.

Capitolul XIII

Gregor Drakovici era convins că situaţia începea să-i scape de sub control şi că viitorul se prefigura destul de sumbru.

El nu era un ucigaş înnăscut. Desigur fusese obligat să ucidă în mai multe ocazii, dar niciodată nu o făcuse cu sânge rece. Fusese nevoit să o facă în situaţii de legitimă apărare, iar victimele sale erau ucigaşi plătiţi de alte familii mafiote. În toate aceste rare situaţii reuşise mai mult dintr-un dram de noroc decât din măiestrie sau experienţă în arta uciderii.

Având în vedere cele petrecute în Brighton Beach, unde toată tragedia fusese orchestrată de cei doi vânători americani care păreau hotărâţi să termine cu ei, tânărul Drakovici simţea că nu este pregătit să înfrunte războiul care se pregătea.

Instalat în avionul său, un uriaş Antonov. Gregor îşi privea fratele mai vârstnic cum împarte arme la cei douăzeci de oameni care se aflau la bord. În acel moment simţi că-l respectă pe Vlad pentru tăria lui şi pentru felul în care luase frâul în mâini. Fratele său avea forţa necesară să ducă mai departe moştenirea tatălui lor. El îşi consacra tot timpul şi toată energia ca să transforme visul în realitate. La urma urmelor, la fel fusese şi bătrânul Yuri, iar Vlad era o copie perfectă a acestuia.

Gregor simţi că începe să transpire sub costumul de protecţie impus de fratele său. Se terminase cu distracţia şi plăcerile, acum venise ora răfuielii.

Nu aveau încă nici o veste de la Smolenskov, deşi Vlad încercase de mai multe ori să-l contacteze. Această tăcere era din ce în ce mai apăsătoare, mărind semnul de întrebare şi bănuielile ce planau asupra fostului colonel, a motivaţiilor şi a personalităţii acestuia.

Fuseseră obligaţi să plece fără el. Fără să vrea, Gregor realiză că, în sinea sa, ar fi dorit ca bătrânul Smolenskov să fie mort.

Vlad, cu ochii aţintiţi pe testament, începu să bată pe tastatura micului computer – şiruri întregi de cifre. Se întoarse, speriat de modul în care fratele său refuza să privească în faţă realitatea. Imensa lovitură imaginată de tatăl lor încă de pe vremea comunismului, acum defunct, risca să explodeze exact sub nasul lor.

Prea mulţi ticăloşi fuseseră racolaţi în această operaţiune: colonelul pakistanez, rebelul somalez, prinţul saudit, fără a mai

vorbi de militari şi de acoliţii guvernului yemenit.

Gregor era convins că lăcomia îi împingea pe oameni să facă lucruri de neimaginat în timpuri normale. Să muşte mâna ce-i hrănea şi să ucidă fără să clipească.

Nici el şi nici fratele său nu aveau să vad[vreodată sumele de bani astronomice angajate în licitaţiile din Yemen. Era la mijloc prea mult bănet. Lăcomia fără limite a bătrânului Yuri avea a i târască pe toţi în flăcările iadului.

Gregor era hotărât să vorbească despre asta cu fratele său.

Pierdut în aceste gânduri sumbre, el nu-şi dădu seama că Vlad era acum lângă el.

— Ce se întâmplă cu tine?

Încet, mezinul ridică privirea şi-şi privi fratele în ochi. Nu-i plăcu însă ce văzu în ei. În ochii lui Vlad se citea nebunia, o nebunie ce urma să-l facă incontrolabil.

— L-am contactat pe oamenii noştri din Karachi, ca să verific.

— Aveai ceva dubii?

— Nu. Un asociat de-al tatii, pe nume Victor Teşka ne aşteaptă. Am aici planul de zbor, studiat pentru piloţii noştri, care ne va permite trecerea frontierei fără riscul de a fi reperaţi de vreun radar. Cu toate astea, mi-au spus că a apărut o problemă, zise Vlad cu o privire sinistră. Nu mi-au spus despre ce e vorba. Vom afla acolo.

O problemă? Problemele lor începuseră deja odată cu tragedia din Brighton Beach şi nu încetau să se ivească întruna. Iar problema lor numărul unu era reprezentată de cei doi dementi, de blestemaţii de americani fără nume şi chip ce-i hăituiau fără milă. Asta era unica lor certitudine...

Tânărul Drakovici văzu cum fratele său scoate dintr-o cutie un mini-Uzi pe care i-l întinde lui.

— Ştii să foloseşti jucăria asta?

Nu, nu ştia, iar Vlad ştia bine acest lucru.

— O să încerc să-ţi arăt.

Vlad se îndreptă către fundul carlingii şi începu să lucreze iar la calculatorul său.

Ultimele dorinţe ale unui bărbat, acum mort. Îi trimitea direct în mâinile diavolului.

*

* *

Din nou, Smolenskov se dădea bătut în faţa dârzeniei de care dădea dovadă Mack Bolan. Războinicul înregistra cu grijă toate informaţiile primite de la prizonierul său, în timp ce Grimaldi

conducea maşina către nord. Schimbaseră vehiculul, „împrumutând” o imensă berlină.

Potrivit lui Smolenskov, uzina de retratare se afla la o sută de kilometri la nord de Aden. O companie rusească, Vladovici, trimisese o echipă de experţi petrolişti în Yemenul de Sud, cu douăzeci de ani în urmă. Echipamentul de foraj fusese trimis în avioane speciale şi oameni siguri fuseseră bine instruiţi şi plătiţi ca să aibă grijă de tot. Vladovici era în realitate o veche proprietate a KGB-ului, iar în epoca Gorbaciov, trecuse în slujba lui Yuri Drakovici. Sub acoperirea de cercetare petrolieră, fuseseră transportate acolo elemente necesare pentru un reactor nuclear precum şi tehnicienii şi oamenii de ştiinţă necesari pentru asamblarea lor.

Uzina subterană fusese ridicată în mijlocul deşertului, după operaţii masive de dinamitare. Lucrase acolo o adevărată armată compusă din ruşi şi yemeniţi, care se dovedise extrem de operaţională.

Ascultându-l pe ofiţerul rus, Bolan îşi spuse că trebuie să ia urgent legătură cu Washingtonul ca să se efectueze urgent o verificare a zonei prin satelit. Avea să fie reperată prezenţa radioactivităţii, în cazul în care totul era adevărat.

Războinicul ar fi trebuit să fie satisfăcut. Cu toate acestea, intuiţia sa îi spunea că rusul omisese un element important. El se gândi la SS-20 şi se hotărî să încerce o cacialma.

— Mai devreme te-ai referit la rachetele SS-20 şi la faptul că acestea puteau fi uşor subtilizate.

Smolenskov rămase impasibil, dar ochii săi îl trădau. Bolan simţi că atinsese un punct nevralgic.

— Este adevărat? Eu cred că aţi şi asamblat deja una sau mai multe rachete, care sunt gata să fie scoase la vânzare. Şi mai cred că activitatea intensă din ultima vreme desfăşurată de „catâri” explică faptul că operaţiunea a trecut de prima fază a proiectului. Acum puteţi construi arme nucleare în uzina din Yemen. Greşesc cumva?

Cum Smolenskov se mulţumi doar să ridice din umeri, Bolan continuă.

— Poate chiar în acest moment, se desfăşoară un război al licitaţiilor organizat de voi. În Pakistan sau chiar în Yemen. Regula jocului este una simplă: câştigă cel ce dă cei mai mulţi bani gheaţă. Cine poate fi? Un prinţ saudit, un rebel somalian, Libia sau gruparea Al-Qaida?

Smolenskov îşi muşcă buzele şi clătină din cap vizibil înveselit.

— Aveţi o imaginaţie bogată. E foarte interesant ceea ce spuneţi.

— Nu mi se pare deloc caraghios. Părerea mea este că totul demonstrează o lăcomie monstruoasă şi o nebunie fără limite.

Bolan făcu o pauză şi scrută chipul ofiţerului rus. Chiar dacă trăsăturile sale erau imobile, în ochi se citea o agitaţie uşoară.

Bolan redeveni dur. El înfipse ţeava armei sub bărbia colonelului, obligându-l să dea capul pe spate.

— Unde se află SS-20 despre care ai pomenit? făcu el cu o voce glacială.

Smolenskov înghiţi în sec.

— Nu vă foloseşte la nimic dacă ştiţi. Oricum nu veţi mai trăi mult pentru asta...

— SS-20!

— Sunt la Karachi. Şi nu este vorba decât de unul singur. Celelalte sunt la Aden în curs de montaj. Fraţii Drakovici şi cu mine suntem pe cale să recuperăm banii necesari de la un colonel pakistanez, Atta Tubbat.

Bolan recepţionă ştirea fără vreo reacţie specială. Important era acum să poată trece la faza următoare. Se confrunta cu cel mai infect scenariu posibil. Ştia perfect că o rachetă SS-20, aflată în mâinile cuiva care ştie să o mânuiască, putea rade de pe suprafaţa pământului un oraş întreg.

— Amicul tău pakistanez are racheta, dar tu ai codurile PAL. Nu-i aşa?

Tăcerea lui Smolenskov era grăitoare. Cu revolverul înfipt în grumazul rusului, Războinicul întâlni privirea lui Grimaldi. Pilotul era alb la faţă.

Bolan însă nu terminase încă.

— Suntem aşteptaţi de oamenii voştri, nu? Prietenul Puşkin ştie despre existenţa aerodromului secret al CIA-ului. Îmi imaginez că acolo ne aşteaptă deja un comitet de recepţie, bine pregătit...

Smolenskov prinse brusc curaj.

— Şi ce veţi face dacă e adevărat?

— Nu ştiu, dar te asigur că tu vei fi primul care va muri...

— Stinge farurile şi opreşte!

Grimaldi stinse luminile şi frână cu atenţie.

Locul părea prea liniştit, prea calm şi prea întunecat. Se opriseră pe şoseaua ce ducea către poarta principală, la o distanţă de cincizeci de metri de cabina de pază, acolo unde drumul făcea o curbă.

Războinicul scoase binoclul cu infraroşii, ca să poată vedea în întuneric. O scurtă privire asupra împrejurimilor pistei îi permise să zărească patru siluete lungite la pământ, înarmate şi gata să tragă. Alte trei siluete fantomatice apărură aplecate pe platforma turnului de control.

După ce-şi reglă puţin telescopul, reuşi să obţină o vedere clară a hangarului. La o distanţă de aproape o mie de metri, se vedea o siluetă singură lungită pe acoperişul clădirii. Era un dispozitiv perfect pentru o ambuscadă.

— Iată şi comitetul de recepţie, îi spuse el lui Grimaldi. Vom pune în aplicare planul prevăzut.

Folosind crosa revolverului, el sparse micul bec din interiorul maşinii. Apoi, cu arma M-16/M-203 în mână, deschise portiera. Grimaldi îl văzu cum se strecoară în umbra protectoare a arborilor, apoi reaprinse farurile. Nu se temea de nimic din partea lui Smolenskov. Acesta era legat fedeleş, cu mâinile la spate. Singurul lucru pe care putea să-l facă era să înjure ca la uşa cortului. Acum se temea că va fi ucis de oamenii plătiţi de Drakovici, adică de aliaţii săi.

Planul la care se referise Bolan era de o simplitate biblică.

Pentru că erau obligaţi să se urce în jetul ce pleca spre Pakistan, Grimaldi trebuia să ajungă repede la hangar, cu viteză maximă. Nu era o opţiune să treacă prin reţeaua ţesută de inamic, pentru că, şi în cazul în care ar fi reuşit, era greu de imaginat cum ar fi putut să decoleze sub tirul nimicitor ale adversarilor. Grimaldi trebuia aşadar să joace rolul de momeală, pentru a-i forţa pe aceştia să se descopere în aşa fel, încât Justiţiarul să-i prindă pe la spate. Era o stratagemă nebunească, iar Mack se blestema în gând pentru că-şi expunea prietenul într-o asemenea ambuscadă, dar acum era prea târziu ca să mai dea înapoi. Zarurile fuseseră aruncate.

Justiţiarul se pierdu printre copacii de pe marginea şoselei şi se puse pe aşteptat.

Exact aşa cum prevăzuse, situaţia luă o turnură dezagreabilă.

În spatele porţii se iviră doi malaci care începură să tragă torente de plumbi cu armele AK-47, în direcţia berlinei care se îndrepta cu toată viteza spre ei.

Capitolul XIV

În această confruntare era imposibil de estimat numărul adversarilor sau punctele de atac posibile. Nu ştiau nici dacă hangarul fusese deschis şi jetul, transformat în capcană.

Pilotul îşi punea toată nădejdea în Bolan. În vreme ce el îşi îndeplinea rolul său, Războinicul putea să cureţe spatele şi flancurile. Tot ce trebuia să facă Grimaldi era să treacă de poartă, să ruleze cam un kilometru prin mijlocul unui torent de gloanţe şi să ajungă la hangar. Era de aşteptat ca adversarii să se concentreze asupra berlinei, convinşi că cei doi americani se aflau înăuntru. În acest mod îşi trădau poziţiile.

În timp ce Jack Grimaldi înainta cu pedala de acceleraţie călcată până la planşeu, siluetele postate în spatele porţii trăgeau de parcă viaţa lor depindea de asta. În acelaşi timp, Smolenskov profera cele mai abjecte obscenităţi, lovind cu picioarele în scaunul şoferului, din faţa sa. Soldaţii lui Suganov erau acum trei la număr şi trăgeau ca nebunii. Tot parbrizul era brăzdat de o reţea fină ca o pânză de păianjen. Grimaldi se ferea atât cât era posibil, dar nu scăpă de cioburile fine ca o ploaie de ace, în momentul în care parbrizul termină prin a exploda.

Smolenskov continua să urle şi să lovească în spătarul scaunului lui Grimaldi. Parcă înnebunise.

Cu dinţii încleştaţi, pilotul reuşi să vireze către sud-vest, aşa cum prevedea planul iniţial elaborat împreună cu Bolan. Făcând manevra aceasta, el răsturnă un adversar ce nu se putuse feri la timp. Se auzi un sunet surd urmat de un urlet teribil, apoi omul dispăru în noapte.

Grimaldi văzu că lucrurile se agravau din ce în ce mai mult. O întreagă armată părea să lupte împotriva lui. Inamicul prinsese berlina într-un tir continuu şi devastator. Şi asta nu era totul.

Deodată se aprinse un proiector în turnul de control. La lumina orbitoare ce inundă locul. Grimaldi văzu pe platformă sus o grămadă de ţevi de arme ce erau îndreptate spre el. Se întreba, câţi trăgători îl luau drept ţintă!

Fusese prins în spotul proiectorului. Cu toate astea, el continuă să înainteze vertiginos. Întoarse volanul ca să iasă din raza reflectorului. În spatele său, Smolenskov îşi pierduse parcă minţile. Grimaldi zări deodată înaintea sa patru ruşi care trăgeau cu arme AK-47. Parcă venise apocalipsa. Ticăloşii de bastarzi

păreau a fi prins rădăcini acolo în timp ce berlina se apropia ca fulgerul. Nimeni şi nimic nu îl puteau opri pe pilot din traiectoria sa.

Chiar deasupra câmpului de luptă se auzi huruitul unui avion. Deasupra lor avionul trecu la o înălţime de câteva zeci de metri, iar Grimaldi putu să-l prindă în raza sa vizuală. Gloanţele ciuruiau capota berlinei ricoşând. Grimaldi şofa culcat peste volan, între el şi adversari mai erau doar douăzeci de metri. Aceştia, cuprinşi de un acces stupid de eroism, se hotărâră să înfrunte bolidul. Pentru doi dintre ei asta se dovedi fatal.

Se auziră două şocuri, apoi Jack simţi aproape fizic, cum carnea ceda în faţa metalului şi auzi îngrozitorul sunet surd, de oase care se sfărâmă, iar cei doi dispărură înghiţiţi parcă de întuneric.

El se lansă într-o lungă suită de viraje în zigzag ca să iasă din linia de tir a inamicului. Proiectorul renunţase să-l mai urmărească. Hangarul era deja foarte aproape, iar pilotul se afla în ţinta ucigaşului aflat pe acoperiş.

O nouă explozie se auzi în spatele berlinei, sau a resturilor ei. Grimaldi aruncă o privire rapidă spre turnul de control care se aprinsese ca o torţă.

Bolan trecuse la acţiune.

Abia atunci realiză Grimaldi că în spatele său domnea liniştea. Nu era nevoie să se uite ca să ştie ce va găsi acolo. Mirosul de sânge era elocvent. El regretă moartea nefericitului, nu pentru el în sine. Ci pentru că fostul KGB-ist ar mai fi putut să le dezvăluie şi alte amănunte cu privire la oribila şi mortala afacere pusă la cale de mafioţii ruşi cu preţul a multor ani din viaţa lor.

*

* *

Justiţiarul efectuă o intrare pe cât de rapidă, cu atât mai mortală, în câmpul de luptă. Grimaldi îşi făcuse bine treaba, deschizând o breşă şi un drum în inima infernului.

Până acum, totul era conform planului. Cu ajutorul lui M-16, Bolan îşi croia un drum de foc. Cu o rafală imparabilă el doborî trei ruşi. Aceştia fură proiectaţi îndărăt şi îşi dădură duhul fără să ştie de unde venea lovitura. Războinicul evaluă situaţia. Nu era nimeni în faţă. Era clar că nimeni nu bănuise că el a părăsit berlina şi s-a apropiat pe un alt drum.

Alergând în zigzag, Bolan estimă distanţa care-l separa de fronturile ambuscadei, apoi îşi concentra atenţia asupra ţintei celei mai apropiate, mai ales că aceasta îl supăra cel mai mult pe

prietenul său.

Cu o rafală scurtă, Războinicul aruncă în aer proiectorul din turnul de control, care se stinse într-o jerbă de scântei.

El luă la ochi apoi armele ce străluceau de jur-împrejur. Stând într-un singur genunchi, el apăsă pe trăgaciul lui M-203. De sus, un adversar tocmai aruncase o grenadă cu un RPG-7. Aceasta explodă foarte aproape de Grimaldi, aruncând bulgări de pământ până la berlină. Zgomotul făcut de explozie era îngrozitor.

Politicos, Bolan răspunse cu aceeaşi monedă, adică folosind o grenadă de 40 mm. Proiectilul făcu o curbă perfectă în aer şi ateriză chiar pe platformă. Turnul de control se aprinse într-un uriaş bulgăre de foc şi nenumărate fragmente fură proiectate într-o ploaie dătătoare de moarte.

Cu acest prilej, Bolan mai şterse de pe răboj patru adversari.

Partida însă nu era câştigată încă. Până la hangar mai avea de străbătut vreo opt sute de metri. Având în vedere modul în care se desfăşurau lucrurile, asta riscă să dureze o eternitate. La fel simţea probabil şi Grimaldi.

Cu toţi muşchii încordaţi, Bolan viză pe cei doi ucigaşi ce se încăpăţânau să tragă în Grimaldi. În acel moment, huruitul asurzitor al unui aparat de zbor Antonov acoperi rafalele armelor automate. În acel moment, Bolan reuşi să se apropie de inamici.

În ciuda ritmului intens al cursei sale, simţea că inima îi bate cu regularitate şi că respiraţia nu era decât foarte puţin alterată. Ca întotdeauna în momentele cruciale, el găsea resursele necesare ca să poată continua lupta.

Odată cu explozia ce pulverizase turnul de control, cei doi trăgători de elită plasaţi în traiectoria sa, înţeleseră că cineva venea din spate şi dintr-o singură mişcare, se întoarseră cu faţa către Mack Bolan. În aceeaşi secundă, acesta apăsă pe trăgaciul armei. În timp ce încărcătorul se descărca, cei doi adversari se rotiră ca luaţi de vârtej înainte de a se prăbuşi.

Bolan trecu pe lângă ei fără să se oprească. Atunci auzi un geamăt de durere. Scormonind cu privirea în întuneric, el reperă pe unul dintre nefericiţii pe care-i strivise Grimaldi cu berlina. Tipul ce se târa prin iarbă ridică ochii spre el. În ei se citea o stupoare amestecată cu groaza. Ţinea un picior îndoit într-un mod total nenatural, iar Bolan văzu osul alb al tibiei ce sfârtecase pantalonul. Din gâtlejul rănitului se auzi un geamăt de agonie şi furie, iar acesta încercă să îşi îndrepte arma către Justiţiar.

Bolan se îndură de chinurile rănitului, scurtându-i mizerabila existenţă cu un foc de armă.

După ce mai străbătu încă o sută de metri în direcţia hangarului, fu brusc prins sub focul unei arme automate şi începu să alerge în zigzag. Trăgătorul izolat de pe hangar stătea sprijinit într-un genunchi, iar silueta sa se desena vag pe acoperişul construcţiei, pe cerul iluminat în depărtări de proiectoarele de pe aeroportul Ceremetievo.

Bolan iuţi pasul, atât cât îl lăsau puterile.

Îl văzu pe Grimaldi în faţa sa. Acesta făcu un viraj într-un derapaj ca-n filme, exact în faţa clădirii, fiind astfel la adăpost faţă de focul adversarului.

Curând însă întunericul din zona în care se refugiase pilotul fu străbătut de fulgere. Justiţiarul vârî un încărcător nou în puşca de asalt, armă M-203 cu o grenadă de 40 mm şi se pregăti pentru un nou sprint. Folosirea grenadei era opţiunea în caz de forţă majoră. O explozie ar fi putut deteriora uşile hangarului şi totodată şi sofisticatele circuite electronice ce comandau închiderea lor.

Desigur, putea arunca totul în aer. Nu avea însă timp la dispoziţie. Erau obligaţi să plece de aici cât mai repede.

Trăgătorul de pe acoperiş nu avea ochi decât pentru Grimaldi care se dăduse jos din berlină şi trăgea înspre acoperiş cu revolverul său M-16 în timp ce încerca să se apropie de uşile hangarului.

De pe acoperiş, adversarul făcea totul ca să-l împiedice să se apropie de tastatura numerică, dar tirul pilotului îl obliga să stea mai retras. Jack reuşi să ajungă la sistemul de cod numeric şi Bolan văzu uşile mari ale hangarului culisând. În interior se vedeau lumini. Războinicul mai avea de parcurs o sută de metri.

În clipa când se lăsă într-un genunchi, văzu cum tipul de pe acoperiş se lasă descoperit. El luă la ochi marginea acoperişului şi balansă în aer o grenadă de 40 mm. Celălalt nu mai avu timp să apese pe trăgaciul armei, fiind cuprins de flăcări.

Bolan, ţâşni înainte atingând:

— Jack! Jack!

Grimaldi apăru în pragul hangarului. Prietenul şi tovarăşul său de luptă avea chipul plin de sânge dar zâmbea fericit ca un copil.

— Cu tine nu se plictiseşte omul, Striker!

Războinicul zâmbi şi el şi îl bătu pe spate, apoi zise:

— Ce-i cu Smolenskov?

Pilotul făcu un gest de neputinţă.

— Nu a putut rezista.

— Păcat.

Era singurul epitaf la moartea unui mare ticălos.

— Mă duc să verific, să văd dacă nu a umblat careva la aparat, continuă Grimaldi. Mă laşi vreo trei-patru minute şi pe urmă vii şi tu.

Justiţiarul ştia că pilotul făcuse plinul de când aterizaseră la Moscova.

*

* *

— Am neapărată nevoie de asta, Hal, ca să-mi pot încheia misiunea.

Cei doi tovarăşi erau acum în avion, după o oră bună de zbor. Norocul fusese şi de astă dată de partea lor.

Bolan era aşezat chiar în spatele portierei deschise a cockpitului, cu echipamentul de legătură cu satelitul în mână.

Potrivit părerii lui Grimaldi, acest tip de aparat de zbor consuma multă benzină când zbura cu viteză mare deasupra norilor. Aşa că, în afara luminilor de bord, ei întrerupseseră toate luminile din interior şi din exterior. Jetul era acum un avion-fantomă ce naviga în întuneric deplin. Era tactica folosită de traficanţii de droguri ca să nu fie detectaţi cu ochiul liber. Bineînţeles, Grimaldi dispunea de toate echipamentele electronice de ultimă oră, mai ales cele de radar şi de bruiajul radarului.

Dar el nu pilota un avion de vânătoare. Privaţi de orice mijloc ofensiv şi defensiv, ei se agăţau de speranţa că nu se vor întâlni cu vreun Mig ostil. Adevărul era că Bolan considera puţin probabilă această variantă. La Washington cei din *Justice Department* luaseră toate măsurile de protecţie ale avionului în spaţiile ruse şi pakistaneze.

Ceea ce-l preocupa cel mai mult pe Războinic erau inamicii care reuşiseră să şteargă putina. Acum se îndreptau spre Pakistan, de unde aveau să plece în Yemen.

Justiţiarul îi explică lui Hal Brognola tactica pe care intenţiona să o adopte.

— Mă duc acum după fraţii Drakovici. De când ştiu despre dispariţia acelor SS-20, mă bate gândul că moştenitorii bătrânului Drakovici au numerele de cod PAL şi sunt pe cale să le vândă colonelului Tubbat.

— Pentru asta am luat deja câteva decizii. Am pus în stare de alertă pe toată lumea. Se pare că atât americanii cât şi ruşii sunt pe aceeaşi lungime de undă în problema asta. Am primit mână liberă şi mi-au promis tot ajutorul necesar. În privinţa

Pakistanului, după recentele evenimente din Afganistan, ruşii vor să ne convingă de buna lor credinţă. Avem deja o echipă la faţa locului în Karachi. Te aşteaptă acolo maiorul Mohammed Buhjwabi din Serviciile de Informaţii militare pakistaneze. Îţi imaginezi cât de încurcaţi sunt acum ruşii cu toată afacerea asta cu SS-20. De obicei, trimit echipe speciale din Spetsnaz ca să cureţe locul de orice mizerie lăsată de compatrioţii lor. Nu vei fi deloc singur acolo pentru că o să roiască o grămadă în jurul tău. Ştiu că nu-ţi place treaba asta, dar n-am ce face. Din partea mea ai mână liberă în continuare. Omul meu din CIA mi-a spus că Serviciile secrete pakistaneze vor ca istoria asta să nu stârnească valuri. Deja au o reputaţie destul de nasoală...

— Ai fotografii ale locului, făcute din satelit?

— Trebuie să sosească în câteva minute. Toată lumea de pe aici este stupefiată şi se întreabă cum o asemenea afacere a putut să rămână secretă timp de atâţia ani. Adevărul e că s-au zvonit anumite lucruri ciudate, dar deştepţii noştri le-au considerat drept încercări de intoxicare a serviciilor noastre. Oricum, pentru un ochi necalificat. Toată zona aceea este un site petrolier. Maşinile de foraj, pompele şi chiar acea firmă, Vladovici, care a adus echipamentele industriale grele. Posibilitatea ca ei să aducă prin contrabandă toate materialele pentru o fabrică de retratare a deşeurilor nucleare este foarte plauzibilă. Dumnezeule, dacă israelienii ar bănui ceva, ar rade Yemenul de pe harta lumii.

Acesta era motivul pentru care Preşedintele pusese la dispoziţia lui Brognola în cel mai mare secret, o echipă de comando antrenată şi echipată. Aceasta se afla deja în Afganistan, gata să vină în ajutorul lui Bolan în Pakistan.

— Apropo, am aflat ceva interesant despre depozitul care a sărit în aer şi în care şi-au pierdut viaţa tipii din FBI. Ei bine, specialiştii lor au găsit urme importante de eter, kerosen şi acetonă. Toate serveau la fabricarea cocainei. Răposatul Yuri Drakovici era un bărbat extrem de ocupat...

— Acum, când îmi spui asta. Mi-aduc aminte că am simţit un miros de chimicale. Înţeleg de ce au fost gata să rişte tot...

— Toate sunt deja de domeniul trecutului, Striker. O să-ţi trimitem toate datele de care ai nevoie. Trebuie să terminăm cât mai repede toată povestea asta. Nu voi putea închide un ochi până nu voi fi sigur că uzina aia infernală este neutralizată şi că voi v-aţi întors teferi acasă. Aveţi grijă de voi, băieţi! Baftă!

În timp ce primele documente apăreau pe fax, Justiţiarul se

gândi că aveau nevoie de mult noroc ca să poată ieşi la liman din acea blestemată situaţie, dar îşi păstră pentru sine aceste gânduri negre.

Capitolul XV

Bolan şi Grimaldi se aflau deja de douăsprezece ore în Karachi, iar Justiţiarul era un ghem de nervi. Nu era genul de război fulger cu care era el obişnuit şi nici genul lui de a se bate. Ştia însă că pentru a scăpa de Familia Drakovici trebuia să treacă prin asta.

Nu putea să se descurce singur într-o ţară necunoscută, mai apropiată de Evul Mediu decât de epoca modernă.

Istoria Pakistanului, o ţară musulmană, era scrisă cu sânge, de când se desprinsese din trupul Indiei. Tânăra naţiune cunoscuse nenumărate revoluţii şi tulburări, potolite doar cu preţul instaurării legii marţiale. Pakistanul avea la dispoziţie o armată extrem de puternică, socotită ca fiind a patra din lume, care purtase numeroasele războaie cu ţara vecină în disputa pentru Caşmir. Sângeroasele confruntări şi masacre ale populaţiei civile îi propulsaseră pe pakistanezi în cursa înarmării nucleare. Era o regiune în care orice străin putea fi ucis pe loc dacă i se adresa unei femei. Unde flagelările şi mutilările publice erau ceva obişnuit când era vorba de criminali. Unde poliţia putea fi coruptă cu uşurinţă, schimbând tabăra după cum bătea vântul. Când era cu talibanii, când cu americanii. Circula cu proverb: „Pe un pakistanez nu-l poţi cumpăra, cel mult îl închiriezi până ce se iveşte o ofertă mai bănoasă”...

Situaţia se prezenta în cele mai sumbre culori. Bolan simţea că explodează. Soarele era deja la asfinţit în portul din Karachi, iar ei nu aveau nici cea mai mică informaţie privind infractorii urmăriţi cu atâta îndârjire.

Bolan studia chipul maiorului Mohammed Buhjwabi. Era greu să-şi facă o idee în privinţa tipului. Avea senzaţia că are de-a face cu un individ cu principii ferme, serios şi cinstit. Era un bărbat înalt şi subţire, îmbrăcat în uniformă neagră şi înarmat cu un pistol-mitralieră Hecker & Koch MP-5, atârnat pe umăr. Cu un binoclu, el cerceta ţărmul mării şi zona industrială de acolo. Se uita mereu la ceas cu un aer nemulţumit. Bolan simţea că militarul era dornic să intre în acţiune. Era la fel de nervos ca şi el, ca înainte de orice înfruntare armată.

Amândoi se aflau pe acoperişul unui hangar situat la cincizeci de metri de obiectivul lor, un depozit unde trebuia să aibă loc întâlnirea fraţilor Drakovici cu colonelul Tubbat.

Aşteptarea asta era îngrozitoare!

Buhjwabi voia ca rachetele SS-20 să plece din, ţara lui, iar Bolan voia capetele celor doi Drakovici. Atât Războinicul cât şi maiorul pakistanez ajunseseră la un fel de acord mutual, încât se părea că nimeni nu ar mai fi putut să garanteze că mafioţii vor muri de mâna lui Bolan, Grimaldi sau a pakistanezilor.

Asta era treaba. Tot ce voia Bolan era ca să se termine o dată pentru totdeauna mizerabila afacere. Apoi Brognola şi echipele sale speciale aveau sarcina să cureţe locul şi să şteargă de pe faţa pământului orice urmă a aşa-zisei întreprinderi de foraj petrolier.

Buhjwabi îl informase pe Justiţiar că grupul consilierilor din CIA şi trupa de comando Spetsnaz erau gata să descindă în satul izolat situat la nord de Karachi. Acolo unde se credea că sunt rachetele SS-20. Imediat după apariţia lui Tubbat. Buhjwabi trebuia să apeleze prin radio ca totul să se pună în mişcare.

Rachetele SS-20 trebuiau confiscate indiferent de preţ şi de vieţile umane intrate în luptă.

Aici, trupele erau deja în alertă. Ţintaşi de elită erau postaţi pe acoperişul unui bloc cu birouri şi acopereau extremitatea estică a ţintei. Alte două grupuri a câte doi oameni erau la sud şi la nord, gata să doboare sentinelele din exterior în momentul în care se va trece la asalt. Era alcătuit un triunghi perfect ce avea sub control orice rus ce ar fi încercat să fugă. Alţi şase agenţi, îmbrăcaţi cu uniforme de docheri erau răspândiţi în zona portuară, la vest, în cazul în care ostilităţile ar trece în acea parte.

Nu se cunoştea practic numărul inamicilor. Maiorul credea că nu vor fi mai mulţi de treizeci punând la socoteală atât ruşii cât şi pakistanezii. Despre ruşi încă nu se ştia nimic. Bolan credea că aceştia intraseră deja în ţară cu un avion al poliţiei pakistaneze. Ştia că sunt pe cale să sosească.

Războinicul se uită încă o dată la agenţii pakistanezi. Toţi erau în ţinută de luptă şi erau înarmaţi cu pistoale-mitralieră H & K MP-5 şi cu arme uşoare. Toţi comunicau între ei prin minuscule radio-emiţătoare prinse la gât.

Toată echipa de recepţie socotea şaisprezece oameni cu Bolan şi cu Grimaldi împreună.

Pe Mack Bolan puţin îl interesa cine avea să recupereze racheta nucleară. Era normal ca cei din Spetsnaz să vrea să ducă racheta SS-20 înapoi în Rusia. În cazul acesta, nimeni nu putea să fie sigur că arma nu avea să intre din nou pe piaţa neagră.

Orice ar fi fost, important era ca să nu mai rămână în mâinile

actualilor stăpâni. Bolan era convins că fraţii Drakovici aveau deja numerele de cod ce permiteau rachetelor SS-20 să devină operaţionale, şi că aceste numere de cod erau scoase la vânzare. Tocmai din acest motiv era absolut imperativă lichidarea fizică a celor doi fraţi. Astfel se tăia capul hidoasei hidre mafiote.

După aceea putea pleca în Yemen ca să pună capăt licitaţiei ce nu mai avea rost de vreme ce forţele din Black Warriors Ranch distrugeau uzina de retratare nucleară.

Totul era limpede în plan teoretic, practica însă era altceva.

— Aţi vrea să spuneţi ceva, agent Belasko?

Da, Bolan avea de pus chiar mai multe întrebări.

— Sunt extrem de mirat că nu văd nici un elicopter în dispozitivul dumneavoastră. Într-un oraş de talia acestuia, atunci când nu ştiu câţi la număr sunt adversarii noştri, ar fi fost extrem de util un ajutor aerian.

— Sunt dezolat, dar eu am decis acest lucru Apropierea unui aparat de zbor ar putea nelinişti pe mafioţi. Colonelul Tubbat este un bărbat extrem de abil. Poate ataca precum o cobră atunci când vă aşteptaţi mai puţin. Acest om reprezintă o teribilă ameninţare şi este capabil să declanşeze un adevărat război şi să ridice o armată de mari proporţii.

În vocea maiorului străbătea ura împotriva colonelului rebel.

— Este cel mai mare ticălos. S-a dezonorat pe sine şi a dezonorat pe toţi pakistanezii. El este singurul vinovat de uşurinţa cu care criminalii ruşi au reuşit să introducă regimul lor mafiot în ţara noastră. Ei au cumpărat cu bani tăcerea oamenilor. Vreau să-l văd judecat, condamnat şi spânzurat. De aceea îl vreau viu.

Bolan se mulţumi să dea din cap.

Radioemiţătorul agăţat la brâul maiorului începu să semnalizeze.

Se auzi o voce ce vorbea în *urdu.* Limba oficială din Pakistan. Bolan nu înţelegea nici o iotă, dar după expresia de pe chipul musulmanului îşi dădu seama că lucrurile începeau să se mişte.

În jurul Războinicului, oamenii începură să se mobilizeze. Acesta întâlni privirea lui Grimaldi, şi el dornic să se termine odată toată povestea. Cu binoclul la ochi, el se uita la labirintul de străduţe şi bulevarde ce se întindea la picioarele lor.

Deodată văzu la nord o micuţă caravană de vehicule ce se îndreptau către ei. Nu puteau fi decât inamicii.

Buhjwabi întrerupse comunicarea, iar Bolan îl privi ţintă în ochi.

— Tocmai am informat batalionul ruso-american că pot să se mobilizeze, spuse maiorul ca răspuns la întrebarea din ochii americanului. În clipa când toţi nemernicii se vor afla în incinta antrepozitului, va începe spectacolul.

*

* *

— Sper că acest tunel duce acolo unde ne-ai spus, Mujwhal, nu?

Vlad Drakovici simţi tonul tăios din vocea fratelui său. Putea înţelege că nervii acestuia fuseseră mult puşi la încercare. Cu toate acestea simţea că fratele cel mic devenise mult mai activ şi mai hotărât. Ştia că Gregor nu este un ucigaş, dar faptul că aveau să dea ochii cu colonelul Tubbat îl făcuse să iasă din cochilia lui. Acel nenorocit trădase Familia. Scosese racheta din ascunzătoare nesocotind astfel directivele bătrânului Juri Drakovici. Tubbat încercase să-i tragă pe sfoară şi urma să fie pedepsit.

Scrutând expresia de pe chipul lui Gregor, Vlad îşi spuse că poate îl judecase greşit. Simţea că acesta ar fi fost capabil să ucidă în aceste clipe decisive pentru viaţa lor şi a Familiei. În alte circumstanţe l-ar fi bătut pe umăr şi l-ar fi felicitat.

Fratele cel mare privi cu atenţie conducta de drenaj. Diametrul ei de aproape doi metri permitea unui bărbat de talie medie să se deplaseze în interiorul ei. Gura conductei se deschidea lângă un chei, pe o plajă. Vântul sufla aducând o miasmă de canal şi de chimicale. Era extremitatea unei instalaţii industriale.

În port, marile nave înaintau sub cerul întunecat, înspre nord. Se vedea oraşul Karachi, un amestec ciudat de zgârie nori strălucitori, de moschei şi de cartiere mizere.

Vlad nu mai fusese niciodată în Pakistan. Toate afacerile puse la cale cu Tubbat, legate de heroină, fuseseră făcute cu ajutorul unor intermediari, la ordinele lui Yuri.

El clătină uşor din cap. Era deja frânt de oboseală şi de tensiunea din ultima vreme. Zborul fusese foarte lung.

Aterizaseră pe un câmp izolat şi bine păzit din cestul oraşului. La sosire constatase că toate contactele şi preparativele tatălui său erau bune.

Vlad întoarse privirea către culmea unei dune de nisip, unde se aflau cei doi bărbaţi ce-i întâmpinaseră cu camioanele şi jeepurile. Spera ca furia ce-l cuprindea şi efectivele de care dispunea să-l scoată victorios din lupta pe viaţă şi pe moarte ce-l aştepta.

Cu o oră mai devreme îl contactase pe Tubbat. Vlad îşi aminti de glasul încordat al trădătorului, dar se stăpânise şi păstrase un ton neutru şi politicos. Lucrurile se derulau aşa cum era prevăzut.

El scrută chipul întunecat şi bărbos al lui Mujwhal, realizând brusc că pakistanezul nu-i răspunsese fratelui său.

— Am impresia că fratele meu te-a întrebat ceva.

Mujwhal se încruntă. El îşi trecu mâna prin părul lung şi-l dădu la o parte. În locul urechii drepte se afla o gaură neagră înconjurată de piele crudă şi roşie.

— Vedeţi asta? Acum un an eram prietenul şi confidentul lui Tubbat. Într-o zi am pus la cale o afacere bănoasă cu droguri. Nu avea nici un efect negativ asupra afacerilor făcute de colonel. Aveam de plătit soldaţi şi o familie de hrănit. Am crezut că meritam mai mult decât osul pe care mi-l arunca el. Era vorba de o încărcătură plătită cu banii mei. Din nefericire, acest gest de independenţă nu a fost pe placul nemernicului. Nu a fost de acord să câştig şi eu un ban cu care să asigur viitorul nevestei mele şi a celor zece copilaşi. Aşa că mi-a tăiat cu mâna lui urechea. În timp ce oamenii lui mă ţineau. O săptămână după aceea, când consideram afacerea terminată, mi-a masacrat toată familia. Ştiţi ce a spus? Că voi suferi mai mult aşa decât dacă m-ar fi executat. Idiotul! M-a aruncat ca pe un gunoi. Ce fac acum, nu fac pentru voi, ci pentru că vreau ca acest câine spurcat să crape.

Era o explicaţie destul de serioasă. Ştia şi el ce este ura.

— Întâlnirea va fi departe de aici?

— La nord, la vreo doi kilometri distanţă de aici, răspunse Mujwhal.

Gregor care acceptase cu greu să se încreadă într-un transfug, se uită întrebător la Viktor Teşka.

— Tu ce crezi?

— De ani de zile i-am fost un soldat credincios tatălui vostru, aici în Pakistan. Îl cunosc bine pe Mujwhal. Puteţi avea încredere în el.

— Asta şi facem, răspunse sec Vlad Drakovici. Îi încredinţăm propriile noastre vieţi.

El porunci la trei dintre oamenii săi să intre în conductă.

Folosind acest drum plin de şobolani, aveau prilejul să-i facă o surpriză deosebită acelui netrebnic care se crezuse destul de puternic pentru a-l înşela pe tatăl său.

Vlad avea să afle dacă Mujwhal îi spusese adevărul atunci

când afirmase că prin conductă se poate ajunge la o trapă ce se deschide chiar în depozit.

Se uită cu dragoste la fratele său în timp ce înaintau prin conductă. Brusc inima i se strânse când îi trecu prin minte gândul că poate chiar acum îl ducea la moarte.

Capitolul XVI

Dornici ca totul să se sfârşească odată, cât mai repede. Vlad Drakovici, fratele său şi mica lor armată se îndreptau către ieşirea din mizerabila conductă şi pătrunseră în depozit. Puţin le păsa acum de privirile bănuitoare a celor vreo douăzeci de pakistanezi ce se aflau acolo.

Vlad îşi reprimă cu greu strania poftă de a izbucni în hohote de râs şi de a le arunca dispreţul său în faţă. Puţin îi păsa câţi ucigaşi erau acolo sau cum erau aceştia înarmaţi. Puţin îi păsa lui de racheta SS-20. Drăguţul colonel Tubbat putea să şi-o păstreze sănătos şi să şi-o vâre undeva. La naiba cu toţi!

Singurul lucru care conta în acea clipă era să reuşească să salveze mobilierul şi să plece de acolo, trăgând învăţăminte din această lecţie nefericită. Prea mult venin înghiţise şi prea mult suferise. Era hotărât să curme totul.

Fără codul de accesare, care era păstrat în creierul lui, racheta SS-20 era doar un morman de fierărie fără noimă şi fără interes. Era aşadar intangibil. Dacă murea el, adio rachetă! Avea în mâinile lui destinul a milioane de oameni, poate a unor popoare întregi.

Ordinele sale erau clare. Oamenii săi ştiau perfect ce au de făcut, gata să-l urmeze şi în infern, căci răsplata efortului lor era fenomenală. Mujwhal rămase mai retras un minut, aşteptând ca noul şef să pregătească terenul. Nu avea interes să-şi dezvăluie jocul imediat. În gura de evacuare a conductei oamenii lor trebuiau să fie pregătiţi. Lipsea ceva. Lipsea doar cireaşa de pe tort. Tot pe acolo urmau să se retragă, căci Vlad nu voia să iasă la lumina soarelui după ce regla afacerea. Treaba ce urma să o facă era urâtă dar necesară. Oricine ar fi putut alerta autorităţile şi ar fi început nebunia.

Era de aşteptat chiar ca trădătorul Tubbat să fi postat franctirori în exterior pentru eventualitatea că lucrurile nu ar evolua cum ar vrea el.

Mai exista şi o altă eventualitate, şi mai rea. Nu trebuia neglijată varianta în care autorităţile pakistaneze, alertate de câinii de americani s-ar afla deja în aşteptarea lor, împânzind locul cu poliţişti.

Până acum, totul se desfăşurase bine, dar Vlad întâmpinase prea multe eşecuri în ultima vreme, aşa că nu se mai lăsa amăgit

de aparenţe...

Tubbat trebuia să moară. Numai aşa putea să repună pe picioare organizaţia. Era nevoie de o lovitură de maestru. Trebuia să le arate partenerilor de afaceri că la cârmă este acum Vlad Drakovici.

Cu Uzi pe umăr, încărcat şi armat, el se opri la o distanţă de zece metri de bărbatul îmbrăcat cu o geacă din piele neagră.

Pe celebrul Tubbat îl văzuse deja în fotografii. Era de talie mijlocie, cu umeri laţi, părul tuns scurt şi purta barbă şi mustaţă. Chipul vulturesc avea o expresie de fanatism ce iradia ca focul. În ochii fraţilor Drakovici, nu era însă decât un trădător împuţit.

Se lăsă o tăcere de mormânt, în timp ce Tubbat se uita cu furie cum ruşii îl înconjoară din toate părţile.

Cu coada ochiului, Vlad îl reperă pe fratele său care înconjura micul grup, ce-l proteja pe şeful lor.

— Trebuie să fii Vlad! lansă colonelul cu o voce tăioasă. Iar tu, Gregor, adăugă el întorcându-se către mezinul Drakovici. Am înţeles că aţi avut niscaiva neplăceri.

— Veştile proaste circulă repede, comentă cu răceală Vlad.

Colonelul care nu ştia cum să ia această remarcă, înălţă capul cu trufie.

— Sunt total dezolat pentru ce i s-a întâmplat tatălui vostru. Am făcut o mulţime de afaceri împreună, timp de mulţi ani. Am avut relaţii extrem de profitabile. O să-i simt mult lipsa.

După o examinare rapidă a locului, boss-ul se hotărî să meargă drept la ţintă. Depozitul era plin de conteinere metalice, cutii, electrocare, stivuitoare. Pe pasarele nu era nimeni. Erau doar doi pakistanezi în exterior, înarmaţi cu AK-47 şi gata să tragă.

— Scuteşte-mă de politeţuri şi nu mă mai pupa în fund, zise Vlad. Am aflat că ai mutat racheta de aici.

Tubbat îşi drese glasul şi întinse mâna către armă.

— Mai ştiu şi că nu ai respectat contractul semnat cu tatăl meu, în care se stipula că racheta trebuie păstrată în acest hangar cu pază bună.

— Nu vrei să le spui oamenilor tăi să nu se mai foiască atâta? Au început să mă calce pe nervi.

— Mă doare undeva de nervii tăi. Şi am mai aflat ceva. Că nu vrei să plăteşti preţul stabilit pentru rachetă, aşa că nu ştiu la ce mai este bună întâlnirea noastră.

Tubbat se încruntă. Aducea acum mai degrabă cu un câine turbat gata să muşte.

— Îmi este imposibil să plătesc o asemenea sumă. Poate reuşim să cădem totuşi la o învoială când o să-mi daţi codurile PAL.

— Aici nu vând covoare, colonele! Tatăl meu ţi-a acordat o mare încredere atunci când ţi-a încredinţat racheta asta.

Cu coada ochiului îl urmărea pe fratele său. Gregor era gata să-l omoare pe Tubbat. Deşi în trecut cei doi fraţi s-au aflat mai mult pe picior de rivalitate, geloşi unul pe celălalt, acum se vedea clar că gândesc ca unul singur, apărând interesele Familiei.

Brusc, Vlad îl socoti pe Gregor egalul său.

— Da, am codurile, spuse el atingându-şi fruntea cu un deget. Dar sunt de vânzare numai în cazul în care eşti dispus să plăteşti preţul cerut. Iar licitaţia va avea loc în Aden. Unde vor participa toţi cei care sunt amatori.

— Nu e bine aşa. Ca să-ţi dovedesc buna mea credinţă, sunt gata să-ţi dau cinci milioane de dolari americani, bani gheaţă, dar numai dacă îmi dai codurile.

— Este prea puţin.

Un rictus ciudat dezveli dinţii lui Tubbat. Colonelul începea să-şi piardă sângele rece.

— Ia ascultă şmechere! Am trimis şase oameni în Yemen ca să ia parte la licitaţie.

Era o noutate şi era uşor de verificat.

— Am la mine două milioane de dolari pe care le pot da ca acont, continuă colonelul. În schimbul lor, vreau să fiu servit primul. Sunt sigur că tatăl tău ar fi fost de acord cu asta. Am discutat deja.

Vlad Drakovici râse dispreţuitor.

— Două milioane? Doar atât? Nu cred că tata ar fi fost mulţumit cu o ofertă atât de ofensatoare. Oricum, tata e mort, iar acum eu sunt cel care dictează condiţiile.

Adversarul său râse albastru.

— Poate crezi că nu sunt destul de inteligent pentru o asemenea afacere, nu? Crezi că sunt un puşti răsfăţat uşor de speriat, pe care îl mângâi protector pe creştetul capului şi îl poţi linişti cu o ciocolată, continuă Vlad provocator.

— Ceea ce e clar e că sunteţi în ţara mea, racheta este aici şi afacerea se va face numai cu mine...

— Iar sfârşitul frazei, colonele, ar fi:... în caz contrar... nu-i aşa?

— Da. În caz contrar, dai de dracu'!

Imediat însă, colonelul se schimbă la faţă, iar Vlad înţelese că l-a văzut pe Mujwhal intrând în hangar, împreună cu patru soldaţi.

— Salutare, colonele, făcu acesta.

Tubbat clătină din cap.

— Cred că am înţeles cum stă treaba.

În timp ce vorbea, încercă să-şi dea jos arma de pe umăr.

— Poţi să te duci în flăcările iadului, cu oferta ta cu tot, urlă Vlad Drakovici cu Uzi în mâini, gata să tragă.

Trupa colonelului fu luată prin surprindere şi nu reuşi să reacţioneze atât de iute. Nimeni nu crezuse că fraţii Drakovici vor da dovadă de o asemenea îndrăzneală.

Vlad îşi descărcă pistolul-mitralieră Uzi în deplină sincronizare cu fratele său, care trimise un val de ogive de 9 mm în soldaţii pakistanezi. Tubbat fu primul care se prăbuşi, cu un urlet de fiară şi cu trupul sfârtecat de cel puţin douăsprezece proiectile.

Noul şef al Familiei Drakovici se simţi deodată puternic şi stăpân pe situaţie. Odată cu gloanţele trase se descărca parcă de toată ura, frica şi durerea acumulate de-o vreme încoace.

În faţa lor, pakistanezii se zvârcoleau nevolnici sub ploaia de foc. Ruşii îşi descărcau armele cu sete şi, timp de câteva clipe, Vlad crezu că totul era simplu ca „bună ziua”.

Atunci, ca într-un vis urât, lucrurile luară o întorsătură de neînţeles. Soldaţii lui Tubbat răspunseră. Ruşii începură să pice ca muştele în spatele lui Vlad care reuşi să scape de gloanţele ce-i erau destinate.

Câţiva pakistanezi reuşiră să se adăpostească. După strigătele de durere şi agonie, Vlad îşi dădu seama că inamicii reuşiseră să facă victime în sânul trupei sale. Nu era însă momentul propice ca să-şi socotească pierderile.

Îşi schimbă însă imediat părerea. Printre cei ce se zvârcoleau în chinurile agoniei îl văzu pe Gregor plin de sânge!

Nu! urlă în sinea lui Victor. Nu! Nu el! Nu era posibil!

Alergând către trupul aflat în convulsii al fratelui său mai mic. El ucise în trecere un pakistanez cu o rafală scurtă. Realiza toată oroarea situaţiei. El îngenunche lângă rănit, fără să mai dea atenţie la bătălia care continua în jurul său!

— Gregor! Gregor!

Ochii mezinului muribund erau ieşiţi din orbite în timp ce încerca să inspire aerul în plămânii ciuruiţi. Vlad simţi că fratele său îl apucă de braţ. Degetele acestui erau ca nişte gheare de oţel ce-i pătrundeau în carne.

— Ai reuşit... să obţii ce... ai... vrut?

— Să nu mori! urlă Vlad ca un dement. Să nu mori!

*

* *

Justiţiarul şi Jack Grimaldi fură primii care ajunseră la uşă, cu o echipă de comando pakistaneză după ei. Bolan îşi dădu curând seama că ajunseseră la sfârşitul bătăliei.

Cu câteva clipe mai devreme, auziseră cum în interiorul depozitului se declanşează o luptă de proporţii. Ordinul de asalt fu dat imediat. Înainte de a se lansa la atac, Bolan şi Grimaldi aruncară câteva grenade *flash-stun.*

La adăpostul detonaţiilor asurzitoare şi a luminii orbitoare ce-i surprinseră pe combatanţii grupaţi în mijlocul depozitului, Războinicul îşi putea da seama cu uşurinţă că nu avusese loc o întrunire amicală.

O mulţime de cadavre se aflau pe jos, iar cei ce scăpaseră cu viaţă continuau să tragă de pe poziţiile lor.

Gloanţele şuierau prin aer din toate direcţiile, în timp ce prin fumul compact abia se zăreau siluete fantomatice.

Nu erau deloc uşor să vezi cine era acolo, dar Justiţiarul ştia că nici unul nu făcea parte din armata lui, aşa că începu să tragă şi el, urmat imediat de Grimaldi, din celălalt flanc. Împreună doborâră trei trăgători inamici.

Ascunşi după un stivuitor, mai mulţi mafioţi continuau să tragă cu mitralierele.

În cele din urmă, fu lichidat şi acel ultim mod de rezistenţă, iar liniştea se lăsă în depozit.

Bolan simţea însă că ceva nu este în regulă. Cu urechile ţiuind, el începu să scotocească printre cadavre în speranţa că va găsi un ticălos rănit, capabil să vorbească.

Nu reuşi însă. Se făcuse o curăţenie radicală. Când fumul se mai risipi, el făcu un examen mai profund al victimelor, dar nu găsi nici o urmă a fraţilor Drakovici.

Bolan auzi cum Buhjwabi dă ordine oamenilor săi. El îi spuse lui Grimaldi să inspecteze pe partea dreaptă a hangarului, iar el începu să facă acelaşi lucru în partea stângă, cu arma pregătită.

Peste tot, cadavrele ruşilor şi ale pakistanezilor zăceau de-a valma.

Dar fraţii Drakovici rămaseră de negăsit.

Cinci minute se scurseră până ce Bolan îl întâlni pe maior aplecat deasupra unui trup ciuruit de gloanţe. Ofiţerul pakistanez lovi leşul cu piciorul bombănind dispreţuitor.

— Netrebnicul a murit, ce păcat!
— Dar fraţii Drakovici?
— Nu ştiu ce-i cu ei, făcu Buhjwabi. O să-i căutăm.
— Nu i-a văzut nimeni în zona portuară?
— Nu.
Bolan îşi înăbuşi o înjurătură. Atunci îl văzu pe Grimaldi care se îndrepta către el, venind din fundul hangarului.
— Striker, am ceva pentru tine, făcu acesta.

*
* *

Sentimentul de disperare ce-l cuprinsese îl ardea mult mai intens decât focul urii şi al durerii pe care îl simţise la moartea tatălui său. Vlad Drakovici nu înţelegea nimic din această suferinţă, pe cât de nouă, pe atât de profundă.
Se întreba cum de putea să acorde, aşa deodată, o valoare atât de mare vieţii fratelui său.
Cu un geamăt de fiară rănită, el simţi deodată cât de singur a rămas. Nu avea însă dreptul să dea dovadă de slăbiciune. Teşka şi restul soldaţilor rămaşi în viaţă contau pe el ca să poată pleca de acolo, recuperând racheta SS-20. Faptul că Gregor murise era un motiv în plus ca el să meargă până la capăt şi să finalizeze afacerea începută de tatăl său. Nu trebuia să ţină cont de riscuri şi nici de cât timp lua totul.
Acum nu mai avea dreptul să rateze.
Vlad Drakovici intră în conducta de canalizare, cu trupul fratelui său pe umăr. Inima îi era ca o piatră. Asaltat de miasmele pestilenţiale, el se forţa să respire pe gură. Unica sursă de lumină era o lampă dusă de Teşka, ce mergea în fruntea convoiului.
Pe deasupra tuturor, plutea miasma de nesuportat a înfrângerii.
Nu! El trebuia să fie puternic! El era viu şi avea oameni sub comandă. Din cauza lor era obligat să fie tare ca să-i călăuzească până la liman.
Fiecare pas era cucerit cu preţul unei hotărâri pline de furie.
Vlad ordonă la doi dintre oamenii săi să rămână în urmă. Dacă adversarii lor ar fi deschis trapa, aceştia trebuiau să deschidă focul şi să acopere retragerea restului trupei.
Brusc se auziră nişte bubuituri de tunet. Îşi dădu seama că depozitul fusese luat cu asalt. Aşadar, o nouă trupă intrase în acţiune. În minte îi apăru viziunea celor doi americani.
Oare era posibil? Poate că totuşi raidul era opera autorităţilor

pakistaneze...

— Ar trebui să-l laşi aici, Vlad. Trebuie să ieşim cât mai repede din tunelul ăsta blestemat şi să părăsim ţara!

Trecură câteva clipe pentru ca cererea rusului să-i ajungă până la creier. În alte împrejurări, l-ar fi împuşcat pe loc pentru o asemenea îndrăzneală. Acum însă înţelegea că momentul era critic şi că omul acela avea dreptate.

De altfel, ce ar fi făcut cu cadavrul lui Gregor după aceea?

Cu mişcări blânde, el depuse leşul pe noroiul poluat şi urât mirositor. Era îngrozitor să-l abandoneze acolo în mijlocul mizeriei, dar ce altceva ar fi putut face? El era acum singurul responsabil pentru vieţile celorlalţi şi acest lucru era mai puternic decât sentimentul fratern.

Cu gingăşie, închise ochii lui Gregor, îl strânse încă o dată în braţe şi îl sărută pe frunte.

— Adio, frăţioare. Te voi răzbuna. Îţi dau cuvântul meu că te voi răzbuna.

*

* *

Dâra de sânge ducea până la trapă. Mack Bolan se uită cu atenţie, lung, înainte de a ridica panoul care bloca deschiderea. Căuta cu privirea vreun fir electric. Nu, locul nu părea a fi o capcană.

— Înapoi! ordonă Bolan lui Grimaldi şi agenţilor pakistanezi.

Ei se supuseră. Iar Războinicul ridică trapa cu iuţeală şi se trase la adăpost. Din întuneric se auzi riposta unor arme automate, iar un val de gloanţe ricoşară în pereţii din zinc şi în acoperiş.

Fără să mai piardă nici o secundă, Justiţiarul apucă o grenadă cu fragmentare, îi trase inelul şi o aruncă în conducta întunecată.

În curând se auzi o explozie asurzitoare, iar prin spărtura făcută fură spulberate bucăţi de trupuri umane sfârtecate, amestecate cu zgură şi bucăţi de ciment. Bolan fu izbit de mirosul fad al sângelui amestecat cu cel al corditei. Pentru a fi mai sigur, aruncă şi o a doua grenadă, apoi, după ce aceasta explodă, sări în deschizătura spărturii cu M-16 gata de atac.

Cu o torţă aprinsă, nu putu zări decât două trupuri însângerate. Scrutând întunericul tunetului, nu reuşi să mai vadă nimic altceva. Principalii adversari erau deja prea departe.

Locul era liniştit şi sinistru ca un mormânt.

Capitolul XVII

De la celălalt capăt al firului, Igor Pavlovka păru că percepe un S.O.S, un apel de urgenţă care îi ordona să alerteze trupele şi să înceapă negocierile. Fiul lui Yuri Drakovici nu-i spunea că fuge spre Yemen pentru că se teme pentru viaţa lui, dar Pavlovka simţi tensiunea din vocea şefului său. Exista în ea şi o nuanţă ciudată de panică sau de furie. Ştiu că se petrecuse ceva grav. Era convins de asta. Aveau aşadar probleme, dar noul şef nu avea să-i dea nici cea mai mică explicaţie şi asta nu-i plăcea deloc.

Aplecat deasupra calculatorului portabil, cu căştile la urechi şi cu microfonul miniatural montat aproape de buze, rusul asculta ordinele date de tânărul său patron. El aruncă o privire peste umăr, către Alexei şi Serghei. Aceştia stăteau lângă fereastră cu armele pregătite.

Conform ordinelor, toate ferestrele trebuiau să fie închise şi cu perdelele trase. Locul era plin de agenţi din CIA. Pavlovka fusese avertizat de informatorii săi din Aden. Deşi se dădeau drept turişti, adevărata lor profesie eră trădată de vestele umflate de armele ascunse sub ele.

Faptul că ferestrele erau închise nu făcea decât să mărească fierbinţeala ucigătoare ce domnea în interiorul clădirii, ridicând tensiunea lui Pavlovka care clocotea şi de nerăbdare. Prefera însă să îndure toate aceste suplicii decât să-i vadă pe spionii americani utilizând sistemele lor de ascultare. Chiar dacă ruşii ştiau că americanii au aparatură sofisticată capabilă să străbată prin ziduri şi sticlă, ferestrele trebuiau să rămână închise. Ăsta era ordinul şi pace. La sfârşitul conversaţiei, un presentiment urât îl cuprinse pe Pavlovka, avertizându-l că noaptea avea să fie lungă şi grea.

— Da, înţeleg, răspunse el. Vom ajunge la faţa locului pe la ora cinci. Am înţeles. Am zece oameni acolo şi încă douăzeci de soldaţi yemeniţi care păzesc complexul.

Vlad Drakovici mai dori să afle ultimele noutăţi, în privinţa licitanţilor şi nivelul atins de licitaţii.

În privinţa acestora, veştile erau excelente. Pavlovka coborî privirea la sacul pus la picioare, burduşit cu bancnote, la fel cu alţi doisprezece saci pe care îi aduseseră oamenii prinţului în acea după-amiază.

Era atâta bănet în sacii aceia, cum nu visase niciodată în viaţa lui. Rebelul somalez pusese la bătaie patru milioane şi promitea că va da încă o dată pe atât.

Vlad Drakovici slobozi o înjurătură.

— Nu-i suficient, mama lor de nenorociţi...

Pavlovka înţelese. Nu mai era timp de promisiuni. Tema zilei era „Plăteşti cash sau valea!”

Cea mai bună ştire era că prinţul saudit adunase cincisprezece milioane şi jumătate din sumă fusese deja adusă de oamenii săi.

Cât despre marfă, adică cea de a doua rachetă SS-20, un om de-al lui Pavlovka, prezent la faţa locului, indicase că fusese deja montată şi era gata să fie îmbarcată.

El auzi cum şeful său se plânge că suma era totuşi ridicol de mică. Pavlovka nu putu să-l contrazică.

După toţi anii de luptă şi de muncă, recompensa pentru eforturile depuse ar fi putut fi substanţial subţiată.

— Am intenţia să schimb totul şi să fac ca licitaţia să crească preţurile, spuse atunci Vlad Drakovici. Ce-ar mai fi de ştiut înainte de a ne întâlni?

— Azi după-amiază au sosit şi pakistanezii.

Pavlovka simţi o ezitare la patronul său, apoi acesta izbucni:

— Câţi?

— Şase.

— Câţi bani au adus?

— Două milioane de dolari. Americani.

— Unde se află în prezent?

— Aici, în apartamentul prinţului, spuse Pavlovka. Am dat ordin ca toţi participanţii să se adune acolo şi să aştepte sosirea ta.

— Nu voi veni. Te voi aştepta la *King Palace* la ieşirea din Aden. Deocamdată ascultă cu atenţie ordinele mele, căci a avut loc o schimbare în program. Tu şi oamenii tăi va trebui să urmaţi instrucţiunile mele punct cu punct.

Pavlovka ascultă şi, foarte repede, simţi cum îi clocoteşte sângele în vene. După ce comunicarea se întrerupse, nu ştiu dacă fierbinţeala care îl ardea era din cauza fricii sau a emoţiei.

*

* *

Un bărbat înalt se îndrepta către un vechi palat ce cunoscuse cândva vremuri mai bune. Deşi era o oră târzie, multe prăvălii erau încă deschise.

Justiţiarul era concentrat asupra problemei pe care trebuia să

o rezolve în continuare.

Intrarea în Yemen nu fusese ceva lipsit de importanţă.

De când cu evenimentele de la 11 septembrie de la New York şi Washington, Statele Unite exercitau o uriaşă presiune asupra diferitelor servicii secrete din ţările ce se pretindeau aliate, iar contactele lui Brognola au putut funcţiona din plin. Obţinuse tot ce ceruse, inclusiv vehicule pentru teren accidentat, armament de ultimă oră şi informaţii privitoare la licitaţia ce urma să se deruleze la acel hotel anonim din Aden. De aproape doi ani, CIA urmărea un anumit grup de indivizi suspecţi de afaceri dubioase. Nu putuse însă să intervină în forţă din cauza lipsei de dovezi.

Justiţiarul însă nu avea nici un fel de probleme de acest gen. Avea în minte locul în care se afla hotelul, numărul inamicilor şi câteva elemente asupra genului de populaţie cu care ar fi putut să se confrunte la etajul al patrulea al hotelului.

Serviciile secrete din Yemen munciseră din greu pentru a-i pregăti lui terenul. Trebuia să dovedească că eforturile lor nu erau zadarnice. Sub impermeabilul larg, purta sinistra salopetă neagră, cu revolverul Beretta 93-R prins la subsuoară şi cu un pistol-mitralieră Ingram Mac-10. Cele două arme erau prevăzute cu amortizoare de sunet. Mai avea o grenadă *flash-stun* şi o alta cu fragmentare. La centură îşi petrecuse încărcătoare de rezervă, iar la gleznă, un pumnal de comando în tocul său. Era pregătit pentru o apariţie surpriză, sperând că îndrăzneala acţiunii sale va înclina balanţa norocului în favoarea lui.

În acea clipă, el ştia că la o sută de kilometri de Aden erau paraşutaţi treizeci şi cinci de oameni din Black Warriors Ranch. Ei trebuiau să execute un raid la uzina de retratare a deşeurilor nucleare. Acest grup nu avea nici un fel de suport oficial. Răspundea direct la ordinele lui Hal Brognola, sub responsabilitatea verbală a Preşedintelui. Dacă lucrurile luau o întorsătură proastă, acei oameni aveau să fie afiliaţi la o mişcare teroristă, oarecare.

Câmpul de acţiune al întregii operaţiuni fusese stabilit la frontiera dintre Arabia Saudită şi Yemen.

O dată mai mult, Bolan era nevoit să se încline în faţa bătrânului său prieten, Hal Brognola, care reuşise să facă rost la timp de oameni şi de material. Operaţiunile aveau să fie dirijate de Grimaldi care ajunsese la bază.

Justiţiarul avea să-l întâlnească, dar după confruntare, dacă totul se petrecea conform planului stabilit.

Bolan nu ştia unde se află Vlad Drakovici, dar spera să-l

găsească împreună cu clienţii săi la hotel. Ştia că părăsise Pakistanul şi existau toate probabilităţile ca acum să se afle deja în Yemen.

Fratele său Gregor avusese mai puţin noroc. Găsiseră cadavrul lui plin cu plumb în mâzga puturoasă din canalul de scurgere.

Bolan pătrunse în holul slab iluminat. Era de un lux demodat şi prăfuit. În plafon, un ventilator amărât încerca să mai tempereze cât de cât căldura moleşitoare. Instalaţia de aer condiţionat îşi dăduse de multă vreme duhul. Ici şi colo se puteau vedea rănile produse pe ziduri de gloanţe, răni ce păreau să nu se fi cicatrizat încă. Marea sală era pustie, iar el se îndreptă către recepţionerul care era cufundat în lectura unei reviste.

El scăpă revista din mâini când zări monstruoasa armă aţintită către fruntea sa.

Fără să-i lase mult timp de gândire, Justiţiarul îl înşfăcă de cămaşă şi îi dădu o lovitură în cap cu patul armei. Tipul căzu grămadă pe jos. Războinicul luă nişte cătuşe din material plastic şi îi prinse mâinile nefericitului, apoi îi puse o bandă adezivă peste gură. Bietul om fu aruncat ca un burduf după un paravan, pentru o lungă siestă.

Bolan acţionase rapid. Omul său de legătură din Yemen îi pregătise cu minuţiozitate evacuarea pe o scară metalică ce cobora pe faţada clădirii până la o alee din spatele hotelului. În momentul când voia să părăsească locul, Războinicul nu trebuia decât să-l anunţe cu un *beep,* pentru ca acesta să-l scoată de acolo cât mai discret cu putinţă.

Evitând ascensorul, Bolan urcă în linişte pe scară.

*

* *

Pavlovka şi cei trei trăgători ai săi se puseră la treabă de cum pătrunseră în marele salon din apartamentul prinţului. Erau toţi acolo: Alteţa Sa şi acoliţii lui din Hezbollah, şeful rebelilor din Somalia şi cei patru *baby-sitters* ai acestuia. Mai erau şi cei şase pakistanezi trimişi de Tubbat, toţi având genţi uriaşe pline cu bani la picioare.

Pavlovka putea să respire lăcomia lor în aerul încins din apartament.

Cu o oră mai devreme, toţi participanţii la licitaţie fuseseră obligaţi de reprezentanţii familiei Drakovici să predea armele pe care le aveau asupra lor. Pretextul fusese împiedicarea oricărui incident sângeros. Treaba nu fusese prea bine primită, dar Pavlovka reuşi până la urmă să strângă toate armele. Îi

ameninţase că afacerea nu se va încheia altfel! În aceste condiţii, ceea ce avea el de făcut acum nu mai era atât de complicat. Va fi ceva rapid, sângeros, iar rezistenţa, minimă.

Când mafiotul rus pătrunse în încăpere cu arma în mâini, toţi rămaseră mai întâi blocaţi de stupefacţie. Nici nu apucară să deschidă gura că el şi apăsă pe trăgaciul mitralierei dând astfel semnalul că a început măcelul.

Câţiva ruşi se prăbuşiră seceraţi de plumbi şi sângele împroşcă totul în jur.

Grupul de pakistanezi nu mai concura la licitaţie. Fuseseră împuşcaţi până la unul.

Generalul Akeem Assal se ridică în picioare. Pe chipul său, în locul terorii apăru indignarea.

— Ce înseamnă asta? Aveţi de gând să ne ucideţi pe toţi? Am căzut doar la o înţelegere. Ticăloşii ne...

Ruşii puseră încărcătoare noi în arme. Pavlovka îi aruncă o privire plină de dispreţ rebelului somalez.

În faţa sa se afla un bărbat care spoliase economia ţării sale, care vânduse arme şi droguri şi confiscase toate ajutoarele financiare trimise de Banca Mondială. Era un bărbat care fugise din Mogadiscio când agenţiile internaţionale de informaţii începuseră să-l dibuiască. Îşi cumpărase ieşirea din Somalia cu un preţ fabulos, plătit în aur curat, şi intrase sub pielea lepădăturii princiare. Era un om care nu visa decât la un singur lucru: să aprindă focul divin al armei nucleare asupra duşmanilor săi.

Pe chipul locotenentului rus flutură un zâmbet când acesta apăsă pe trăgaci, de parcă i se părea caraghios să găsească atâtea motive de ordin moral pentru un asemenea gest.

Curând, grupul somalez fu transformat într-un morman de leşuri însângerate.

Cu un surâs glacial pe buze, Pavlovka se întoarse apoi spre prinţ şi acoliţii acestuia. Toţi erau înlemniţi de groază. Nici nu mai respirau.

— Relaxaţi-vă, Alteţă. Se pare că oferta dumneavoastră a fost cea mai bună, deşi nu total satisfăcătoare...

El nu avu timp să-şi sfârşească fraza. O explozie puternică răsună în încăpere, iar locotenentul rus crezu că-şi pierde minţile. El încercă să reacţioneze. Dar avea senzaţia că a orbit şi că îi vâjâie capul. Mai simţi un şoc, apoi nu mai ştiu nimic.

*

* *

Războinicul, care ajunsese la etajul al patrulea, înainta pe culoar curăţind camerele la rând. Când îşi dădu seama că altcineva făcea treaba în locul lui.

Vacarmul ce domnea acolo îi permise să se apropie fără probleme. Se hotărî să folosească pistolul-mitralieră compact precum şi grenada *flash-stun.* Auzi o voce furioasă, urmată de suflul familiar al armelor echipate cu amortizor de sunet. O voce se adresă apoi prinţului pe un ton deloc curtenitor, iar Bolan alese acel moment ca să arunce grenada prin deschizătura uşii.

Acoperindu-şi ochii cu o mână, el se retrase la adăpost. Ceva mai târziu, intră în încăpere, cu Ingram Mac 10 pregătit să ţintească.

El se opri în prag şi începu să doboare pe toţi cei ce mai erau încă în picioare. Într-un nor compact de praf, trupurile se răsuciră şi apoi se prăbuşiră unele peste altele.

Când fumul se mai risipi, Războinicul pătrunse în inima măcelului. Toţi erau grămadă acolo, toţi în afară de Vlad Drakovici. De ce se temuse cel mai mult, nu reuşise să scape!

*

* *

Tipul din Serviciile secrete, aflat alături de el, nu scotea nici un cuvânt. Rulau pe şoselele din Aden, îndreptându-se către drumul ce ducea la locul unde se afla uzina de retratare a deşeurilor nucleare.

Deodată, atunci când se pregăteau să iasă din oraş, ceva îi atrase atenţia Justiţiarului. Fusese ceva minuscul, o lucire în interiorul unui Jeep care staţiona într-un parching, chiar sub firma luminoasă a hotelului *King Hotel.*

Cineva îşi aprinsese o ţigară, iar Războinicul avu senzaţia că era ceva *déjà-vu.*

— Opriţi! ordonă el.

Agentul de alături frână şi se uită mirat la el.

Războinicul nu avea nici un element de susţinere pentru ce făcuse. Era doar intuiţia sa care-i dictase gestul, iar intuiţia nu-l înşelase niciodată până acum.

Vehiculul lor se opri la treizeci de metri distanţă de Jeepul din parcare. Cu toate simţurile în alertă, Bolan puse un picior pe pământ în timp ce-şi punea un nou încărcător în armă.

El privi în jurul său. Locul era pustiu. Deodată, o siluetă îşi făcu apariţia în câmpul său vizual. Bărbatul tocmai îşi părăsise vehiculul şi alerga să se refugieze în spatele unei uşi.

Când Războinicul se îndreptă către locul unde se făcuse

nevăzut necunoscutul, fu întâmpinat de o rafală de foc automat. Cum unghiul de tragere era prea ascuţit, proiectilele se pierdură undeva în stânga lui Bolan, care se repezi până la vehiculul inamic rămas gol.

El se ghemui după el şi reperă o căsuţă cu acoperiş din tablă ondulată, de unde veneau împuşcăturile.

Nu-i plăcea să-l ştie pe adversar acolo, înconjurat poate de civili nevinovaţi.

Temerile i se confirmară curând, când zări un bărbat ieşind din casă cu un copil lipit de el.

Astfel, Bolan avu certitudinea că destinul îl punea în faţa lui Vlad Drakovici.

— Arată-te, american dement!

Trăgând aerul în piept cu putere, Bolan se ridică în picioare cu arma la umăr. Gata să tragă şi se apropie de rus cu totul descoperit. El se uită la piciul pe care Drakovici îl ţinea lipit de el. Încerca să găsească un loc neprotejat ca să poată ucide pe lepădătura ce era capabilă să se ascundă în spatele unui copil.

Mafiotul îl împingea pe acesta cu forţa. În ochi i se citea nebunia. Era privirea unui om care a pierdut totul. Cu toate acestea, nu voia să renunţe.

Justiţiarul ştiu cu exactitate ce trebuia să facă mai departe.

Liniştit el basculă arma şi apăsă selectorul de tir pe modulul *„câte un glonţ”.* Zgomotul metalic îl făcu pe Drakovici să tresară. El trase o înjurătură, apoi vru să întoarcă ţeava armei P.M. Uzi către Bolan.

Războinicul nu-i dădu însă nici cea mai mică şansă şi apăsă calm pe trăgaci.

Ogiva de 5,56 mm pătrunse în grumazul mafiotului rus. Perfect centrată. Într-un val de sânge. Vlad Drakovici fu azvârlit îndărăt, apoi se prăbuşi în nisip.

Puştiul rămase împietrit de groază.

Justiţiarul se apropie de Drakovici, care încă nu înţelesese că era deja un om mort şi care, în prima clipă a voiajului său către infern, încă mai voia să negocieze.

— Aşteaptă! gâlgâi el înecându-se în valul de sânge. Pot să... fac... din tine... un om bogat.

El se întrerupse într-o tuse sinistră şi un jet de sânge îi ţâşni din gură.

Bolan îl fixă cu o privire îngheţată.

— Eu nu negociez cu tine, îi spuse el rusului.

— De... de ce?

— Pentru că nu m-ai înţelege.

Bolan trase un ultim glonţ în craniul omului al cărui regat mafiot se sfârşea la fel cum începuse, în mod lamentabil.

Apoi, Bolan se îndreptă către copilul speriat. Îl luă de mână şi dispăru cu el în căsuţa cu acoperişul din tablă ondulată. Când ieşi de acolo era ceva mai liniştit.

Războinicul se întoarse la maşină sa unde îl aştepta agentul yemenit.

— Fă cale-ntoarsă. Mă întorc acasă, spuse el cu glasul stins.

Mai rămânea să-l anunţe pe Jack Grimaldi. Nu mai era nevoie să străbată prin deşert o sută de kilometri.

Ştia că bătrânul lui tovarăş şi prieten reuşise să cureţe bine locul şi că monstruoasa rachetă murise odată cu ultimul membru al Familiei Drakovici...

SFÂRŞIT
DAR LUPTA LUI MACK BOLAN CONTINUĂ...

Cuprins

Capitolul I.....3

Capitolul II.....11

Capitolul III.....19

Capitolul IV.....26

Capitolul V.....33

Capitolul VI.....38

Capitolul VII.....45

Capitolul VIII.....49

Capitolul IX.....58

Capitolul X.....69

Capitolul XI.....75

Capitolul XII.....81

Capitolul XIII.....87

Capitolul XIV.....92

Capitolul XV.....99

Capitolul XVI.....105

Capitolul XVII.....112

Cuprins.....120

NOU!

„Justițiarul“ vine și în România !

Agentul special Mack Bolan, supranumit de camarazii săi din Vietnam „Justițiarul“, este călit în flăcările iadului. Este eroul cel mai iubit al Americii și este cunoscut în toată lumea de amatorii de aventuri. El duce o cruciadă mortală împotriva Mafiei și a terorismului. Este curajos și incoruptibil și aplică propria sa lege, încălcând adesea normele juridice ale societății

JUSTIȚIARUL

PREȚ 20 000 Lei

ISBN 973-597-066-X